

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

RED

Sayı 93, Ekim 2014-10, 5 Lira (KKTC 6 Lira)

YETİLER!

ISSN 1307-072X

9 771307 072007

Gelmekte olan...

SERHAT ÖZCAN

O bir müthiş bahtiyarlık
sevgilim anlamak
gideni ve gelmekte

olanı, demiş Nazım usta.

İŞİD'din mi?

Bir ülke düşününün hep solu yenilen. Ya
da öyle zannedilen.

O kadar basitse niye yaşamını adadı bu
kadar akademisyen.

Saçma sapan dayatmalar mı belirleyen.

Terbiyesiz değilse gavlat diyen ve

suçluysa onu eleştiren,

Demokrasi masalsa...

Ve vatandaşın umudu sisteme

bağlandıysa, ve yalan varsa ülkenin en
ucundan batısına, emperyal güçlerin
sahtekarlığına aboneysek eğer,

Bir durmak ve düşünmek zamanıdır
şimdi...

Yıllardır yazdık bu dergide. Ve
yazdığımız her şeyi kanıtladı yaşam.

Savaş istiyor, yazdık, iktidar. İç savaş
istiyor. O günler geldi...

"Vur de vururuz!" diye haykıran
'milliyetçi'ler sustu. Esad'dan Esad'e
giden, zihniyeti uluslararası satılmışlığın
her anını hesaplamış bir satışın
destekçisi...

Ayrımcılığın dik alası yapıldı. Uzun
yazamayacağım bu sayı. Bir ansiklopedik

bilgiyle bağlayıvereyim.

LOĞ: Anadoluda toprak damları ezerek
sağlamlaştıran taş silindirin adı.

KEVAŞE: O silindirin defalarca
üstünden geçerek ezdiği toprak dam.

Emekçilerin sermayeye karşı direnmediği
bir ülke söz konusuysa eğer, üzerinden loğ
geçen kevaşedir artık o memleket.

Ki adına memleket derken bile utanır
insan...

Yönetememenin hikâyesi veya Çiko'nun stratejik derinliği

HAKAN TABAKAN

Yönetemediler, ortalama insan
ömrünün önemli bir dilimine denk
gelecek bir zamandır bu ilkeyi fiilen
yönetiyorlar kelimenin düz anlamında
ama işte yönetemediler, hiçbir şeyi yönetemiyorlar,
yönetemeyecekler.

Sağlığı yönetemediler, örneğin; Genel Sağlık Sigortası
Yasası çıkardık, dediler, artık herkesin sağlık sigortası var,
diye eklediler; ama "işsizlik sigortasından yararlanamayan
işsizler, kayıt dışı sektörde çalışanlar, primini ödeyemeyen
esnaf ve sanatkarlar, çiftçiler, 18 yaşını dolduran ve
çalışmayan kız çocukları genel sağlık sigortasından
yararlanamıyor. Ve en önemlisi sağlık politikasının
genleriyle oynayıp koruyucu sağlıktan tedavi edici sağlığa
geçerek 82 Anayasası ile birlikte hak olmaktan çıkıp
piyasalaşma sürecine giren sağlık, iktidar ile birlikte
bu dönüşümü neredeyse tamamladı. Sağlığı paralı hale
getirerek hastaneleri işletmeye dönüştürüp çalışanları
güvencesizleştirdiler.

Sanatı yönetemediler; tiyatroya kafayı takıp kendilerine
benzemeyen her sanatçıyı linç edip-ettirip ortalığı
beberuhilere bıraktılar. Bu arada Yavuz Bingöl ne yapıyor,
son sekansta bir rol kapmadı mı hâlâ? Yılmaz Erdoğan
hocasının arkasından çok geç gitti bre.

Osmanlısıpor!

Sporu yönetemediler; devşirmelerle koşturmayla çalıştılar,
koşamadılar, tıkağın kalırdılar. Yanında futbolu
yönetemediler, her boka maydanos oldular. Örneğin yeni
adıyla PTT 1. Lig'de diledikleri takımları şampiyon ederek
bu ligi parti arka bahçesi yaptılar, hangi takımların bu
süreçten seveplendiğini uzun uzun yazarım da bildiğiniz
mevzu, uzatmayayım. Ortada bir Osmanlısıpor vakası var
abi, daha ne diyeyim?!

Dış politikayı yönetemediler; coğrafyaya bir
Osmanlı hatırası diye bakıp nostaljik hayaller kurdular,
zannettiler ki Yeşilçam filmidir bu plato, bir hak saydılar,
hükmedeceklerini tahayyül ettiler. İstifade edeceklerdi iflas
ettiler.

İç işleri yönetemediler; çeşitli sıkletlerde birbirine kin
duyan milyonlarca düşman yarattılar.

Süreci yönetemediler; köylü kurnazlığıyla idare ettiler,
şimdi yarattıkları bir harici terörle o süreci noktalamayı

kurguluyorlar.

Ekonomiyi yönetemediler; "milletin a.ına koymaya"
ant içmiş bir güruhun dışında milyonlarca yoksulun
yoksulluğunu katladılar.

Dini yönetemediler; şahsi ve vicdani bir olguyu mezhep
savaşına tahavvül ettirdiler.

Eğitimi yönetemediler; her bakan geldi kendi keyfine
göre işler yaptı, yeter ki bir iktidarın istikbal hayallerine
hizmet etsin deyip kafalarına göre takıldılar, halef selef hep
beraber kör topal bir düzeneği elbirliğiyle yatalak ettiler.

Madenleri yönetemediler; oraları birer mezarlığa
çevirmekten başka.

İnşaatları yönetemediler; diktikleri karton kulelerle
yüzlerce insanın ölümünün baş müsebbibi oldular.

Medyayı yönetemediler, fotomontajlarla habbeyi kubbe
yapıp milleti yine kandırmaya çalışırken madara oldular.

Hırsızlarını yönetemediler hepsi deşifre oldu, hepsi
aklıselimin vicdanında mahkûm oldu, yargının da tecellisini

bekleyeceğiz.

Yargıyı yönetemediler; körler ve sağırılar bu kez birbirini
ağırlayamadı. 'Yetmez ama evet 12 Eylül' ellerinde
patladı. İyi mi?

Terörlerini yönetemediler, muhteremlere göre aslında iyi,
masum, İslam idealizminin tepki çocukları hadlerini aşım
muktedir karizmasını fena çizdiler.

Yönettiklerini zannettikleri hiçbir şeyi yönetemediler;
neticede bir insan ömrü için uzun sayılacak bir dilimde
göründüler, yara hâlâ sıcak olduğu için acıyı yeterince
hissedemiyoruz fakat çok yakın gelecek, bu yönetme
şeysinin hiç de hayırlı bir sonuç vermediğini gösterecek,
gösterecek da... Ülkeye ve bölgeye yaptıkları kötülük,
başta oldukları süreye göre çok fazla; Misalen; Ecdadı
Osmanlı'nın 150 senede inşa ettiği hasarı bunlar 12 senede
gerçekleştirdiler.

İnsanlar tüm bu olumsuzluklara karşın mücadeleden geri
durmuyor, ülkenin ve bölgenin düzlüğe çıkabilmesi için...
Hep yokuş, hep yokuş... Nereye kadar canına yandığım?!

Öyle, devran döndüğünde muhtemelen bu muhteremler
başlarının çaresine bakma derdinde olacaklar. Yalandan
yaptıkları her iş gibi, Allah büyük, diyecekler.

Çiko'nun tilkililiği

Sen ne diyorsun Çiko, diye soracak oldum. Yemek öncesi
yürüyüşe çıkıyordu Çiko; daha çok acıkmak için... "Allah
büyük, ama bunların teknesi küçük" dedi Çiko; sonra, peki
sen söyle, bu hafta Osmanlısıpor ne yapar, diye ekledi; yarı
tok bir kahkaha attı, sesi adeta bir sarayın dehlizlerinde
yankılandı, ürperdim, "Ahyaak!" diye bağırdım. Hay bin
kunduz! Ve fakat bir Osmanlısıpor'u yönetiyorlardı işte.

Dönüşünde rakı içsek mi Çiko, diyecek oldum bariz bir
efkârla; Çiko bu düşündüğüm şeyi dedim saydı, neden
olmasın, diyerek sporunu tamamladı. Yanıma kadar geldi,
stratejik derinlik böyle bir şeydir dostum, diye fısıldadı;
muhabatını zaman ve zemin açısından kıvamına getirmeden
istediğini alamazsınız; bu işin 'stratejisi' kavram kargaşası,
'derinliği' ise senin rakı içmeye bahane aramandır. Zayıf
bir gardın var, ama üzülme, bu sefer hesaplar benden, dedi.
Vay!

"Hani bu millet adam olmazdı?!" diye geçirdim içimden.
"Ama Çiko zaten Meksikalı!" diye geçirtti içimden. "Heye
lan!" diye geçirtirdim içimden.

Adana'da, melankolik bir Meksika akşamı tadı vardı,
yürüdük gittik Topal'ın Meyhanesi'ne...

Biz kazanacağız!..

RED'in
sözü

14 Eylülde Şişli Kent Kültür Merkezi'nde gerçekleşen Birleşik Muhalefet Hareketi (BMH) toplantısında RED adına görüşlerimizi derli toplu biçimde bildirmeyi düşündük. Bu görev de bana düştü. Ne var ki, yaşadığım talihsiz bir rahatsızlık nedeniyle, dergi adına konuşmayı sevgili dostumuz Hakan Gülseven yapmak zorunda kaldı. BMH'nin çağrıcılarından olan RED bu toplantıların başlamasından bu yana her düzeyde katkıda bulunmaya çalışıyor. Çünkü içinden geçtiğimiz dönemin kritik bir dönem olduğunu, solun işçi sınıfına yönelik saldırılara ve İslami-faşist yükselişe karşı bir savunma hattı kurması gerektiğini düşünüyoruz. Bu hat, aradan geçen zaman zarfında, BMH, Sol Cephe ve bir dizi yeni çevre ve bireyin ortak mücadele iradesi beyan etmesiyle zenginleşti...

Bu süreçle ilgili düşüncelerimizi farklı kanallardan aktardığımız gibi, İstanbul'daki toplantıda da kısaca vurgulamış olduk. Öte yandan, toplantıyı tüm okurlarımızın izleyememiş olduğunu düşünerek, adımıza yapılan konuşmada vurgulanan görüşlerimize RED'in bu sayısında da yer vermeyi uygun gördük...

Karanlık bir dönem

Hepimizin mutabık kaldığına inandığım görüş, başta ülkenin durumu olmak üzere, Ortadoğu ve dünyanın tam anlamıyla bir kaos hali yaşadığıdır.

Ülkemizin karanlık durumu; kendini sultanlık hevesine kaptırmış ve seçmenlerinin büyük çoğunluğunu buna inandırmış olan malum şahsın giderek güçlenen diktatörlüğüdür; bir yandan İslami faşizm tehdidi etrafımızı sarmaktadır. En acısı hemen hemen her gün sınıf kardeşlerimizin kah madenlerde kah inşaatlarda ölüm haberlerini alıyor, kadınların sokaklarda katledilmesine tanık oluyoruz.

Türkiye'de yeni bir tür sınıf savaşı yükseliyor, yoksullar yaşam savaşı veriyor!..

Biz işçiler, patronların daha fazla kazanması için ölüyoruz. 2013'te Türkiye'de 'resmi rakamlara göre' 1235 sınıf kardeşimizi bu savaşta kaybettik. Üçüncü Boğaz Köprüsü inşaatında sadece Nisan ayında yedi işçi kardeşimiz hayatını kaybetti. Sırf açılışa yetişsin diye yapımı hızlandırılan o üçüncü köprü inşaatında...

Hepimiz Soma'daki katliamın tanığıyız. Aç gözlü patronların daha fazla kazanma hırsı ile bir maskeyi bile çok gördüğü işçilere, herhangi bir kaza anında hayat kurtaracak olan yaşam odalarından yapmaları elbette ki beklenemez.

İktidarın ve patronların pervasızlığına karşın, Soma'dan Mecidiyeköy'deki gökdelenlere uzanan ve adına 'kader', 'fitrat' denen katliamlara karşı büyük bir öfke birikiyor. Öfkemiz birikiyor...

Halkalı'da inşaat işçilerinin iş bırakarak

yola döküldüğü sahneleri hepimiz gördük. -Benim için uzun yıllardır gördüğüm en umut verici manzaralardan biriydi bu.

Belki de -teorik olarak- sınıf bilinci olmayan, sadece yemeklerinin bozukluğu, paralarının zamanında yatmaması gibi nedenlerle iş bırakan ve çalıştıkları bölgeden anayola çıkıp ateş yakarak yolu trafiğe kapama eylemi yapan bu kardeşlerimiz patronlara öyle bir korku saldı ki talepleri birkaç saat içinde kabul edildi. Patronlar bu eylemin büyümemesi için ellerinden geleni yaptı.

Uzun yıllar sonra Gezi ile başlayan toplumsal muhalefetin yükseliş sürecine denk gelen Birleşik Muhalefet'imizin hareket noktası, **işçi sınıfının bu büyüyen ve toplumsallaşan öfkesi** olmalıdır.

BMH için hazırlanan çerçeve metin ufak tefek eksiği gediği olmakla birlikte en genel hatlarıyla bir zemin oluşturup hepimizi tarif edebilecek olumlu bir metindir.

Bu metin daha geniş tartışmalarda kullanılabilir. Biz kendimizi ifade eden daha kısa bir metinle, kimliğimizi ve sınıf düşmanlarımızın kimliğini açıkça tarif ederek işçi sınıfına, yoksul halka, kısa, net ve vurucu bir programla gidelim.

Çok önemli gördüğüm bir hususu burada altını çizerek vurgulama gereği duyuyorum:

Yazıya konu olan BMH için çoğu yer ve zamanda gelen eleştiri-soru şudur: "Sol -uzun yıllardır denenene ve bir türlü başarıya ulaşamayan- birleşmek için zemin mi arıyor?"

Hayır.

Bu hareket, ne tüm solu birleştirmeyi hedefleyen bir siyasal partiye evrilmeyi ana meselesi olarak görüyor, ne de sol siyasal yapıları -parti, dergi, örgüt, dernek- tek çatı altında birleştirmeyi hedefliyor.

Haziran direnişimizde özellikle gençlerin

ve kadınların barikat ardında direnmelerini gördük. Birleşik Muhalefet'imiz, bu direniş ateşiyle, toplumda var olan ve uzun süredir etkisiz kalan sokak muhalefetiyle **barikat ardında birlikte mücadele** etmeyi hedeflemektedir. Eğer bunu başarabilirsek -ki katılımcılar bu iradeyi beyan etmişlerdir- çok uzun bir mesafeyi kat etmiş olacağız ve barikat gerisinde çok güçlü bir muhalefet hareketi oluşturacağız; böyle bir savunma hattı, işçi sınıfının örgütlenmesi açısından da yol açıcı olabilir ve barikatları grevlerle bütünleştirebilir. Anadolu'nun en ücra yerlerinde bir umutla güçlü bir sol hareketi bekleyen kardeşlerimiz, yoldaşlarımız umutsuzluğa kapılmasınlar. Bunu başaracağız, başka çaremiz yok...

İşçi, kadın, genç...

Biz Birleşik Muhalefet'i kalıcı bir eylem birliği olarak görüyoruz. O halde, net talepleri olan kampanyalarla ilerlemeliyiz.

• **İşçi sınıfımıza yönelik saldırılara karşı hep beraber mücadele edelim. İş güvencesi, iş güvenliği, sigorta, sağlık, insanca yaşanabilecek ücret ve mezara girmeden emeklilik hakkını en başa yazalım.**

• **Bu iktidar kadına yönelik kanlı bir karşıdevrim gerçekleştiriyor. Kadın cinayetlerindeki artış, iktidarın kadını toplumsal hayattan silme girişimlerinin bir parçasıdır. Kadın yoldaşlarımız mücadelemizin ön saflarında yer almalıdır; Birleşik Muhalefet'e kadınlar tıpkı Gezi'deki gibi aktif olarak katılmalı ve liderlik etmelidir.**

• **Çocuklarımızın ve gençlerimizin geleceği çalınıyor. İktidarın eğitim alanındaki saldırılarına karşı güçlü bir mücadele örgütlemeliyiz. Bu gericiлик tersine çevrilmese, ülkenizin geleceği**

derin bir karanlığa sapanacaktır. (4+4+4 yasasıyla eğitime vurulan gericileşme damgası, bu yazı yazıldığı sıralarda 10 yaşındaki çocukların türbanla okula gidebileceği açıklamasıyla perçinlenmiştir. Eğitimdeki gericileşme had safhaya ulaşmış bulunmaktadır.)

• **Yaşam alanlarımızı ve doğayı hep beraber savunmalıyız. Sokaklarımızı saran yozlaşma belası, nefes almamızı sağlayan doğal alanlardaki tahribat da bu şuursuz iktidarın marifetidir. Sokakları ve doğayı yeniden kazanmalıyız.**

• **Ve nihayet, Kürt ve Türk emekçilerinin birlikte geliştireceği bir kardeşliği, demokrasinin hakim kılındığı onurlu bir barışı savunalım. Bölgedeki gerici güçlerle ancak böyle başa çıkabiliriz. Bu emekçi kardeşliği, Ortadoğu'da yepyeni bir süreci başlatacaktır. Bölgede akan kan emekçiler tarafından durdurulacaktır.**

Dolayısıyla, acil hedeflerimizi de içeren kısa bir eylem planının hazırlanması aşamasına geçmeli ve bu eylem planını Türkiye buluşmamızda dost da, düşmana da ilan etmeliyiz.

İçi boş birlik laflarının bir işe yaramadığı, bıkkınlık getirdiği hepimizin malumu. **Önümüzdeki dönem işyerlerinde, sendikalarda, okullarda, mahallelerimizde, omuz omuza mücadele ettiğimiz bir dönem olmasını istiyoruz.**

Mücadelede birleşelim.

Kendimizden önce mücadeleyi çoğaltalım. Sabırlı olalım. Burjuva muhalefetine mesafeli duralım. Seçimlere takılıp kalmayalım. Biz fabrikalardaki, işliklerdeki, sokaktaki mücadelelerin birliğini yaratalım. Barikatların yanına grevleri ekleye ekleye ilerleyelim.

Tekrar vurguluyorum: Sabırlı olalım... Çünkü 2015 seçimlerinin ardından, seçim sonuçları ne olursa olsun, Birleşik Muhalefet Hareketi sokaktaki tek etkili muhalefet odağı haline gelecektir.

Bizler, tarihten devraldığımız mirasın farkındayız. Denizlerin idam sehпасındaki boyun eğmeyen tavrı mirasımızdır. Mahirlerin yasal mermiler karşısındaki teslim olmayan tavrı mirasımızdır. İboların işkencecilere karşı meydan okuyan tavrı mirasımızdır. Bu emanetleri koruyoruz. Ve Haziran Ayaklanması sırasında yitirdiğimiz genç kardeşlerimizin hatırasıyla geleceğe yürüyoruz...

Bu ülkedeki namuslu insanlar, kendini sultan zanneden diktatörlük heveslilerine ya da onların kelle kesen katil sürülerine teslim olmayacaktır.

Yeniden yaratılacak bu ülkenin geleceği bizim.

Kimsenin kuşkusu olmasın, biz kazanacağız!

SADIK İŞCAN

Sahi, ne oldu Avrupa Birliği'ne?

MUZAFFER ARSLAN

1999 yılından beri burjuva iktidarlar Avrupa Birliği masallarıyla halkı oyalıyor. Aday üyeliğe kabul gününü neredeyse bayram ilan eden liberal aydınlar 2002'de AKP'nin iktidara gelmesini AB algısı nedeniyle ayakta alkışlayıp demokrasi nutukları atıyordu. Her gün çıkarıldıkları ekranlardan AB'ye girilmiş gibi propaganda yaparak halkı afyonlamayı sürdürdüler.

AKP, bu işin tutuşunu görünce, bu aydınlara kanallarda yer açmaya, kamu TV'lerinde dolgun ücretli programlar yaptırmaya devam etti. Ülkenin yaşadığı sorunlar, sihirli değnek değmiş gibi AB'ye girince bitecek ve çokook demokratik bir ülke olacaktı! AKP'nin gizli gündemini gölgeleme işlevini öylesine canhıraş savundular ki, işleri bitince bir köşeye konulmalarının şokunu uzun süre üzerlerinden atamadılar. Oysa AKP artık bunlara ihtiyaç duymayacak kadar çok medya gücüne ve yandaş kalemşora kavuşmuş, liberalleri gereksiz ve yük olarak, 'yararsız ahmaklar' olarak görmeye başlamıştı. AB ise Gümrük Birliği anlaşması ile alacağını almış, Türkiye pazarından milyarlarca dolar transfer etmiş ve oyalama taktiklerini devreye sokmuştu.

Liberal aydınlar çok kısa sürede birer AB uzmanı kesilmelerine rağmen AB'nin bileşenlerini ülkelerin sosyo-ekonomik yapılarını, kültürel ve dinsel oluşumlarını, birliği oluşturan dinamikleri görmezden geliyorlardı. Sovyet sisteminin çöküşü sonrası, Doğu Avrupa'yı Rus etkisine kaptırmak istemeyen AB, ülkelerin ekonomik durumlarına bakmadan birliği genişleterek bu ülkeleri bünyesine kattı. Eski 'sosyalist' ülkeler; evet ekonomik olarak geriydiler ama gerek yer altı ve yerüstü maden potansiyelleri, gerekse de ağır sanayi altyapısına sahip olmaları ve kültürel-dinsel yapıları ve nispeten düşük nüfus oranları ile birliğin finanse edebileceği bir yapıdaydılar.

Yandaki tablodan anlaşılacağı gibi, 28 AB ülkesinin toplam nüfusu: 500 milyon 426 bin 347... Kurucu olanların nüfus toplamı: 232 milyon 271 bin 782. Buna İngiltere ve İrlanda'yı ilave ettiğimizde nüfus: 297 milyon 98 bin 930'dur.

Bunların dışında ilk genişlemede birliğe katılan üye ülkeler ise birliğin

AKP'nin iktidarını tam olarak tesis edene kadar kullandığı ve sonra kaldırıp attığı liberal aydınlar dışında AB hülyaları gören kimse kalmadı. Türkiye'nin bugünkü dünya manzarasında AB üyeliği imkansız. Üstelik, gerçek olsa bile hiçbir yaraya merhem değil bu Avrupa dedikleri...

yapısını değiştirmeyecek olan ve hem ekonomi hem de demokrasi açısından birliğin yapısına uygun ülkelerdir. 1995 yılı sonrası birliğe üye olan ülkelerin toplam nüfusu: 130 milyon 995 bin 834... Bunlar 16 ülkedir ve toplamı iki Türkiye kadar bile yoktur.

Bu ülkelerden GSMH'si Türkiye'nin altında olan Bulgaristan, Slovak Cumhuriyeti, Romanya, Polonya, Litvanya, Letonya, Hırvatistan, Estonya ve Macaristan'dır. (Türkiye'de kişi başına düşen milli gelir hesaplamalarının nasıl yapıldığı ise ayrı bir mevzudur.) Bunların toplam nüfusu: 94 milyon 755 bin 704. Ki hepsi de eski 'sosyalist' ülkelerdir. AB'nin kodamanları tarafından finanse edilmektedirler. Kurucu ve eski üye ülkelerde ise GSMH Türkiye'de kişi başına düşen geliri ikiye hatta üçe katlamaktadır. Bunun yanı sıra burjuva demokrasisi nispeten iyi işletilmektedir.

Türkiye Nüfus, 76 milyon 667 bin ve kişi başı milli gelir 11 bin 920 dolardır. Türkiye'nin AB'ye üyelik başvurusu 1987 yılında yapıldı. Aday üyeliğe kabulü ise 1999 yılıdır. Bu tarihten sonra müzakereler adı altında belli konu başlıkları açıldı ve müzakereler hâlâ yürütülüyor. AB'nin koyduğu koşulların uygulanıp uygulanmadığına ve açılan konunun şartlarının oluşup oluşmadığına göre yeni konu başlıkları sırada bekliyor.

Aslında Gümrük Birliği ile alacağını alan AB'nin Türkiye gibi geri kalmış ve yoğun nüfusa sahip bir ülkeyi bünyesine katması şu koşullarda mümkün gözüküyor. Gerek hükümet ve gerekse de yandaş medya kalemşorları art arda sıraladıkları palavralarla bir yandan AB üyesi olacağımızı pohpohlarlarken, yağcılıkta uçanlar Türkiye'nin çağ atladığı ve AB'ye

ihtiyacı kalmadığı balonunu üflüyor. Ama hiçbir ekonomik ve siyasal-sosyal, kültürel uyumsuzluktan söz etmiyor.

Liberal aydınlar ise geçmişte verdikleri desteğin günahını çıkarıyor. Bunlar, AB hayranlığı dışında, taktıkları at gözlüğü ile AKP'nin ülkeyi 'ileri demokrasi'ye uçurduğuna inanmamızı istiyorlardı. Şimdi buruşturulup atılınca yeniden diktatörlüğü keşfettiler! Temel sosyal yasalardan kopuk, sadece hayranlıkla yapılan tespitlerle bağırıp çağıran ve kendine aydın diyen, adının önünde doçent, profesör gibi unvanlar olan bu insanları hayatın gerçekleri her gün ters köşeye yatırıyor.

Türkiye için AB'nin hayal olduğunu ve serbest dolaşım, para birliği, AB parlamentosuna üyelik gibi hakların bu koşullarda gerçekleşmeyeceğini bilmek için müneccim olmaya gerek yok. Yandaki tablo gerçeği anlamak isteyenler için açık çıkarımlar yapacak bilgiler içeriyor.

AB hayali ile hülyalara dalmak isteyenlere diyecek sözümüz yok. Ancak AB'ye gireceğiz diye gelip Ortadoğu ligine hızla sürüklenmemizi sağlayanlara verilecek çok yanıtlımız var. Ne yaparsanız yapın, ister AB yanlısı isterseniz de diktatörlük çizgisinde politika izleyin fark etmez. Bir süre sonra Türkiye işçi sınıfı başta olmak üzere tüm emekçi kitleler bu afyonlu ortamdan çıkıp ülkenin AB ile ya da din-iman söylemleriyle bir yere varamayacağını ve asıl çözümün işçi sınıfında saklı olduğunu görecekler.

Günümüzde halkların derdine ne AB merhem olabilir, ne de herhangi bir kapitalist birlik. Nasıl işçi sınıfının kurtuluşunu devrim sağlayacaksa tüm dünyanın kurtuluşunu da işçi sınıfının enternasyonalist birliği sağlayacaktır.

Er ya da geç. Ama mutlaka.

Devlet	Resmi adı	Kabul	Nüfus	Alan(km²)	Başkent	GSMH -kişi başı-
Avusturya	Avusturya Cumhuriyeti	1995	8.316.487	83.871	Viyana	37.378\$
Belçika	Belçika Krallığı	Kurucu	10.584.534	30.528	Brüksel	35.843\$
Bulgaristan	Bulgaristan Cumhuriyeti	2007	7.679.290	110.912	Sofya	3.686 \$
Kıbrıs	Kıbrıs Cumhuriyeti	2004	766.400	9.251	Lefkoşa	20.500\$
Çek Cumhuriyeti	Çek Cumhuriyeti	2004	10.306.709	78.866	Prag	12.587\$
Danimarka	Danimarka Krallığı	1973	5.457.415	43.094	Kopenhag	48.530\$
Estonya	Estonya Cumhuriyeti	2004	1.342.409	45.226	Tallinn	10.342\$
Finlandiya	Finlandiya Cumhuriyeti	1995	5.289.128	338.145	Helsinki	36.928\$
Fransa	Fransa Cumhuriyeti	Kurucu	63.392.140	547.030	Paris	33.387\$
Almanya	Federal Almanya Cumhuriyeti	Kurucu	82.314.906	357.050	Berlin	33.356\$
Yunanistan	Helenik Cumhuriyeti	1981	11.125.179	131.990	Atina	20.545\$
Macaristan	Macaristan	2004	10.066.158	93.030	Budapeşte	11.375\$
Hırvatistan	Hırvatistan	2013	4.398.150	56.594	Zagreb	8.710 \$
İrlanda	İrlanda Cumhuriyeti	1973	4.239.848	70.273	Dublin	49.533\$
İtalya	İtalya Cumhuriyeti	Kurucu	59.131.287	301.318	Roma	30.144\$
Letonya	Letonya Cumhuriyeti	2004	2.281.305	64.589	Riga	8.401\$
Litvanya	Litvanya Cumhuriyeti	2004	3.373.991	65.303	Vilnius	8.310 \$
Lüksemburg	Lüksemburg Büyük Dükalığı	Kurucu	476.200	2.586	Lüksemburg	76.224\$
Malta	Malta Cumhuriyeti	2004	404.962	316	Valletta	13.847\$
Hollanda	Hollanda Krallığı	Kurucu	16.372.715	41.526	Amsterdam	38.232\$
Polonya	Polonya Cumhuriyeti	2004	38.635.144	312.683	Varşova	8.410\$
Portekiz	Portekiz Cumhuriyeti	1986	10.599.095	92.391	Lizbon	17.224\$
Romanya	Romanya Cumhuriyeti	2007	21.565.119	238.391	Bükreş	5.254\$
Slovakya	Slovak Cumhuriyeti	2004	5.396.168	49.037	Bratislava	9.471\$
Slovenya	Slovenya Cumhuriyeti	2004	2.013.597	20.273	Ljubljana	17.535\$
İspanya	İspanya Krallığı	1986	45.116.894	506.030	Madrid	27.815\$
İsveç	İsveç Krallığı	1995	9.142.817	449.964	Stokholm	39.562\$
Birleşik Krallık	Büyük Britanya ve Kuzey İrlanda Birleşik Krallığı	1973	60.587.300	244.820	Londra	36.875\$

Sermayenin katliamlarına karşı sınıf savaşı

ÖZGÜR ALTIN

Yaşanan onca ölüme rağmen ölümlerin en üst düzeyde sorumlularından olan Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı görevde. Üstüne aklımızla dalga geçer gibi açıklamalarda bulunuyor. En son cinayetlerin nedeninin 'kölelik düzeni' olduğunu söyledi. Sanki üç dönem üst üste bakan değilmiş gibi!

Her iş cinayetin ardından sokakları doldurup haklı öfkemizi "Hükümet İstifa! Hırsız, Katil AKP!" diye haykırıyoruz. Ve sonra polisle malum hikâyemiz...

Ne var ki, eylemleri dışarıdan izleyenlerin gözünde 'flamallılar' olarak adlandırılıp 'malum gruplar' olmanın ötesine geçemiyoruz. Oysa tüm toplumun ilgisi ve gönül birliği işçilere dönmüş, patronlara ve onların hükümetine tepkiler ve öfke yönelmişken mücadelelerimizi ortaklaşamadığımız gibi, tepkisini gösterenleri de kucaklayamıyoruz.

Aslında böyle durumlarda herkes, "Sorumlular hesap versin!" derken, olayın öfkesi yatıştıkça, olayın ardından yaşananlar ölen ve yaralananların yakınlarının takibine kalıyor. Davutpaşa patlamasında yargılama geç de olsa sonuçlandı. Diğer davalar ağır aksak ilerliyor. Bilirkişi raporlarına yenileri ekleniyor, süreç uzadıkça uzuyor...

Elbette sorumlular yargılanacak ama önemli olan bu tür felaketlerin meydana gelmeden önüne geçilmesi. Bunu önleyecek olan da bizzat işçilerin mücadelesi ve denetimidir. İstisnasız her işçinin ve yakınının ikna olacağı talepleri hep bir ağızdan dile getirip kısmi kazanımlar elde edebiliriz. En azından yasal süreçleri daha yoğun takip ederek, 'fıtrat', 'kader' diyen, yoksullara aslan kesilip patronların önünde yerlere eğilen demagog politikacıların ve belediye yetkililerinin istifalarını sağlayabiliriz.

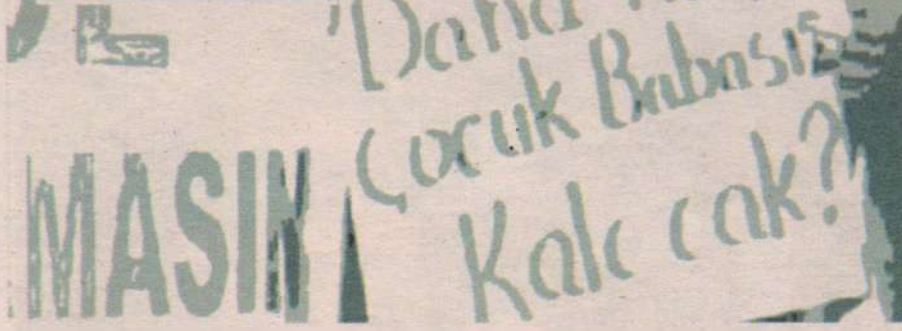
Duyanlarınız vardır. Yaşanan onca ihmalde sonra iş güvenliği yasa tasarısı Haziran 2012 yılında Meclis'ten çıkarıldı. Milletvekillerine yönelik teşekkür konuşmasında Bakan, gelişmiş ülkelerin böyle bir düzenlemeyi 1970'li yıllarda yürürlüğe koyduğuna dikkat çekti ve "Bizde gecikmeli de olsa bugün yasalaşmış oluyor" diyebildi. Yasaya göre, işyerlerinde iş güvenliği uzmanı çalıştırılmak zorunda.

Güzel... Fakat bir sorun var. İş güvenliği şirketinin ve uzmanın maaşı denetim yapılan şirket tarafından ödeniyor. Dolayısıyla ticari ilişkisi olduğu, yani para aldığı şirkete karşı bu güvenlik uzmanı -ya da şirketi- denetim işlemini sağlıklı yapabilir mi? Asansör katliamında iş güvenliğinden sorumlu şirketin aynı zamanda Soma Holding'e 'danışmanlık' veriyor olması onlara göre tesadüf olabilir. Ama biz emekçilerin iş güvenliğinden sorumlu olacak kişinin/kurumun, bu şirketler yerine, emek ve meslek örgütleri olması gerektiği talebini bıkmadan usanmadan dile getirmek zorundayız. İş güvenliği denetimi, hem patrone, hem de devletten bağımsız kurumlar tarafından yapılmalıdır. Daha da somutlarsak, talebimiz TMMOB'a bağlı ilgili mühendislik odası, TTB ve üretim alanında örgütlü olan sendikaların denetimden sorumlu olmasıdır.

Tabii 'sendika' dediğimizde bir başka yaramız

Yıllara göre sendikalaşma oranı

Yıllar	Türkiye	OECD
2002	9.5	19.5
2003	8.9	19.4
2004	8.6	19
2008	5.8	17.8
2010	5.9	17.6
2012	4.5	17

kaniyor. AKP, sendikalı çalışmanın önünde engeldir. "Her yere metro" diyenlerin karşısına, "Her iş yerine sendika!" talebimizi koyalım. Ülkede sendikalaşma oranları konusunda düzenli ve sistemli veriye ulaşmak zor. Yinede OECD verileri bize AKP hükümetinin sendikalar konusuna yaklaşımı açısından ipuçları veriyor. Yıl 2001, AKP iktidarda değil. Sendikalaşma oranı yüzde 10. (OECD ortalaması yüzde 19.8.) Yıl 2012 bu oran yüzde 4,5!..

İşgücüne katılım yıllara göre artmasına rağmen sendikalaşma oranı OECD ortalaması olan yüzde 17'nin kat be kat altında. (Bu arada sendikalarda erime tüm dünya ülkeleri için söz konusu ve üretim biçimlerinin değişmesi ve birkaç başka nedenden dolayı bu erime sürüyor. Bu başka bir yazının konusu olarak kalsın.)

Bu arada Türkiye'nin OECD ülkeleri arasında sendikalaşma oranı bakımından listenin sonunda olduğunu da belirtelim. Yani AKP taşeronlaşmadan şikayetçi değildir. Sendikası güvencesiz çalışma bir kural haline gelmiştir. Sendikası işçi çalıştırılmasının yasaklanması savunmalıyız.

Nasıl mücadele edeceğiz?

Sendikaları eleştirmek toplumumuzun borcu. Ama sendikalardan bir devrim partisi rolünü oynamasını bekleyemeyiz. Sendikayı ve sendikal mücadeleyi ileriye taşıyacak olan, eylemde birlik ve işleyişindeki demokrasidir. Sendikaları bürokratlara ve delege pazarlıklarına teslim etmemek için sendikalarımızda işçi demokrasisini hayata geçirmek ve fabrika ya da işyeri komiteleri inşa ederek sendika üzerinde güçlü bir denetim yaratmak zorundayız.

Peki, işyeri komiteleri ne yapacak?

Sosyal medyada dolaşan bir paylaşım var. "Patronuma yeni arabanız çok güzel dedim... Eğer çok çalışırsan, kendine yeni hedefler koyarsan ve azmedersen seneye daha iyisini alabilirim dedi." Doğrudur, gerçekten öyledir.

Ne zaman ücret artışı istesensiz bütçe hedeflerini gösterecek, mağdur edebiyatına sığınacaktır. Kendisini öyle acındıracaktır ki

kotanızı hedefinizi daha ve daha fazla doldurmak zorunda hissedeceksiniz. Ama komitemiz olsa, patrona, "Getir şu defterleri bakalım. Kârda mıyız, zararda mı?" diye hep beraber soracağız. Baktınız patronun kârı var ama bize vermek istemiyor. E, o zaman grev diyeceğiz. Çıkıp fabrikanın önüne, çadırı kuracağız. Üretim durdu fakat içerde bizim sınıf kardeşlerimiz var; farklı statülerde çalışıyorlar, ofislerde. Tabii onlar kendilerini bizim gibi işçi hissetmedikleri için işlerine devam ediyorlar. Bunlar 'kapsam dışı' çalışanlardır. Bir şekilde sendikayı ve sendikanın mücadelesi ile toplu iş sözleşmesini kabul eden patronun bir golu vardır emekçilere toplu iş sözleşmesine eklediği. Genelde iletişim, pazarlama, finans bölümünde çalışanları sendikalı kılmadığı gibi toplu iş sözleşmesinden bile yararlandırmaz. Hatta kimi işletmelerde "Biz de mi sendikalı olalım? Ücretler işçi maaşının altında!" diye patrona itiraz etmekte işçiler kıskanılır -çarpık bilinç!..

Toplu iş sözleşmesinde bu 'kapsam dışı' arkadaşlarımızla da birlikte olmak zorundayız, grevimizin başarılı olması için. Kapsam dışı çalışma statüsünü parçalamalıyız. Patron her türlü olumsuzluk durumuna göre ve aşırı üretimden dolayı sağda solda ürettiği malları depolamıştır. Üretimi işçiler olarak durdurduk ama fabrikanın tüm ticari faaliyetleri sürüyor. Patronun eli biraz daha güçlü kalıyor. Mal çıkıyor, çekler alınıyor yeni müşteriler bağlanıyor. Böylece kısa sürede teslim olması beklenen patron uzun süre dayanıyor... Bizim de direniş ve grev süresi uzuyor. Uzadıkça moral motivasyonda bir gevşeme, destekte bir azalma oluyor. Bunun önüne geçmek için ya bu kardeşlerimizi ikna edeceğiz ya da fabrikalarımızı işgal edeceğiz. İşgall direnişlerde patronun tutumu çok daha farklı olacaktır. Fabrika işgallı grevler kapitalist mülkiyete darbe indirir.

Uzun direniş demişken, kararlısak haklıysak enine sonunda zafer bizindir; yeter ki mücadele edelim. Türkiye'nin en uzun işçi direnişi kazanımla sonuçlandı. Teksif sendikasına üye oldukları için Balkesir İşbir Dokumacılık'tan atılan işçiler 1098 gün süren direnişin ardından

işe iade davasını kazandılar. Sendikayı kabul ettirdiler.

Bazı durumlarda, patron, "Ben bu yükümlülükleri kabul etmek istemiyorum" deyip iş yerini kapatabiliyor. İşçiyi tehdit etmek için. İşçi denetiminde üretimi sürdürmek için çözüm yollarımız var ama yoğun emek gerektiren işyerleri için tazminatsız kamulaştırma talebini öne sürebiliriz.

Bu aralar özellikle madenlerde bu duruma ilişkin haberler alıyoruz. Önce Zonguldak'ta şimdi Aydın'da aynı nedenlerle patronlar maden işçilerini işten çıkarıyor. Soma'da yaşanan katliamın ardından göz boyamak için acelece bir torba yasa çıkarıldı. Maden işçilerinin mesai saatlerinin azaltılması, fazla çalıştırma yasağı, yıllık izin süresinin artırılması, ücret miktarındaki artış ve iş güvencesinden yararlanma gibi düzenlemeleri içeren bu yasalara patronlardan anında itiraz geldi. Torba yasayla linç ve taşkömürü çıkarılan işyerlerinde, yeraltında çalışan işçilere ödenecek ücret asgari ücretin iki katından az olamayacak ve yeraltı işlerinde çalışan işçilerde kıdem şartı aranmayacak. Buna göre, yeraltı işlerinde bir gün dahi çalışanlar kıdem tazminatından yararlanacak.

Yasanın ardından patronlar artan maliyetleri ileri sürerek mağdur edebiyatına sığınıp işten çıkarmalara başvurdular. Aslında bunlar hep taktik. Dertleri daha fazla teşvik, çıkarılan madenin devletçe alınması ve alım birim ücretlerinin artırılması... Zonguldak ve diğer illerde bu tür yöneme başvuran ocaklar genelde hiçbir güvenlik önlemi ve standardı olmayan firmalar. Üstelik uzmanlık gerektiren bu alanda yeterli tecrübeleri de yok. Yapılan özelleştirmelerden birer ocak kapmışlar. Şimdi bu firmalar yasayı fırsat bilerek bizi işsizlikle tehdit edip sıtmaya razı olmamızı bekliyorlar!

Ağır aksak düzenlemelerle bir nebze de olsa kazandığımız hakların patronlarca gaspının önüne geçmek için yasal düzenlemelerin gevşetilmesini değil enerji ve doğal kaynakların kamulaştırılmasını talep etmeliyiz.

Yatağan işçileri özelleştirmelerin başarısına ne gibi felaket getireceklerini bildikleri için direniyor. Bizim tavrımız nettir: Özelleştirmeler durdurulsun ve özelleştirilen kurumlar kamulaştırılsın. Kamulaştırma talebini maden sahaları, su kaynakları ve orman alanlarına kadar yaygınlaştırmak bir kamucu hat oluşturmak elzemdir.

Bu talepleri kazanımla sonuçlandırmak yoğun bir çabayı gerektiriyor fakat imkansız değil. Yeter ki birlikte mücadele edelim, işçilerin birliğini sağlayalım. Aynı ayrı, bölük bölük mücadeleler kısmi başarılar elde etse de sınıfın tümünün kazanımlar elde etmesi için birleşik bir mücadele hattını örmek gerekir. Bu talepler bazılarımıza fazla gelse de en azından en acil olan talepler etrafında bir mücadele hattı oluşturmalıyız. Bunun koşulları vardır. İşçiler sokaklara hazırdır. En basit güncel talebin bile kapitalist mülkiyetin ve burjuva devletin sınırlarına çarptığı bir dönemdeyiz.

"Eğer kapitalizm kendi yarattığı felaketler sonucunda kaçınılmaz olarak doğan talepleri karşılayamıyorsa, yıkılsın!"

Soma'da devlet hiçbir sözünü tutmadı!

Söyleşi: YAŞAR DENİZ IRLAYICI

Soma katliamında 'resmi rakamlara göre' 301 sınıf kardeşimizi kaybettik... Aradan geçen yaklaşık 5 aylık süreçte, bu felaketten mucize eseri kurtulan işçiler, aileleri ve yakınları devletin kendilerini unuttuğundan daha doğrusu yok saymaya çalıştığından yakındı. **RED** olarak biz, sınıf kardeşlerimizi unutmayacağız, Soma'daki durumu sürekli paylaşacağız. Somalı madenci dostlarımızdan Nihat Çelik ile Soma'da yaşananların iç yüzünü ve sonrasındaki gelişmeleri konuştuk...

Şimdiye kadar çok şey yazıldı söylendi Soma'ya dair... Olayı bir de birebir tanışından dinleyelim. 'O gün', 13 Mayıs'ta neler yaşandı Soma'da?

13 Mayıs biz madenciler için çok acı bir gündü, o günü unutamam yeryüzündeki acıların en ağır ve en büyüğü bu duyguları anlatmam çok zor... Allah bir daha yaşatmasın. Her şey ihmal ve vicdansızlık! Bu kazanın baş sorumlusu devlet yani. TKİ ve şirketin kendisidir ve azmettirici Maden-İş sendikasıdır. Bu kazaya sebep olan, bu paragöz kan emici vampirlerdir ama bunların da sonları vahim olacaktır.

Resmi makamlar tarafından açıklanan hayatını kaydeden işçi sayısı 301 ama hem felaketten sağ çıkmış madenciler hem de madenci yakınları gerçek rakamın açıklananın çok üzerinde olduğu iddia etti hep... Ocağa inebilmek için 'kart ve ışık' sistemi olduğu biliniyor; kartını veren ışık alabiliyor... Ölen işçi sayısının tespit edilememesi gibi bir durum söz konusu olabilir mi? Gerçek rakam gizleniyor mu sahiden?

Bunun için bir şey söylemek zor... Ocakta cenaze kalmadı, ben kendim kurtarmaya katıldım. Ölen arkadaşlarımı gördüm, yalnız sayma şansımız olmadı hiç. Biz kendimiz de bu resmi kayıtlara inanmak zorundayız. Ben kendi adıma inanmıyorum ama. Bu iddiaları biz de duyuyoruz ve bizim de kafamızda bir soru işareti kalıyor.

Felaketin en başından beri devlet Soma'da bir madenci yakınının başbakanın müşaviri tarafından tekmelenmesi, bizzat Tayyip Erdoğan'ın bir kadını tokatlaması gibi en rezil haliyle gündeme geldi. Madenciler ise her zamanki en naif haliyle ambulansın beyaz örtüsü kirlenmesin diye çıkardığı çizmeleriyle... Devlet ne yaptı Soma'da?

Bize devlet bir şey yapmadı. Bir torba yasa çıkardı ve dedi ki emeklilik yaşı 50, yeraltında çalışanlar için 43... Zaten biz 39 yaşında emekli oluyorduk. Dediler ki iki asgari ücret tutarında maaş vereceğiz. Yalnız burada bir düzeltme yapalım... Maden yasasında gece çalışan bir işçi yevmiesini gündüz vardiyasına göre farklı alması lazım ama bunları eski sendika

Madenci Nihat Çelik, "Biz devletten ve Maden-İş'ten yardım ve yakınlık görmedik. İşçinin işçiden başka dostu yok" diyor. Türk-İş'e bağlı Maden-İş'in dört aydır bir açıklama yapmadığını, işçinin sırtından kasalarına attıkları 450 bin lirayı düşündüklerini vurguluyor.

toplusu sözleşmesine yansıtmadığı için ve işçiler bilinçlendirilmediği için bunu kimse bilmiyordu. Şimdi devlet bizden kesilen bu alamadığımız paraları bize zam adı altında geri veriyor. Madenci eğer iyi düşünürse, devlet bize hiçbir şey vermemiş, aksine çemberi daha da daraltmıştır. Somalı esnaf mağdur diye bir sene kredisini erteledi, madenciye gelince üç ay erteledi bu üç ayın sonunda banka, madencinin tepesine bindi... Mesela benim Ziraat Bankası'na 10 bin lira hacizli kredi borcum var; tek kuruşunu ödeyemedim, bankayla uğraşıyorum. Beş çocukla ne yaparım bunu düşünüyorum. Gelen bütün yardımları şehit ailesine verdiler. Devletin parasından bir kuruş çıkmadı, devlet 5'er bin lira da gerideki işçilere verseydi daha iyi olmaz mıydı? Ama şirkete para var! Şirkete kazadan sonra eksikleri gidersin diye para veriliyor hiçbir eksik giderilmiyor. Madende kaçak üretim yapılıyor devlet hâlâ şirketi koruyor. Madenciye gelince iki kuruş çok görülüyor... Biz madenciler istiyoruz ki, bu 300 kişinin katilinin elinden ruhsat alınsın başka bir şirkete verilsin, biz de ölüm korkusu olmadan çocuklarımızı meraklı gözlerle bekletmeden çalışalım.

Bir de tazminat meselesi var... Soma Kömür İşletmeleri A.Ş.'nin avukatları, bir madencinin ailesinin talep ettiği 393 bin TL için "felaketi özenir hale getirecek

kadar çok" gibi bir rezil bir 'savunma' yaptı... Devlet veya Soma Madencilik tarafından tazminat ödendi mi ailelere?

Ne devletten ne de şirketten bir kuruş ödenmedi. O avukatların birazcık vicdanları olsa o katilleri savunmaz! Ama maalesef günümüz Türkiye'sinde parası olan kazanıyor bu kahrolası dünya onların olsun! Onlarla ahirette görüşeceğiz. Ben şahsım adına Allah'a havale ediyorum onları... Ama burada da yeni sendikamız DİSK Dev Maden-Sen'le bu savaşı sonuna kadar götüreceğim!

'O ocağa girmem!'

Sosyal medyada katliamdan sağ olarak kurtulan işçilerin cep telefonuna ocağa inmeleri için gelen tehdit mesajları paylaşıldı... Bu mesajlar gelmeye devam ediyor mu?

Arkadaşların birçoğuna gelmiş ama bana gelmedi. Şahsen ben resmi olarak kapalı olan ocağa gitmem ve arkadaşları da gitmemesi konusunda uyarıyorum.

Madenciler, olaydan sonraki gün bile "Yine ocağa ineceğiz, yine çalışacağız, başka yapacak bir işimiz yok, mecburuz" şeklinde açıklamalarda bulunmuştu... Çalışmaya devam eden işçiler var mı şu an, kaç işçi var?

Sayısını bilmiyorum ama yanlış yapıyorlar. Şu an o ocakta ve diğer kapalı

ocakta bir kaza olsa bunun hesabını kimse veremez!..

Ağustos'ta seçim dönemini geride bıraktık... 30 Mart'taki yerel seçim sürecinde ve Soma Katliamı sonrasında cumhurbaşkanlığı seçiminde de Somalı yurttaşların özellikle de Kınık bölgesinde AKP'ye ve Erdoğan'a oy verdiği iddia edildi. Somalı madenci Sefa Köken bu oy verme meselesiyle ilgili açıklamalarda bulundu sosyal medyada. Somalılar, madenciler Erdoğan'a oy verdi mi gerçekten?

Bizde bir tabir vardır maalesef, "deveye diken..." diye... Maalesef ki AKP'ye oy, sandığımızdan fazla çıktı...

Devletin kendi elleriyle hazırladığı katliamı karşısındaki 'sosyal' tutumunu biliyoruz. Sendika bu konuda neler yapıyor? Devlet ve sendika dışında sivil toplum örgütleri veya yardım ve dayanışma dernekleri gibi oluşumlar tarafından sahip çıkan, elini uzatan var mı madencilere? Sesinizi duyurabilmek için neler yapabiliriz?

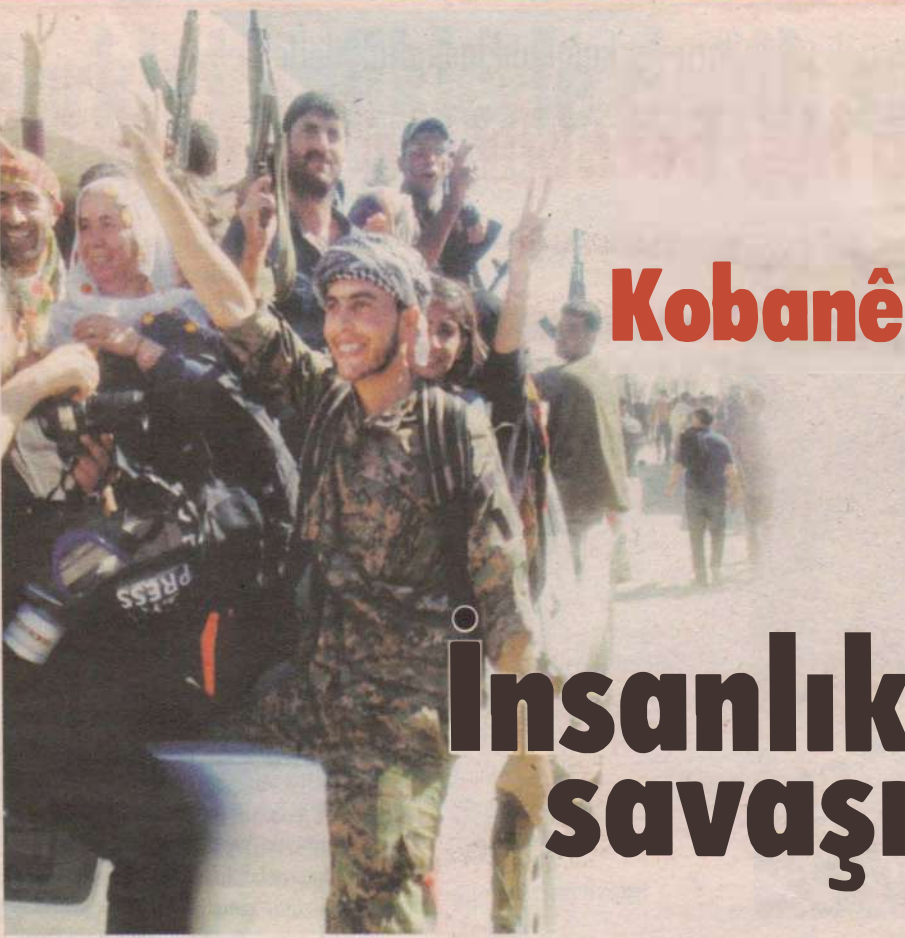
Biz devletten ve Maden-İş sendikasıdan yardım ve yakınlık görmedik ama işçinin işçiden başka dostu yoktur... Ve bizim sendikamız bu saatten sonra DİSK Dev Maden-Sen'dir. Eski sendika, kaza olalı 4 ay oldu daha çıkıp da bir açıklama yapmadı bu işçiler ne olacak diye... Bunların tek derdi kasaya işçi sırtından giren 450 milyardır. Ama biz işçiler DİSK'e üye oluyor burada çoğalıyoruz ve DİSK buraya geleli her şey değişti.

Bir daha benzeri faciaların yaşanmaması için maden ocaklarının kamulaştırılmasının yanı sıra neler yapılabilir, hangi önlemler uygulanmalı sizce?

Bence bir madenci olarak, madenlerde çalışan emniyet ekipleri şirketten bağımsız olmalı. Her galeride bir yaşam odası olmalı, sensörler sık aralıkla konmalı. Böyle facialarda gaz 50 pp'ye çıktığında alarm hemen devreye girmeli ve ocak boşalmalı.

Felaketten en fazla etkilenenlerden biri de hiç kuşkusuz yetim kalan çocuklar... Onların eğitimini ve normal günlük yaşantısını sürdürebilmesi, erken büyümek zorunda kaldıklarını hissettirmeden çocukluklarını yaşamaya devam edebilmeleri için şu an aktif durumda olan sosyal projeler var mı çocuklar için?

• Evet, çeşitli kuruluşlar ve dernekler tarafından yürütülen çalışmalar var bu konuda. Allah hepsinden razı olsun. Buradan devletimize sesleniyorum; biz madencilere sahip çıkın. Bu Kurban Bayramı'nda ben çocuklarıma hiçbir şey alamadım. TTK'da çalışan işçilere bayram ikramiyesi verdiğiniz biz Somalı madencilere yok... Yazık, kahrolsun böyle düzen!

Kobanê

İnsanlık savaşı

YILMAZ HARBİYE - KOBANE

Roja'ya son bir ayda ikinci gelişim. İlkinde Kobanê'den Cizire Kantonu'na, Newroz Kampı'na gittik. Buraya salla geçip Ezidilerin durumunu anlama şansımız oldu. Büyük bir insanlık trajedisi yaşıyor. İlgili arkadaşlar zaten durumu medyadan takip etmiştir. Bölgede bir hafta kaldım. İkinci gelişim ise Kobanê'ye yönelik saldırıların iyice ağırlaştığı süreçte oldu. Bu yazıyı telefonda yazdırıyorum ve şu anda bir haftayı buldu buraya gelişim...

Halk Kobanê'yi boşalttı. Kobane şehir merkezinin dışındaki mevzilerde deneyimli YPG savaşçıları yer alıyor. Şehrin içinde ise buraya bir şeyler yapmaya, sevinmeye katılmaya gelen ama deneyimi olmayan gençler bulunuyor. Açıkçası, bu arkadaşların çok işlevli oldukları söylenemez. Çünkü burada savaşçı sayısından ziyade silaha ihtiyaç var. Kobanê'de doğru düzgün ağır silah yok, oysa IŞİD çok güçlü silahlarla kenti üç taraftan dövüyor.

YPG'liler kenti savunmak için hendekler kazdı. Feda eylemleri yapıyor, özellikle kadınlar olağanüstü bir dirençle savaşıyorlar ama

gerçekçi bir değerlendirme yapmak gerekirse durum oldukça zor. Tekrar ediyorum, buraya silah lazım ve en temel insani konularda bile güçlük çıkaran Türkiye hükümetinin bu konuda yardım etmesini bırakın, silah geçişi için bir kolaylık sağlaması bile mümkün görünmüyor.

Kobanê'de korkunç bir imkansızlıkla sürüyor direniş. Kentin içinde bir adam var, acayip silahlar yapıyor el tezgahında. Saclarla yapılan ilkel 'zırhlı araçları' da görmüşsünüzdür. Ama bunlar yetmiyor. Burada herkes morali yüksek tutmaya çalışıyor ama durum hiç de iyi değil. Çok şehit veriyor Kobanê direnişi...

Bu IŞİD bölgesel zaafı çok iyi kullanıyor. Türkiye'nin Kürtlere dönük ikiyüzlü tavrını biliyorlar. Kendilerine 'Irak Şam İslam Devleti' diyorlar ama Bağdat'ı, Şam'ı değil Kobanê'yi hedef alıyorlar. Türkiye'yle bir danışıklı dövüş olduğu kesin. Ve bana kalırsa, Barzani de durumdan memnun. Kendi denetleyemediği, nüfuzunun geçmediği bu bölgeye destek yollamayı ihnet siciline yeni bir çentik atıyor. Kobane düşerse Suriye üç bölünür ve bu hem Türkiye'nin, hem Barzani'nin işine gelir.

ABD'nin hava saldırıları da hikaye. Biz burada IŞİD

hedeflerine yönelik tek bir hava saldırısı görmedik. YPG açıklamaları da bunu ifade ediyor.

IŞİD'e yeni katılımlar olduğunu duyuyoruz. Ana kadroları Libya'da, Afganistan'da, hatta Çeçenistan'da savaşmış. Çok tecrübeliler. Yeni katılanları da bunlar eğitiyor. Kobanêliler bunlara karşı öz güçlerine güveniyorlar ama silah olmazsa olmaz. Bir de şunu belirtiyim, Suruç civarında epey Suriyeli Arap da bulunuyor ve onlar da IŞİD'den nefret ediyor. Konu sadece Kürtlerle ilgili değil. Suriyeli Araplar Irak'taki kimi aşiretler gibi IŞİD'in peşinden gitmiyor. Hepsini yurtlarından olmuş on binlerce kişiden söz ediyoruz.

Buraya geçen hafta sonu ve kurban bayramı tatilinde İstanbul ve diğer şehirlerden gelen epey kişi oldu. Bunlar ve yollanan yardımlar halka moral veriyor. Tabii özellikle genç arkadaşlar, burada partilerinin, gruplarının, her neyse işte, bayraklarıyla gelip Safari tadında fotoğraf çekirtmezlerse seviniriz. Konu onların adrenalin tutkularının ötesinde çünkü.

Kobanê'de bir insanlık kavgası var. Türkiye'nin her yerinde desteği artıralım. Çünkü bu kavga hepimizin kavgası...

Haramiler ve biz

HAKAN GÜLSEVEN

Yanı başımızda büyük bir insanlık trajedisi yaşıyor. Türkiye'den giden en az 2 bin TIR dolusu silah ve mühimmatla donatılan, beslenen, büyütülen şeriatçı katil çeteleri etkinliklerini artırıyor, katliamlarını yaygınlaştırıyor. Bu vahşet Türkiye kamuoyuna esas olarak Ezidilerin ve Kobanê halkının yaşadığı trajedilerle taşındı ama IŞİD Türkiye sınırına 'resmen' dayanmadan evvel bu katliamların benzerlerini Irak ve Suriye'nin pek çok bölgesinde zaten gerçekleştirmişti.

Batı emperyalizminin yetkili ağızları, medya organları, 'cihadçı' katillerin gelişiminde Türkiye hükümetinin rolünü vurguladılar. Bunlar bilmediğimiz mevzular değildi. Türkiye istihbaratının 'cihadçı'larla ne menem bir ilişki kurduğu, şu an Başbakanlık makamını işgal eden zat ve istihbarat şefinin konuşma 'tape'lerinde açıkça yer alıyordu. Emperyalist ağızların halı altına doğru üflediği gerçek ise, bizzat ABD ve müttefiklerinin bu gelişmelerdeki rolüdür.

Irak'a 'özgürlük götürüleceğini' söyleyip ülkeyi cehenneme çeviren ABD, Esad rejimini de kendi çıkarları doğrultusunda berhava etmek için bölgedeki şeriatçı kuvvetleri besledi. Suriye halkının Esad diktatörlüğüne olan öfkesini dayanak yapan şeriatçı kuvvetler hızla güç kazandı. Şimdi hedef saptırıyorlar ama emperyalistler bu gerçeği gizleyemezler.

Laf kalabalığına lüzum yok. Uzun bir süredir AKP iktidarının Ortadoğu'da bir iç savaş kuvveti biriktirmeye çalıştığını vurguluyoruz. Artık açıkça ortada, Türkiye'nin dört bir tarafında 'yeşeren' IŞİD sempatanları, kevgire dönmüş sınırdan geçip duran militanlar ülkenin geleceğini tehdit ediyor. AKP bunları kontrol edebileceğini sanıyor ama yanılıyor. Kendi gündemlerini yaratan bir güruhla karşı karşıyayız. Kentlerde bombaların patlaması artık an meselesidir. AKP'nin sorumsuz mezhepçi politikaları tehlikeli bir zemin yarattı. Bu yoksul ve biçare nüfus bir anda büyük bir çatışmanın içine düşebilir.

Türkiye toplumu paramparçadır. Kürtler, Aleviler, Sünni dinciler, bunlardan en az ikisine düşman 'cumhuriyetçi' Batı sakinleri... **Bu büyük yarılma, Türkiye'deki nüfusu, tutuşmak üzere hazır bekleyen çalı çırpı gibi yapmış. Bir ateş bekleniyor...** O ateş Kobanê üzerinden sıçramaya hazır...

Bu manzara ancak birleştirici bir mücadele hattıyla değiştirilebilir. Birbirine düşman kimliklerin siyaseti değil, bütün kimliklerin emekçilerinin, yoksullarının siyaseti esas alınmak zorundadır. Sadece Türkiye'nin değil, Ortadoğu'nun geleceği buna bağlıdır.

Uzun bir süredir Kürt hareketinin liderliğine eleştiriler yöneltiliyor. Haziran'da, ne olduğu belirsiz bir 'çözüm süreci' uğruna AKP iktidarı karşı sokağa dökülen öfkeli

kalabalıkla beraber iktidara karşı mücadele yürütmeye ve bir 'büyük barışma' örne gereğini görmezden geldiler. Bugün açıkça ortaya çıktı ki, AKP iktidarı Kürt halkını IŞİD çetelerine yem etme konusunda gözünü bile kırpmıyor. Selahattin Demirtaş'ın Meclis'te ayakta alkışladığı Teyyip Erdoğan, Kürtlere çözüm değil katliam reva görüyor. Ve nihayet, Meclis'ten geçirdikleri tezkereyle ülkeyi savaş cehennemine atmaya hazırlanıyorlar!

Emperyalistlerin bombardımanları ise, nedense, asla hedefini bulmuyor! Ortadoğu'nun kaderine kanı ve katliamı yerleştiren emperyalizmden, onun insani yüzü sahtekar kuruluşlarından medet umulmayacağını şu geçen yıllar bize öğretmiş olmalı.

Emperyalizm ve bölgenin gerici devletleri, o devletlerin burjuvaları ve yöneticileri; halkları, dinleri, mezhepleri birbirine düşürerek kendi servetlerini büyütüyorlar. Sadece kayıt dışı petrol satışlarına bakın! IŞİD'in dağıttığı petrol dünyanın dört bir tarafına gidiyor ve o petrolün parası bölge halklarına ölüm kumak için tıkr tıkr IŞİD'in eline sayılıyor!

Bu aşağılık vahşet konsensüsü içinde, Türk milliyetçisi Kürtlere, Sünni İslamcısı Alevilere, bir yoksul diğerine saldırıyor. Öyle ki, **ahmak Türk milliyetçisi, Kobanê'de Kürtler öldürülüyor diye zil takıp oynayacak neredeyse! Bu öyle bir ahmaklık ki, Kürdü ezip geçen bir IŞİD'in kendi kapısının önünde dolanmaya başlayacağını sezemiyor.**

Başka deyişle, Kobanê'nin savunusu sadece Kürtlerin sorunu değildir. Bu bir insanlık sorunudur, bölgenin geleceği sorunudur. Ya hep beraber bölgedeki güçleri alt edeceğiz, ya da uzun bir karanlık döneme mahkum olacağız.

Evet, Ortadoğu halkları birbirine mecburdur. **Esad'ından Teyyip'ine kadar bu devletlerin başındaki hiçbir zalimden medet ummadan, emperyalizme bel bağlamadan, kol kola girmeliyiz.** Bizi birleştirecek olan nerede doğduğumuz, hangi dili konuştuğumuz falan değildir. Kendi geleceğimizi kurmak için yoksulluğumuzun ve emeğimizin gücüne güvenmeliyiz.

Önümüzdeki dönem, solun basiretli davranması gereken bir dönemdir. Solda birleşik mücadele dinamiklerinin gelişmesi sevindiricidir. **Doğru adımları atabilirsek, solun birleşik mücadelesi tüm bir bölgenin umudu haline gelecektir.** Kürtlerle Türkler, ve giderek Sünnisiyle Şiisiyle Arap coğrafyası, yüzünü bu mücadeleye dönecektir.

Büyük acılarla bağı deşilen bu kadim medeniyetler coğrafyasında haramilerin saltanatını yıkacak yegane kuvvet solun yükselteceği devrimci mücadeledir. Küçükük bir demokrasi ve bir parça insanca yaşam için bile bu zorbalardan yıkılması gereklidir. Devrim gereklidir.

Direnışı her alana yayarak ve gittikçe genişleyerek ayak diremeli ve saflarımızı kalabalıklaştırarak ilerlemeliyiz...

'Kurtuluş yok tek başına! Ya hep beraber, ya hiç birimiz!'

SERPİL ÇELENK GÜVENÇ

Ömrü düzenleri içinde, kendini yenileme yeteneği yüksek olan kapitalizm, 1970'lerin sonuna doğru, 'kâr' oranlarının düşmesiyle birlikte, Keynesyen modelden soyundu ve kendisine yeni bir giysi biçerek yeniden yapılandı. Bu kez ekranda 'neoliberalizm' vardı.

Bizim bu yeni sermaye birikim modeliyle tanışmamız, Dünya Bankası görevlisi, MESS başkanlığında bulunmuş, Nakşi Turgut Özal'ın tasarlayıp kaleme aldığı 24 Ocak kararları ile başladı. Görevli burjuva demokrasisi koşullarında uygulanamayacak bu yeni yapının yaşama geçirilmesini ise 12 Eylül askeri cuntası sağladı. Solcular, demokratlar, sosyalistler, komünistler darağacı, kurşun, işkence, tank, top darbeleriyle siyaset sahnesinden uzaklaştırıldı. 12 Mart'ta sermayeden yana değişikliklerle revizyona uğrayan 1961 Anayasa'sında emekten yana kalmış bazı izler de silindi ve sermayenin koşulsuz egemenliğini tesis eden, baskıcı 1981 Anayasası 'halkoyu'yla kabul edildi. Ve ülke ABD'nin ve sermayenin en has adamı, zenginsever Özal'ın Anavatan Partisi'ne teslim edildi. **Görev belliydi: Emegin haklarının yok edildiği, emekçilerin değil ama sermayenin yüzünün güldüğü bir Türkiye'de neo liberalizmi sonuna kadar uygulamak.**

'Özel olan güzeldir' propagandasıyla özelleştirmeler geldi. 'Devletçilik kötüdür' propagandasıyla taşeronlaştırma yani enformel, güvencesiz, sendikası çalışmaz, işsizlikle tanıştı mavi ve beyaz yakalı emekçi sınıflar. Dönemin bir başka özelliği ise, sermaye iktidarlarının ülke gündeminden hiç bir zaman çıkarmadıkları dinci gericiliğin gemi azağına alacağı bugünlerin önünün açılmasıydı.

12 Eylül'den bu yana iktidara gelen tüm düzen partileri neoliberal planı sürdürmeye çalıştı. 2001'de yaşanan krizle gelen tepki ve öfke, ironik olarak, emperyalizmin dayattığı neo liberal politikalarla hiçbir sorunu olmayan, Irak konusundaki taahhütlerinin de etkisiyle emperyalizm tarafından desteklenen ve bölge çapındaki 'Müslüman Kardeşler' projesinin bir parçası olan AKP'ye yaradı ve onun 2002'de iktidara gelişine büyük çapta yardımcı oldu.

AKP ile gelen

AKP, süregelmekte olan iktidarı boyunca, önceki hükümetlerin başlattıkları özelleştirme, ticarileştirme, metalaştırma süreçlerine yenilerini de ekleyerek yaşama geçirdi. Sadece sermaye sınıfına hizmetle kalmadı. Fitratı gereği, **Sünni İslâm'ın, Şeriat düzeni ve bu değer sisteminin, yaşamımızın ayrılmaz parçası**

haline gelmesini de görev edinen bir muhafazakârlığın militanı oldu.

İslamcı bir faşizme doğru hızla yol alan siyasal iktidar, her gün biraz daha 'metalaştırılan' ve 'imam hatipleştirilen' eğitim kurumlarında dindar ve kindar ama neoliberal işleyişi benimseyen, 'ahlâklı' bireylerin yetiştirilmesi için elinden geleni yapıyor. Ve en başta emekçilere, gençlere, kadınlara büyük bedeller ödetiyor.

4+4+4 ve benzeri uygulamalarla kız çocuklarının eğitime devam etmelerinin yolu kapatılıyor ve 'çocuk gelin'liğin yolu yasal olarak açılıyor. Yaşam alanlarında kadının görünür olmasının, hatta çalışmasının koşulu, kapalı giyime, türbana, başörtüsüne indirgeniyor. Evde kalarak çocuk doğurması, kocanın ve ailenin gereksinimlerini karşılaması gereken bir varlık olarak görülen kadının gülmesi, kahkaha atması bile ahlâksızlık kapsamında değerlendiriliyor.

Sosyal haklar yerini İslamî hayır işlerine ya da sadaka anlayışına bıraktı. AKP, uyguladığı neoliberal politikaların getirdiği yıkımı, dini söylem ve uygulamalarla, popülist politikalar ve sosyal/kamusal hayır ağlarının işletilmesiyle hafifletmeye çalışmakta.

AKP iktidarında kadın ve iş cinayetleri tavan yaptı. **Son 10 yılda iş cinayetlerinde -resmen- tam 14 bin işçi hayatını kaybetti.** Soma'da 301 işçinin katledildiği 'kaza'yı birkaç ay önce yaşadık. **AKP iktidarında günde ortalama 5 kadın öldürülüyor, kadın cinayetleri yüzde 1400 arttı.**

Eğitim gibi sağlık da metalaştırıldı.

Kentsel dönüşüm adı altında büyük bir talan yaşanıyor. Kamuya yani bizlere ait tüm servetler özelleştiriliyor. 400 milyar dolara varan dış borcun hovardaca har vurup harman savrulmasıyla havamız, suyumuz, yeşilimiz, fitratında daha fazla kâr dürtüsü

"...bir şeyler arıyorsak bu kargaşada arıyorsak kendimizi durmadan yerden yere çalarak yüreğimizi ve yıkarak koscoca dünyaları küçücük başımıza kendimizi kendimize zindan ederek bu rezil kargaşada

Tut elimden
Bir tek kişilik olsa da azalsın
Bu karanlık
Verin ellerinizi ellerimize
Milyon milyon kişilik
Azalsın şu karanlık!
Kavga bu, sevgilim, kavga
Bu işte!"

Hasan Hüseyin Korkmazgil

olan sermayeye peşkeş çekiliyor. Gökyüzünü delercesine yukarı uzanan o çirkin yapılarla, AVM'lerle yaşam alanlarımız betonlaştırılıyor.

Darbe dönemlerinde yaşanan hukuksuzluklar günlük yaşamımızın bir parçası haline gelmiş durumda. Türkiye halkları, Reyhanlı'ların, Roboski'lerin, Gezi cinayetlerinin, Soma'ların yaşamın olağan bir parçası olmaya doğru evrildiği bir ülkede yaşamaya başladı.

Türkiye halkları, emperyalist ve saldırgan bir dış politika anlayışını içselleştirmiş, iş

cinayetlerini 'kader', kadın cinayetlerini eşine itaat etmeyen kadınların olağan sonucu olarak gören bir siyasal iktidar ve onun desteğini alan eli silahlı cihatçı çetelerin sokaklarda dolaştığı bir ülkede yaşamaya başladı.

Ne yapmalı?

Haziran'ın ayak seslerini TEKELE Direnişi ile duyduk. Ankara'nın göbeğinde aylarca süren TEKELE eylemi, AKP iktidarına karşı konulabileceğini gösteren, karanlığı yırtan bir karşı duruştu. Bunun yanı sıra, TEKELE'de işçiler, hangi etnik kökenden gelirlerse gelsinler, kadınlı erkekli yaşamın ve mücadelenin paylaşılabileceğini, direnilebileceğini gösterdiler dostu düşmana. Sol-sosyalist tüm yapıların güçlü bir biçimde desteklediği bu direniş ile Türkiye kamuoyu özelleştirmenin, taşeronlaştırmanın ve bu siyasal duruşu benimseyen AKP iktidarının gerçek yüzüyle tanıştı.

TEKELE'i ve ardından gelen ODTÜ'nün 70'li yıllardaki o şanlı günlerini anımsatan protesto eylemlerini izleyen Haziran, bir halk ayaklanmasıydı; AKP iktidarına karşı yurt çapına yayılan büyük bir tepkinin adıydı. Önemli yönlerinden birisi, kafa ve kol emekçilerinin ve geleceğin emekçileri olan öğrenci gençliğin, kadınların başı çektiği emekçi bir zemine oturmasıydı.

Ama asıl olan, Haziran'da alanlara çıkan halkın ve siyasi örgütlerin, farklılıklarını koruyarak ama bir arada durarak, AKP düzenine karşı direnme becerisini göstermiş olmalarıydı.

Omuz omuza direnmek!

Türkiye'de solcular, demokratlar, sosyalistler, adı cephe olsun ya da olmasın, askeri cunta dönemlerinde ve siyasal iktidarların faşizan uygulamalarına karşı, birlikte hareket etme, direnme arayışları içinde oldu.

Son yıllarda, her gün faşizme bir adım daha yaklaşan AKP iktidarına ve getirmeye çalıştığı 'yeni Türkiye' düzenine karşı birleşik muhalefet ve direniş çabaları yoğunlaştı.

'Vişnelik Toplantıları'nda da, Haziran ayaklanmasının taşıdığı deneylerin ışığında, aynı doğrultuda, emek eksenli, ortak bir direniş odağı yapılandırılmaya çalışılıyor. Yeni oluşum, içinde birçok sosyalist, komünist oluşumun yanı sıra farklı sol siyasal akımların ve kişilerin de bulunduğu, geniş bir yelpazeyi içeriyor.

Emekçi düşmanı AKP'nin dinci-mezhepçi faşizmine, bölgede uygulamaya çalıştığı emperyalist-savaşçı politikalara karşı, ayrılık noktalarının gündem dışı tutulması konusunda katılımcılar büyük bir hassasiyet ve duyarlılık sergilemekte. Ve böylesi bir sorumluluk anlayışı içinde,

ortak bir antifaşist mücadele örülmeye çalışılmakta. Yelpazenin genişliğinin yanı sıra, bu sorumlu tutum, birlikteliğin bir başka değerli yanı.

Geç kalmadan sahaya çıkması gereken yapı, ilkeleriyle örtüşen, benzer yapılarla da vakit kaybetmeksizin bir araya gelmeli ve sahaya çıkmalı. Ülkenin her yanındaki tek tek direniş odaklarıyla kolkola girerek yürümeli.

Kısacası, 'Kurtuluş yok tek başına! Ya hep beraber, ya hiç birimiz!' diyerek, direnişi her alana yayarak ve gittikçe genişleyerek ayak diremeli ve saflarımızı kalabalıklaştırarak ilerlemeliyiz.

Hasan Hüseyin'in dediği gibi ellerimizi birleştirmeliyiz ki içinde bulunduğumuz karanlık 'Milyon milyon kişilik' azalsın.

Ta ki, bize dayatılan karanlığı aydınlıkla, ışıkla çevreleyip yok edinceye dek.

Bıkmadan, usanmadan...

Ülkemizin devrimci birikiminden aldığımız güçle...

Denizlere, Mahirlere, İbrahimplere, Erdallara, Ethemlere, Berkinlere, Ali İsmailere, Medenilere sözümüz var...

Farklı kimliklerle değil, sınıf kimliğiyle mücadele

Söyleşi: CAN GÜROLA

Prof. Gamze Yücesan Özdemir'i, yazdığı kitaplardan önce akademi dünyasından tanıyoruz... ODTÜ'de lisans eğitiminin ardından yüksek lisans ve doktorasını İngiltere'de tamamlayan Yücesan, şimdi Ankara Üniversitesi'nde kendi deyimiyle "Emek çalışmaları olarak adlandırılabilir bir alanda çalışmalar" sürdürüyor. Emek süreci teorisi, sosyal ekonomi, sosyal politika, teknoloji, toplumsal sınıflar ve kalkınma konularında dersler veren ve makaleleri bulunan Yücesan, **RED**'in de bileşenleri arasında yer aldığı Birleşik Muhalefet Hareketi'nin Ankara yüzü aynı zamanda... Yücesan ile AKP'nin neo-liberal politikaları ve bunun işçi sınıfı üzerinde yarattığı tahribatı, işçi cinayetleri, sınıf mücadelesinin güncel durumu, gençliğin perspektifinden Gezi direnişi ve solun birleşme hamlesi üzerine konuştuk...

İşçi sınıfına 'elveda' diyenlerin sesinin çok çıktığı bir süreçte AKP'nin neoliberal politikalarının getirdiği yıkımı nasıl tarif edebilirsiniz?

İşçi sınıfı üzerindeki en büyük yıkım irade güvencesizliği. Gençlik, güvencesizliği çok çeşitli boyutlarda deneyimiyor: İstihdam güvencesizliği; sosyal güvencesizlik; gelir güvencesizliği; sendikal güvencesizlik... Bu sayılanlara bir de 'irade güvencesizliği'ni eklemek gerekiyor. Kendi hayatına sahip çıkacak ve yaratıcılığına, enerjisine inanarak geleceği tasavvur edip biçimlendirebilecek bir iradenin yokluğundan bahsediyorum. Haysiyet yerine irade kavramını kullanıyorum. Çünkü irade, bireysel bir varoluşa ve halletti ruhiyeye gönderme yapan haysiyet kavramından farklı olarak kolektif bir varoluşa gönderme yapıyor. Bu haliyle kavram sınıf siyasetinin anlamlandırılması ve açıklanması sürecinde daha işlevsel diye düşünüyorum.

İşçi sınıfına 'elveda' diyenlerin seslerinin çok duyulmasına gelince... Bu sadece sermaye politikalarından değil aynı zamanda kimlik siyasetinin alternatif siyaset zemini haline gelmesinden kaynaklanıyor. Bu zemin sermaye politikaları için en müsait olanı, belirteyim.

İnatçı Köstebek kitabınızda Gezi sürecinde yer alan genç kesimin bir bölümünün işçi sınıfına dahil olduğunu söylediniz. Bu kesim sınıf mücadelesi açısından nereye oturabilir?

Orhan Kemal'in *Bereketli Topraklar Üzerinde* adlı romanında, iflahsız Yusuf, Çukurova'da iş ararken kendisine ve arkadaşlarına "Kadere kırk beş gidiyorsunuz!" diyenlere, "Belle ki kadere kırk beş gidiyoruz, N'olacak?" der. Son yıllarda, hem metropollerde, hem taşrada gençler, emek piyasasına 'kadere kırkbeş' gidiyorlar. Dolayısıyla, piyasanın insafsız şiddeti altında iş ve işsizlik arasında salınıyor gençler. Türkiye'de eğitilmiş gençlerin karşı karşıya olduğu en acımasız tehdit işsizlik. Yeni üniversite mezunları, son yılların iktisat ve siyaset söyleminde yer alan beşeri (insani) sermaye kuramının bir şey ifade etmediğini bizzat deneyimiyorlar. Beşeri sermaye kuramına göre, nasıl sermayedar ekipmanına, makinesine ve binasına üretkenlikleri artırsın diye

yatırım yapmakta ise, işçi de kendi üretkenliği artırsın diye kendi sermayesine yatırım yapmalıdır. Yapacağı bu yatırım, işsiz kalma riskini en düşük seviyeye indirecektir. İşçi açısından sermayesine yatırım yapmasının en bilindik yolu eğitim almasıdır. Son veriler, beşeri sermaye kuramını tümüyle reddeder durumda. Diğer bir deyişle, eğitim işsiz kalma konusunda bir koruyak olma boyutunu tümüyle kaybediyor. Artık gençler arasında öğrenci-işçi olma hali de çok yaygın. Öğrencilik yıllarında çalışma yaşamının içinde olmak, en değerli sosyalleşme ve siyasallaşma mekanı olan kantinde vakit geçirememek demek. Kapitalist hayatın okumaya fırsat tanıdığı üniversite yıllarından vazgeçmek demek. Diğer yandan ise, öğrenci-işçi olma hali, kapitalist üretim ilişkilerinin en acımasız ve sert yüzüyle 'gençlik ateşi' içindeyken karşılaşmak ve sınıf hareketinin gündemine dahil olabilmek gibi dönüşümlere de sahip. Yeni proleterleşme dalgası karşısında gençlik, sınıf mücadelesinde önemli bir mevzide bulunuyor. Gezi sürecinde işçi sınıfının üyesi ya da potansiyel üyesi olan gençler, kendi hayatlarına sahip çıkmaya dönük yaratıcılıklarını ve güvenlerini yeniden kazandılar. Sınıf mücadelesinde aslanan gençliğin yıkıcı ve akabinde 'yaratıcı ve üretken' gücüdür.

Gençliğe sunulan yeni çalışma alanlarında ne gibi bir sömürü ortamı gözlemlediniz?

Bedensel/fiziksel yıpranmadan ziyade zihinsel ve duygulanımsal yıpranma gözlemledik. Gençler, yeni 'yükselen' sektörlerde zihinsel emeğin vasıfsızlaşmasını deneyimiyorlar. Zihin emeği, saniye saniye sermaye tarafından denetleniyor. Ben buna 'zihnin içinde kurulan montaj hattı' diyorum. Duygulanımsal emeğin vasıfsızlaşması da gençlerin karşı karşıya olduğu bir tehdit. Son dönemde, duygusal emek ve duygulanımsal emek kavramlarını sıklıkla duyuyoruz. Bunlar, aslında iki ayrı kavram. Duygusal emek, işyerinde duyguların ücret karşılığı alınıp satılan birer metaya dönüşmesini vurguluyor. Duygulanımsal emek ise, duyguların metalaşmasını işyerini aşan

"Kimlikler böler, sınıf birleştirir. Hakim söylem, topluma, sahip olduğu farklılıklar üzerinden seslenerek toplumu parçalara bölüyor. Bu seslenme biçimini içselleştirip, burjuvaziye karşı mücadeleyi bu farklılıklar üzerinden yürütmek, rüzgarla sürüklenmek anlamına geliyor..."

ve tüm yaşama sirayet eden bir bütünlük içinde anlamlandırmayı vurguluyor. Duygulanımsal emeğin vasıfsızlaşması ise duyguların sermayenin istediği biçimde standartlaşması ve tektipleşmesi ile gerçekleşiyor. Fiziksel yıpranma ve yorgunluğa göre zihinsel ve duygulanımsal olan çok daha kalıcı ve yıpratıcı. *İnatçı Köstebek*'te yer alan araştırmada görüştüğümüz bir çağrı merkezi çalışanı, "Bedenen yorulsan, beden yorgunluğunu altı yedi saat uyuyarak geçirebilirsin. Burada bedenen yoruluyorsun zaten, sıkıntı şu ki, beynin yoruluyor. Uykun kaçıyor veya uyuyamıyorsun" dedi. Bir başkasının sözleri de bu yorgunluğu dile getiriyor: "Bütün rüyalar kabus oluyor."

21. yüzyılın işçi sınıfı olarak tanımladığınız genç kesim işçi sınıfına dahil olduğunu genellikle kabul etmiyor. Bu bilinç farklılığını neye bağlıyorsunuz?

Gençliğin kendisini işçi sınıfı içinde görmeme ve/veya kabul etmeme noktasında ideolojik denetim aygıtları çok önemli. Kapitalist emek sürecinde, basit, teknolojik ve bürokratik denetim aygıtlarının baskıcı doğasının yanı sıra ideolojik denetim aygıtlarının 'rıza'yı üretmeye yönelik olduğu söylenebilir. Diğer bir deyişle bu, işçinin zihninin denetim süreçlerine dahil edilmesi olarak da görülebilir. Sermaye, 'kariyer' miti ile 'meslek' miti ile gençlerde sınıfsal kafa karışıklığı yaratmak istemektedir. Günümüz için mitleşmiş olan 'kariyer' ve 'meslek' anlatıları, gençlerin de kendilerine dair algısına yerleşmiş durumda. Kendilerini 'kariyer' ve 'meslek' miti aynalarında gören gençler var.

Sınıf mücadelesinin diğer toplumsal mücadelelere eşitlendiği ve giderek yaygınlık kazanan bir eğilim var. Nasıl yorumluyorsunuz?

'Diğer' toplumsal mücadeleler ve bu mücadelelere katılanların kimlikleri üzerinden önerilen stratejiler, kimliğin sınıfsal gerilimler ekseninde şekillendiğini görme noktasında yetersizdir. Bunlar, bireysel yaşam stratejilerinin ve benimsenen etiketlerin kişilerin sınıfsal

konumları üzerinden şekillendiğini görme noktasında yetersizdir. Bunca yetersizliğine rağmen 'kimliklerin libidinal akışına endekslenen' siyasetlerin öne çıkmasının nedeni, bu tarz muhalefetin sistemi karşısına almamasında, onun yeniden üretimini aksatmamasında bulunabilir. Kendinizi kapitalistin (ya da onun iktidardaki temsilcisinin) yerine koyunuz, hangisini istediniz? "Sömürü ve işsizlik üzerine konuşanı, emeğin haklarını savunanı, sendikal örgütlenmenin ve özgürlüklerin yetkilerini ve kapasitesini sorgulayanı" mı "Marksizm çok totaliter, kimlikleri görmüyor" diyen (bunu derken muhalefete muhalefet ederek iktidarı güçlendiren) radikal demokrati mi?

2008'deki küresel ekonomik krizden sonra sınıfsal temeldeki ayaklanmaların çoğalmasını nasıl yorumluyorsunuz?

Sınıfsal temeldeki ayaklanmaların çoğalmasını gelecek kaygılarına bağlıyorum. Sınıfın gelecek kaygıları ise Türkiye'de pasif hegemonyanın bir türlü tesis edilememesinden kaynaklanıyor. Sermaye menfaati bir türlü toplumun bütününe menfaati olarak temsil edilemiyor. Dolayısıyla, sınıfsal ayaklanmaları, insanların toplumsal bütünlüğü tesis edecek bir proje görememelerinden ötürü duydukları gayet somut gelecek kaygılarına bağlıyorum.

İş cinayetleri ve çağrı merkezlerindeki çalışma tarzını irtibatlandırmak mümkün mü?

Kesinlikle. İş cinayetlerinin ardındaki temel neden, sermayenin bitmek tükenmek bilmeyen artı-değeri artırma hırsıdır. Artı-değeri artırmak için çok uzun saatler çalıştırma, düşük ücretlerle çalıştırma ve işçi sağlığına yönelik önlem ve tedbirleri maliyet kalemi olarak görme kapitalist toplumda tüm işyerleri için geçerlidir. Diğer bir deyişle, kapitalizmde firmanın finansal raporlarının sağlığı işçi sağlığından çok daha önemlidir. Burjuva sosyal bilimler, iş cinayetlerini 'şanssızlık' olarak görme eğilimindedir. Oysa ki, şans da sınıfsaldır. Üretim noktasında nerede yer aldığınız iş cinayetine kurban gitme şansınızı doğrudan belirler.

Son olarak sizce emek hareketi eksenli sosyalist siyaset solun birleşik mücadele girişimini etkili kılabilir bir güç mü?

Kimlikler böler, sınıf birleştirir. Hakim söylem, topluma, sahip olduğu farklılıklar üzerinden seslenerek toplumu parçalara bölüyor. Bu seslenme biçimini içselleştirip, burjuvaziye karşı mücadeleyi bu farklılıklar üzerinden yürütmek, rüzgarla sürüklenmek anlamına geliyor. Burjuvazinin siyasal ufkunun içine hapsolmek bir anlamda. Burada akla şu soru geliyor: "Dünyada görülen en bütünselleştirici sistem olan kapitalizm ile kuramsal olarak yüzleşmemek için bilgiyi bütünselleştirmeyi reddetmekten daha iyi bir yol olabilir mi?" Hakim söylemi reddetmek ise bilgiyi bütünselleştirmeyi, kapitalizmle yüzleşmeyi ve dahi siyaset yapmayı gerektiriyor. Bütünlüklü bir toplum tahayyülü ortaya koyma gücüne sahip tek siyaset toplumu birleştiren sınıf eksenli siyasettir. Bugün sınıf siyasetinin stratejisi açıktır: Sömürsüz, eşit, aydınlanmacı, laik ve halkçı-kamucu bir toplum...

Sola, iş isten geçtikten sonra ancak kolunu keserek diyet ödeyeceği bir ittifak önermenin, sanki sol bağımsız siyaset yaptığı için işler yolunda gitmiyormuş bir büyük gücün içinde erise caddelerimizde bayram olacaktı gibi davranmanın gerçekle en ufak bir teması kalmamıştır. Bugün Haziran'da hareketin sürüklediği genişlikte bir direnişin yeniden örülmesi solun bir bayrak açmasına bağlıdır.

İttifakların solu, solun cephesi

ULAŞ KARAKUL

90'ların ortasında, bir yerel seçim sonrası, seçim fiyaskosunu değerlendirmek üzere bir kaç yüz kişi bir salonda bir araya gelmiş. Sendikal faaliyetten gelen ve sözünü sakınmamasıyla tanınan bir arkadaş kürsüde konuşuyor. Bir sürü saçmalık var, o da aklına geleni eleştiriyor. Sonra sözü seçim için yapılan bir ittifaka getiriyor: "Biz niye bu ittifakı yaptık, toplantılardaki konuşmacı sayısını artırmak için mi? Söyleseydiniz ben konuşurdum her toplantıda, omzumuza kuş konmuş gibi ittifak mı olur?"

Bu tartışma yaşandığı sırada eleştiri konusu yapılan ittifak, gerçek bir güç birliği değildi. Daha ziyade solun bazı kesimlerine solun birliğini istiyormuş gibi bir görüntü vermekle ilgiliydi. Ne böyle bir birliğin ideolojik, politik ya da duygusal zemini vardı ne de bu güçleri bir araya getiren dışsal bir etken. Dolayısıyla kafalarına göre takılabiliyorlardı. O seçimden sonra bu müttefiklerin bir daha selamlaşıp selamlaşmadıkları tartışmalıdır.

İttifakların Solu

Solda bu anlatılardan daha ciddi ittifaklar kuruldu elbette. Bu ittifakların bir kısmı sol örgütler arası ortaklıklar sınırını aşip daha geniş cephesel yapılar haline de aldı. Fakat istisnasız hiçbirisi, solun lehine bir kazanım oluşturmadı. Aksine örneğin ÖDP deneyi sol liberalizme geniş bir meşruiyet alanı yaratarak her türlü 'yeni-sol'culuğun gümrük kapısı işlevi gördü. Bizzat bu figürleri -örneğin Ufuk Uras- daha sonra yaka paça dışarı atmadan adım atamaz hale geldiler.

Kürt hareketinin çerperinde inşa edilen birliktelikler de bu girişimlerde yer alan solun, Kürt hareketinin toplumsal gücünü kendi gücü imiş gibi hissetmesinin ötesine geçmedi. Bir güç dengesi oluşturmanın kıyısından bile geçmeyen bu süreçlerde sol, ittifak içinde bulunduğu ölçüde Kürt hareketine indirgendi ve onun bir seslenme kanalı olmanın ötesine geçemedi. Maalesef uzun 90'lar boyunca solun güç birliği / cephe / ittifak teşebbüslerinin kısa özeti budur...

Güçlü bir işçi hareketi, direniş geleneği, toplumsallaşmış bir devrimci siyaset varken bir cephenin kimlerle kurulup kimlerle kurulamayacağı az çok bellidir. Bu tartışmayı 1917 Nisan'ında Rusya'da yapıyor olsaydık -bazı Bolşevikler gibien fazla Lenin'in öğüdünü gecikmeli bir şekilde benimseyip geçici hükümetin karşısına geçerdik zira işçi sınıfı, askerler

ve yoksul köylüler onlarla teması olan tüm kuvvetleri buna mecbur bırakırdı. Örneğin Şubat ittifaklarına bağlı kalarak savaştan çekilmemenin Bolşeviklere faturası, işçi sınıfı ve askerleri tamamen kaybetmek olurdu. Kitle hareketi Bolşevik önderliğin hareket marjlarını belirleyebiliyordu. Sonuçta Bolşevikler kitlelerin Şubat'ta dindirilmemiş öfkesini arkalarına alarak geçen yüzyıla damgalarını vurdular.

Öte yandan 1930'ların başında Avrupa 'komünist partiler'inin (KP'ler), sosyalist ya da sosyal demokratları kapitalizmin temel sosyal dayanağı ilan edip yükselen faşizme karşı işçi sınıfının birliğini sağlamaktan geri durması büyük bir yıkıma yol açtı. İtalya'da faşistler Almanya'da Naziler kısa sürede şiddet kullanarak, bölünmüş işçi sınıfını dağıttı. Bu iki ülkede KP'leri sosyalist/ sosyal demokrat partilere yüklenmeye zorlayan güç işçi sınıfı değildi. Aksine KP'ler kendi etkisindeki işçi kitlelerini öncelikle sosyal demokrasiye karşı mücadele etmeye ilna etmek durumundaydı. 'Her şey olup bittikten' sonra cephe siyaseti izlemeye çalıştılar, bu kez de işçi sınıfının siyasi bağımsızlığını bir kenara bırakmış, tarif ettikleri cephe burjuva partilerine kadar genişlemiş ve 'sosyalist anavatan'ın savunusunu her şeyin başına geçirmişlerdi.

1943'te Stalin Komintern'i kapitalist ülkeleri dünyayı bolşevikleştirmek gibi gizli

bir amaçlarının olmadığına dair temin etmek için kapattı. Moskova'nın talimatlarını dinlemeyen Çin ve Yugoslavya dışında, iktidarın komünistlerce alınmasının mümkün olduğu İtalya, Yunanistan gibi ülkelerde komünistler iktidarı çeşitli sağ hükümetlere terk ettiler.

Bu iki örnek üzerinden bugün Türkiye'de solun cephe siyasetlerini tartışmak mümkündür. Bir uçta her türlü cephesel girişimi yeterince devrimci bulmayarak kendi gücünü artırmayı tek amaç olarak gören cüretkar eğilim duruyor. Büyük ihtimalle kendisini Ekim arifesindeki Bolşeviklere benzetiyor. Onu daha ileriye yürümeye zorlayan öfkeli bir işçi kitleleri tarafından kuşatılmamış oluşunu önemsemiyor. Örgüt çekirdeğini kuşatan bir militan çemberin beklentisini esas alıyor. Sadece kendine mal olmayacak bir başarının değerinden şüphe duyuyor. Bolşeviklere benzemek isterken 1930'ların Alman ve İtalyan KP'lerinin kötü bir karikatürüne benziyor.

Diğer yanda kendisine razı olacak her türlü ittifaka balıklama atlayan, dahası kurtuluşu büyük bir gücü -CHP ya da Kürt hareketi gibi- etkileme umuduyla siyasi intiharda gören bir eğilim bulunuyor. Mum ışığında ehven-i şer'i aramaktan dizinde derman kalmamış bu çevreler, o büyük güçlerin

ne potansiyellerini ne de sınırlarını analiz etmeye zahmet ediyor. Tüm mesaisini kendi 'büyük güç'ü dışındaki her şeyin daha kötü olduğunu açıklamaya ayırıyor. Eğer dikkate değer bir örgütsel varlığı olsa, haşa bir şeyleri Bolşevikleştirmek gibi bir amaç taşımadıklarını ispatlamak için kendini tasfiye etmeye rıza gösteriyor.

Solun Cephesi

Haziran sonrasında sol, gerçek bir toplumsal kuvvetin nasıl bir şey olduğunu 12 Eylül'den beri neredeyse ilk kez gördüğü için bu toplumsal kuvvetin nasıl ilerleyeceğini, nasıl tekrar toplanacağını ve nasıl daha iyi vuracağını hesaplamaya, bunun bir yolunu bulmaya çalışıyor. Bu yol solu Haziran'da kuşatan kitlelerin durumuna bakmadan açılmaz. Haziran'la ilgili saatlerce tartışılabilir ama muhtemelen en kısa sürecek tartışma direnişin hedefi ile ilgilidir. Hareket hedef tahtasına açıkça ve yalnız başına AKP'yi oturtmuş idi. Bu, sol için öncelikle nereye vurulacağı ile ilgili birinci tutamaktır.

Hareketin içinde Kürt hareketinin unsurları da bazı MHP'li/ülkücü çevreler de vardı. Alanlara çıkan milyonlarca insanın önemli bir bölümü ulusalcı veya siyasal olarak ulusalcılığa yakın Alevi kitleler idi. Ama ne bu kesimler kendi aralarında bir kapişma yaşadılar ne de onların varlığı/-

yokluğu solun katılma koşulu idi. Bu çevrelerle farklı gerilimler taşıyan sol departmanlar hareketin önceliğine sadık kaldılar. Şu aralar gözlerini kapatıp ayağını yere vurarak 'AKP-PYD' ittifakı tespiti yapanların Haziran'da 'bölücülüğe karşı' slogan atabildikleri olmamıştı. DSİP'in Gezi Parkı'nda ulusalcılarla ilgili hırsını açığa vurduğu minyatür teşebbüslerin ötesinde ulusalcılarla ilgili de bir direnç gözlenmedi. Bu, solun öncelikle nereye vurmayacağı ile ilgili ikinci tutamaktır.

AKP ülkeyi içerden ve dışarıdan savaşın eşğine getirdi. Dışarıya karşı Osmanlı ruhu çağırıp hükümet devirmecilik oynayan bu iktidarın, Suriye'de ve Irak'ta çetelere kan döksün diye gönderdiği silahların ne kadarının Türkiye'de olduğunu ve ateşin Rojava'dan buraya sıçramasının kaç günlük iş olduğunu kimse kestiremiyor. Suriye içinde uçuşa kapalı bir tampon bölge oluşturarak hem PYD'yi tasfiye etmeye hem de IŞİD ve ÖSO gibi grupların Suriye hava saldırılarından korunacağı bir kalkan inşa etmeye çalışan AKP'nin bu saldırganlığını iç politikada da sürdürmekten başka bir çaresi de bulunmuyor. Solun her bir parçasının kendi gündemi ya da önceliği ile sürdürdüğü siyasi faaliyetin, bu acil tehlike karşısında bir mevzi oluşturmadığı ortadadır. Enerjisi sık sık kendi içine doğru patlayan ve çoğunlukla post-Haziran restorasyonu meşgul yapıların kitlelere yapacakları bir çağrı da bulunmuyor. Bu, durumun ancak bir cephe ile aşılabileceğini gösteren üçüncü tutamaktır.

Solun dışında tutarlı ve bütünlüklü bir AKP karşıtı eylem çağrısı yapacak hiç ama hiç kimse yoktur.

Ne çözüm süreci uğruna Haziran'a uzak duran ve yeri geldiğinde demokrasi savunusunda AKP'ye destek atan Kürt hareketinin ne AKP ile İslamcılık yarışına girmiş ve cemaatin/sağın adaylarına yer bulabilmek için safları sıkılaştıran CHP'nin ne de cemaate karşı AKP'yi desteklemekte beis görmeyen ve yüzbinlerce insanın IŞİD teröründen kaçtığı Kobane ölümüne bir direniş sahne olurken kent yıkıntılarının arasında AKP-PYD işbirliğinin delillerini arayan ulusalcıların AKP tamlığında bir muhalefet perspektifi vardır. Direniş bu kuvvetlerin hepsinden bir şeyler koparacak, sürükleyecektir. Ancak hiçbirine emanet edilemez.

Sola, iş isten geçtikten sonra ancak kolunu keserek - diyet ödeyeceği bir ittifak önermenin, sanki sol bağımsız siyaset yaptığı için işler yolunda gitmiyormuş, bir büyük gücün içinde erise caddelerimizde bayram olacakmış gibi davranmanın gerçekle en ufak bir teması kalmamıştır. Bugün Haziran'da hareketin sürüklediği genişlikte bir direnişin yeniden örülmesi solun bir bayrak açmasına bağlıdır. Büyük güçler, sahiçilik ve benzeri argümanlarla solu sol olmayana tabi kılacak bir ittifaka bel bağlamak ihtimal ki halkın son şansının kaybedilmesi anlamına gelecektir.

Evet sahiçi olma zamanıdır ve sahiçilik sadece ülkenin ve halkın eşğinde bulunduğu tehlikelerin farkında olmak için gerekli değildir. Aynı zamanda toplumsal güçlerin durumuna, bu güçlerin siyasal düzlemdeki karşılıklarına ve solun bu satıhtaki gerçek olanaklarına kafa yormak gerekir. Yoksa temenniler faslına geçeriz, cephe güzeldir, geniş cephe daha güzeldir, en geniş cephe en güzeldir.

Siyaset yapmak topluma seslenmek, verili durumda gerçek seçenekleri belirlemek ve en büyük güçle doğru seçeneğe yüklenmek demektir. Doğru seçeneği getirip sola dayatan bir toplumsal hazırlık olmadığına göre doğru seçeneği en büyük güçle topluma dayatan bir sol lazımdır. Diğer seçenekler ne? Çözüm sürecinin seyrine bağlı bir muhalefet örgütlemek mi, Fethullahçılardan sonra ilk sırayı kapmak için CHP kulislerinde mesai yapmak mı, yoksa AKP'nin PYD ile ittifak yapmasını umarak milli birlik rüyalarına dalmak mı?

Kalsın...

IŞİD'i dahi sahiplenen bir zorbalığın karşısına dikilme meselesi sadece öğrenci hareketinin sırtına bırakılabilir mi?

Adım atma zamanı...

CAN ATALAY

6 Eylül 2014
günü İstanbul
Üniversitesi

Edebiyat Fakültesi'nde kendilerini Irak Şam İslam Devleti (ya da İslam Devleti) olarak tanıtan ve son aylarda zaten yangın yeri olan Yakın Doğu'yu bu sefer mezhepçi katillerin avlanma sahasına çeviren çete ile ilgili söylenmesi gerekenlerin tümünü dahi söylemeyen bir afiş gerekçe gösteren, neredeyse tek tip olarak tanımlanabilecek maske ve şapkalar kullanan bir grup saldırdı.

Afişte, 1980'lerin ortasından bu yana kendisine Müslüman Gençlik adını veren siyasi zeminin öteden beri hassasiyet gösterdiği 'gericilik' benzeri kavramlar dahi geçmiyordu. Saldırganlar, saldırının fikri kaynağını 'direnen Müslümanlar'a sahip çıkma iradesi olarak özetlemişler.

İslamcılarının farklılaşması

İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi'nde IŞİD'i sahiplenmeye cüret edebilmiş bir 'Müslüman Gençlik' ile daha önceki İslamcı örgütler bir ve aynı şey değildir, aralarındaki fark sıfır ile bir arasındaki fark kadar önemlidir.

On iki yıllık Adalet ve Kalkınma Partisi iktidarının ne kadar 'başarılı' olduğu ile ilgilenenlere yahut AKP'nin ne kadar yenilmez olduğunu konuşma heveslerine değil size sormak isterim:

Kapitalizmin tüm yönelimlerinin

dinsel bahislerle iç içe geçirilerek toplumun tüm gözeneklerine nüfuz ettirilmesinden sonra Türkiye'nin Batı yakasında IŞİD gibi bir organizasyonu dahi sahiplenen bir zorbalığın karşısına dikilme meselesi sadece öğrenci hareketinin sırtına bırakılabilir mi?

Tarihsel görevler

AKP iktidarı ister kendi gücü ile sarhoş olmuş bir cesaretle davranıyor olsun isterse de son bir aylık zaman zarfı içinde olan bitenler geri çekilmeye karar vermiş koca bir gövdenin bozguna uğramamak, kontrollü bir şekilde geri çekilmeyi sağlamak amacı ile taarruzu olarak değerlendirilsin soru aynıdır: **Bütünlüklü bir mücadele perspektifi ve bu perspektifin zorunlu kıldığı araçlar olmaksızın karşı karşıya bulunduğumuz tarihsel görevlerin altından kalkmak olanaklı mıdır?**

Denilen, İslami faşizm yahut başkaca bir kıyamet senaryosunun karşısında toplumsal mücadelelerin sürdürülmesine yahut önceliklerine ilişkin farklılıkların üzerinin örtülmesi ya da işçi sınıfı mücadelesinin politik hattının bağımsızlığının görünmez kılınması anlamına gelmemektedir. Kasıt aslında tam tersidir...

1960'lar, hatta belki de 1920'lerden bu yana, bu topraklarda eşitlik ve özgürlük mücadelesinin önünde belki de hiç olmadığı kadar büyük olanaklar, tüm toplumsal zeminlerde derinleşme olasılıkları

belirmiştir. Bu ihtiyaca yanıt verebilmek için toplumsal kurtuluş davasının bayrağını görünmez kılmak değil, misli ile büyötmek, görmek istemeyen gözlerin bile görmekten kaçınmayacağı bir hale getirmektir gereksinim duyduğumuz...

Ötesi, coğrafyamızda artık siyasetin mevcut sınırların kısıtı, esas olarak algılanmasının dahi mümkün olmadığı göz önünde bulundurulduğunda, Kürt Hareketi ile kendimizi bir ve aynı şey sanma yanlışlığına kapılmadan -popüler bir kavramla- 'paralel gündemler' inşa edilmesi durumunda ortaya çıkacak bloğun etkisi üzerine sadece biz değil anılan coğrafya ile ilgilenen tüm güçler daha fazla düşünmek zorunda kalacaktır.

Kuru sözü aşmak

Toplumsal mücadele güçlerinin birlikte mücadelesine ilişkin ortak bir perspektife ulaşılması ve bunun araçlarının yaratılması ile birlikte Kürt Hareketi ile bakışımı bir siyaset inşa edilmesi yakıcı bir ihtiyaçtır.

Siyaseti kuru söze geri kaçmadan **toplumsal mücadelenin ortaklaşa akabileceği mecralara taşınması** olarak yeniden inşa edebilirsek 26 Eylül 2014 saldırısının ima ettiği toplumsal/siyasal çizgiyi ve onun hamisi gözü dönmüş AKP iktidarını Türkiye halklarının daha fazla taşıması, rıza göstermesi kanımca mümkün değildir.

İhtiyaç duyulan, solun birlikte adım atma iradesini göstermesidir...

YENİ TÜRKİYE'NİN YENİ PSİKOPATI ve PSİKOPATO

GÜRKAN HAYDAR KILIÇARSLAN

Psikopati hakkında bugüne dek çeşitli kaynaklardan bir sürü tarif, tanım, tanı, teşhis, tedavi ve belirtiler okumuş, dinlemiş olabilirsiniz. Bence hepsini unuttum. Madem Yeni Türkiye'de yaşıyoruz artık. Yeni Türkiye'ye uygun yeni psikopatın tarif ve belirtilerini anlatma zamanı geldi de geçiyor bile. Yeni Türkiye'de psikopatların eski kalması düşünülemezdi. Her şey yeni olacak, psikopatlar eski kalacak. Buna gönüm razı olamazdı. Değil Türkiye'de, dünyanın hiçbir yerinde bulamayacağımız yepyeni psikopatlık tariflerini az sonra sadece GHK dostunuzdan okuyacaksınız.

Psikopati derdinden güya mustarip bireylere psikopat denir. Psikopati ise psikoloji ve psikiyatri kaynaklarında antisosyal kişilik bozuklukları ile sosyopati başlıkları altında değerlendirilen bir kişilik bozukluğu halidir. Psikopatları kolaycı bir şekilde empati ve vicdan yoksunu kişiler olarak tanımlarlar. Külliyan yalandır. Öte yandan, bazı kaynaklarda psikopati, şizofren türünde bir hastalık olarak görülür. Bu nedenle psikopatların cezai ehliyetleri olup olmadığı tartışma konusudur. Oysa son derece gereksiz bir tartışmadır. Psikopati hakkında yanlış bilinenleri ve doğruları gelin birlikte irdeleyelim.

Her şeyden önce 'psikopati' bilindik anlamda nezle gibi grip gibi ilaçlar ile veya dinlenmeyle geçecek yahut hafifleyecek bir hastalık değildir. Hatta bir hastalık değildir. Bir bağımlılık halidir. Sigaraya, alkole, uyuşturucuya, kumara bağımlı olmak gibi bir insanlık alışkanlığıdır. GHK tarafı ile **kötülük yapmaya bağımlılık halidir**. Bu yüzden psikopat olarak tanımlanabilecek bir kimsenin cezai ehliyeti sabittir. İşlediği suçların cezasını, cezaevinde suç işlemesi engellenmek şartıyla rahatlıkla cezaevinde çekebilir. Akıl hastanelerine konulmaları önlem olarak geçerli olsa bile psikopati teşhisinden başka cezai ehliyeti etkileyecek sözgelimi şizofreni gibi bir hastalık olmadıktan sonra psikopatların cezalarını cezaevlerinde çekmelerinde bir mahzur yoktur. Çünkü suç işleyen psikopatlar, işledikleri suçları alışkanlık icabı işlerler. "Yok bu zavallı bir psikopatı" diyerek suç işlemiş bir bireyi cezaevi yerine akıl hastanesine göndermek kumarbaz veya seks bağımlısı birini verem sanatoryumuna göndermek kadar yararsız bir uygulamadır. **Çam kokusunun, temiz havanın seks bağımlısı birine faydası ne kadarsa akıl hastanelerinin de psikopatları faydası o kadardır.**

Psikopatlık, modern psikiyatri ve psikolojide ayrı bir başlık olarak görülmez. Anti sosyal kişilik bozuklukları veya sosyopati başlıkları içinde değerlendirilir dedik. Bence de şimdilik doğru bir uygulamadır. Psikopati, her ne kadar akut veya kronik bir hastalık olmasa da depresyon gibi geçici veya kalıcı tedaviler gerektirmeyeceği anlamı çıkartılmamalıdır. Nasıl ki türlü bağımlılık hallerinden kurtulma tedavileri söz konusu ise psikopati bağımlılığından da kurtulma tedavileri olasıdır. Ne var ki psikopatiden kurtulmak sigaradan, hatta

eroin bağımlılığından kurtulmaktan çok daha zordur. Ama kapıyı kapatmış olmayalım, imkansız değildir. Yeni Türkiye'nin yeni psikopatlarını bu alışkanlıklarından kurtarmak toplumun bütün sorumlu bireylerinin üzerine düşen bir vazifedir. Her şeyi tiptan, psikiyatriden, psikolojiden, manevi ilimlerden beklemek sorumlu bir tutum gibi görünmemektedir. —

Psikopatlık, insanlık tarihinin en eski bağımlılıklarından biri olduğu halde maalesef halen bu bağımlılıktan kurtulma tedavileri emekleme seviyesindedir. Çünkü modern ruh bilimlerimiz psikopatlığın altı üstü bir kötülük yapma alışkanlığı olduğunu henüz idrak edememiştir. Meseleyi çok daha karmaşık yerlerde, misal genetik bilimi sahalarında, hatta çok lazımmış gibi kimya derslerinde aradıkları için diğer bağımlılık halleri ile kıyaslamak pek akıllarına gelmemiştir. Oysa pek çok bağımlılıktan nasıl kurtulmak mümkünse psikopatlık denilen kötülük bağımlılığından da kurtulmak olasıdır. Üstelik diğer bağımlılık halleri gibi psikopatlıktan mustarip bireyin tedavi olmaya gönüllü olmasına bile gerek yoktur.

Peki ama psikopatlık nedir? Upuzun ansiklopedik tanımlara veya belirtileri anlatmaya hiç gerek yok. En sade ifadeyle, **empati ve vicdan organlarını canı istediği zaman kullanan, canı istemediği zaman kullanmayan bireylere psikopat denir**. Sanıların ve iddia edilen aksine psikopatlar empati ve vicdan yoksunu değildirler. Zaten öyle olsaydı Mısır'da katledilen **Rabia** adlı başı örtülü genç kız için gözyaşı dökenlerin Berkın Elvan'ın annesini meydanlarda yuhalamaları mümkün olmazdı. Evet, empatileri vardır. Vicdanları da vardır. Ama **psikopatlar empati ve vicdanlarını Gezi Parkı gibi bir açarlar bir kapatırlar. Çünkü böyle alışmışlar ve alıştırmışlardır. Nasıl ki bir insan nefes almadan aralıksız sigara içemez, arada bir oksijen ve azot da almalıdır; nasıl ki bir insan gece gündüz ara vermeden alkol, uyuşturucu kullanamaz, arada bir uyuması, sızmaması gereklidir; nasıl ki bir insan aralıksız seks yapamaz ve düşünemez, mümin kişiye arada bir dini vecibelerini de yerine getirmelidir; işte psikopatlar da canları istediği zaman empati kurabilir, vicdan sahibi olabilirler, devamlı empatisiz vicdansız yaşamak taşlara mahsustur.**

Psikopatlar, zulüm görmüş bir kimseye veya kitleye acıyabilirler. Onların yanında olabilirler. Ama bir bakarsınız ki birden bire başkalarına zulüm yapmışlar. Zerre merhamet duymadan başkalarına kötülük edebilirler. Psikopatlığın başlıca göstergesi budur. Empatisini ve vicdanını herkese bol keseden dağıtmaz onlar. İşlerine gelenlere acırlar. İşlerine gelmeyene acımazlar. Hatta bizzat gözlerini kırpmadan insanları öldürebilirler öldürebilirler de... Normal sağlıklı bir birey dünyada katledilen bütün çocuklar için üzülür, yufka yürekli ise gözyaşı dökebilir. Üzüntüsünü türlü ortamlarda ifade edebilir. Hem sosyal medyada, hem sokakta,

katledilen bütün çocuklar ve halklar için protesto düzenleyebilir. Gazze'de, Suriye'de, Rojava'da, Kobane'de, Okmeydanı'nda, nerede olursa olsun katledilen çocuklar için aynı sağlıklı tepkiyi ortaya koyar. Ama **tipik bir psikopat katledilen çocuklar arasında ayırım yapar**. Misal, sadece Gazzeli çocuklar için dünyayı ayağa kaldırabilir ama kendi ülkesinde katledilen Kürt veya Alevi, yahut ırkı, dini, mezhebini ne olursa olsun işçi çocuklar için zırnık vicdan azabı duymayabilir. Psikopatlığın baş karakteristiği budur. Vicdanları ve empatileri bölücüdür onların...

Psikopatların empatisi "benden mi onlardan mı" mekanizması tarafından idare edilir. Psikopat empatisi, terbiye edilmemiş, tam tersine inanılmaz derecede vahşileşmiş bir nefsin, bilimsel ifadeyle anlatırsak **id ve ego**yu sürekli kırbaçlayan **korkunç bir süper egonun** mutlak egemenliği altında çalışır. Bu nedenle kendi id ve egosu açısından tehlikeli gördüğü tüm nefislere, yani başka bireylere karşı bırakınız

empati oluşturmaya, sinsi bir antipati geliştirir psikopat... Öte yandan, 'kendinden' gördüğü başka bireyleri de bir alet edavat olarak kullanır. İş bitince onlara da 'başkaları' muamelesi yapmaktan hiç çekinmez.

Amerikan Psikiyatri Derneği, geçenlerde 10 adet karakteristik tanımladı. Bu 10 karakteristiğin tamamını taşıyanlara psikopat denileceğini ilan etti. Elbette eksiklikleri yanlışları olan bir liste ama yine de bize fikir verebilecek belirtiler mevcut. Şimdi o listenin eksikliklerini, fazlalıklarını, doğrularını beraber gözden geçirelim dostlar.

PSİKOPATLAR KANUN-KURAL TANIMAZ!

Amerikan Psikiyatri Derneği'ne -kısaca APD- göre psikopatlar "kanun, kural ve toplum değerlerini hiçe sayarlar". Tamamen eksik veya yanlış bir değerlendirme bu... Psikopat bireyler empati ve vicdan organlarını istedikleri zaman kullanabilme, istemedikleri zaman kullanmama kabiliyetlerine sahip oldukları için kanunları, kuralları, toplum değerlerini de istedikleri zaman takarlar, istemedikleri zaman takmayıp yeni kanun, kural ve toplum değerleri dahi icat edebilirler. Burada tercih kanun, kural ve değerlerin açık kapattıkları vicdan ve empati ölçütlerine ne kadar uyup ne kadar uymadığıdır. Söz gelimi hırsızlık

yaparken suçüstü yakalanmış bir psikopat, eline iktidar geçmesi halinde ülke çapında sadece psikopatların hırsızlık yapmasının meşru sayılmasına yönelik kanun, yasa, yönetmelik dahi çıkarabilir. Hukuku hırsızlığını güya aklayacak şekilde yeni baştan tanzim edebilir. Hukuk ile alakası olmayan unsurları, misal seçim sandığında onay görme halini bir aklama aracı haline getirebilir. Böylece kanunlara uymuş, hukuka saygılı davranmış bile görünebilir.

ABD'de 30 kişiyi öldüren bir seri katil bile yakalanana dek vergisini zamanında ödemiştir. Kırmızı ışıklarda durmuştur. Toplum değerlerine aykırı olmasın diye futbol stadyumlarına çıplak

bir halde dalmamıştır. Bu madde, Amerikan Psikiyatri Derneği'nin civcivler yesin diye ufak ufak atmasından başka bir şey değildir. Kanun, kural ve sosyal değerlerin hiçbirini takmayana psikopat filan denmez zaten. Bildiğiniz anarşist denir bir kere. Elemanlar hiç sosyal bilim okumamışlar, bol keseden sallamışlar anlayacağınız.

PSİKOPATLAR HAK İHLAL EDER!

APD'ye göre psikopatlar "başkalarının haklarını ihlal ederler". Bu da yanlıştır. Çünkü gezegende bilerek veya bilmeyerek başkalarının hakkını ihlal etmeyen kimse yoktur. Kapitalizmin egemen olduğu bir gezegende başkalarının hakkını ihlal etmeden yaşayan tek birey herhalde şu an Pasifik Okyanusu'nda bir adaya düşmüş ve bir gemi tarafından kurtarılmayı bekleyen talihsiz bir denizcidir. Kaldı ki gezegende mutlak bir sosyalizm tesis etsek bile birileri başkalarının haklarını şöyle veya böyle ihlal edeceklerdir. ("Biris eşek gibi çalışacak, öteki yan gelip yatacak, o halde

sosyalizm istemem liberalizm iyidir" geyiği yapan cahil salaklardan bahsetmiyorum burada.) Bunu sıfırlamak olanaksızdır.

APD'nin bu tanımına göre dünyada 7 milyar psikopat yaşamaktadır. Bu tanıma psikopati için düzeltmek gerekirse, "Başkalarının haklarını ihlal eden değil, başkalarının haklarını tanımayan" denilmesi doğrudur. Eğer ki **bir birey kupon araziler peşinde koşup o arazilere gökdelenler dikme derdinde sadece kendisinin ve geçici olarak çevresinin menfaatleri peşinde koşuyor da izinsiz gösteri düzenleme hakkı olan insanları biber gazına boğup her türlü zulmü reva görmeyi uyguluyor, onaylıyor ve bu tutumu çığınca alkışlıyorsa o bireye kısaca psikopat denir**. Burada hak ihlalden öte hak tanımamak gibi çok daha patolojik bir durum söz konusudur.

PSİKOPATLAR EMPATİ KURAMAZ!

APD'nin meşhur psikopat listesine göre psikopatlar "empati kuramazlar". Bunun yanlışlığını yukarıda özetledim. Üzerinde daha fazla durmaya gerek görmüyorum. Sadece şunu eklemek istiyorum. Yeryüzünde empati kurmadan yaşayabilecek tek bir ego yoktur. Çünkü empati kurmaksızın var oluştun farkında olmak mümkün değildir. Psikopatlığın tanımına ait olan empati kavramı bir belirti olarak listelenemez bile. Bizzat tanımın kendisidir.

Psikopatlar bırakınız bireyler ile empati kurmayı nesneler ve kavramlarla bile empati kurabilirler. Kendisini tanrı, peygamber, mehdi zanneden psikopatlar tanrılığa, peygamberliğe, mehdiliğe empati yapmışlardır. Ben şahsen kendini 3.köprü, gökdelen, avm, rezidans zanneden psikopatlar bile biliyorum. O yüzden köprüye, gökdelen, avmlere, rezidanslara karşı olan herkesi düşman bellemektedirler.

PSİKOPATLAR HATALARINI KABUL ETMEZ!

Yine APD'ye göre psikopatlar "hatalarını kabul etmezler". Bu da temelden yanlıştır. Hatasız kul nasıl olmaz ise hatasız psikopat yoktur. Bir psikopat yaptığı hatalar ile deneyim kazanır. Hatalarını da bal gibi bilir ve yeri geldiği zaman itiraf eder. Sadece

gerekmedikçe hatalarını itiraf etmez. Ama darda kaldığı zaman, hat asla çekinmez.

Her ne kadar psikopatlık antisosyal kişilik bozukluklarından biri olarak tanımlanabilir. Bu arkadaşları ile türlü dolaplar, dümenler çevirebilir. Bir süre sonra o psikopatın belki yürüdüğü ortaklarının, arkadaşları topu birden topun ağzına gitmesi **can ciğer kuzu sarması oldu arkadaş hakkında "vatan haini darbeci, vampir, kene, haşhaş" de bakmışsınız ki, "Maalesef aklım güvencimle hata ettim" diyebilir yaşırsa belki anlaşılabilir bir c neredeyse bütün dünya hakkını buluma hali düşündürücüdür. belirleyen unsur, hatalarını kabı değildir. Sürekli hata yapma al vahimi ise, sürekli hata yapabili sürdürebilmek için hatalarını mı gayretidir. Her hatadan sonra söyleyen ama sürekli hata yap eden bir kimsenin sağlıklı oldu. Öte yandan bir kimsenin hata doğal karşılama haline de psik normal insan denilemez. Her g bir koca düşünün. Sonra pişma söyleyin ve kadın da bunu her karşılansın. Sağlıklı bir durum bir psikopatlaşma halidir söz k**

PSİKOPATLAR ANİDEN SALDIRIR!

Meşhur APD listesine göre psikopatlar "saldırganlaşabilirler". Şu ana APD tespiti gibi görünmekle psikopatlık halini eklemek gere **sakin sakın konuşulan herha aniden höykürmeye başlaya eden birisine yahut durup dı gelene "Ermeni dölü, Yahud saldıran bir kimseye psikopa kolaydır ama saldırganlığını kapılar arkasında önüne gel atarak gösterenler ve bu tok saklayanlar da vardır.**

Nice insan var. Dışarıda mu oldukları halde gizli mekanlard Neticede açık veya gizli ortam psikopatlık göstergesidir. Niha bir fare yakalamıştır. (Vallahi bir gedik bulamadım burada d geri alıyorum o yüzden. Doğru saldırganlaşıyorlar.)

PSİKOPATLAR DUYGUSALDIR!

APD listesinin 6. maddesi "duygusallaşmış rolü yapmak". Amerikalı psikiyatristlerin emp kabiliyetleri yokmuş demek ki standartlarında Amerikalı psiki olma ihtimallerinden söz etme Bir kere bütün psikopatlar d Duygusallaştıkları zaman rol kalmaz. Zaten hissetmediği h

TI ve PSİKOPATOLOJİK DURUM DEĞERLENDİRMESİ

u madde, Amerikan
vcivler yesin diye ufak ufak
ey değildir. Kanun, kural
birini takmayana psikopat
iğinin anarşist denir bir
yal bilim okumamışlar, bol
ayacağıdır.

İHLAL EDER!

"başkalarının haklarını
iştir. Çünkü gezegende
başkalarının hakkını
dur. Kâpîalizmin egemen
aşkalarının hakkını ihlal
rey herhalde şu an Pasifik
su'nda bir adaya düşmüş
emi tarafından kurtarılmayı
talhsiz bir denizcidir.
gezegende mutlak bir
tesis etmek bile birileri
arının haklarını şöyle
öyle ihlal edeceklerdir.
eşek gibi çalışacak,
an gelip yatacak, o halde
ralizm iyidir" geiyi yapan
tmıyorum burada.) Bunu

göre dünyada 7 milyar
Bu tanımlı psikopati için
aşkalarının haklarını ihlal
haklarını tanımayan"
ki bir birey kupon
o arazilere gökdelenler
e kendisinin ve geçici
faatleri peşinde koşuyor
nleme hakkı olan insanları
r türlü zulmü reva görmeyi
ve bu tutumu çalgınca
ısaca psikopat denir.
te hak tanınamamak gibi çok
n söz konusudur.

ATİ KURAMAZ!

opat listesine göre
amazlar". Bunun
etledim. Üzerinde daha
rmuyorum. Sadece şunu
üzünde empati kurmadan
yo yoktur. Çünkü empati
farkında olmak mümkün
nımına ait olan empati
listelenemez bile. Bizzat
bireyler ile empati kurmayı
bile empati kurabilirler.
mber, mehdi zanneden
eygamberliğe, mehdiliğe
len şahsen kendini

n, rezidans zanneden
um. O yüzden köprüye,
zidanslara karşı olan herkesi
r.
ALARINIKABUL ETMEZ!
kopatlar "hatalarını kabul
len yanıdır. Hatasız kul
psikopat yoktur. Bir psikopat
im kazanır. Hatalarını da
iği zaman itiraf eder. Sadece

gerekmedikçe hatalarını itiraf etmeye yanaşmaz.
Ama darda kaldığı zaman, hatasını dile getirmekten
asla çekinmez.

Her ne kadar psikopatlık anti sosyal kişilik
bozukluklarından biri olarak tanımlansa bile
sanılanın aksine bir psikopat çok kimseyle arkadaş
olabilir. Bu arkadaşları ile türlü işler, ortaklıklar,
dolaplar, dümenler çevirebilir. Fakat bir bakarsınız
bir süre sonra o psikopatın beraber yollarda
yürüdüğü ortaklarının, arkadaşlarının neredeyse
topu birden topun ağzına gitmiştir. **Daha dün
can ciğer kuzu sarması olduğu samimi bir
arkadaşı hakkında "vatan haini, alçak, sümsük,
darbeci, vampir, kene, haşhaşı" diyebilir.** Bir
de bakmışsınız ki, "Maalesef aldatıldım. Ona
güvenmekle hata ettim" diyebilir. Bu durum bir kere
yaşansa belki anlaşılabilir bir durumdur ama sırayla
neredeyse bütün dünya hakkında benzer itirafla
bulunma hali düşündürücüdür. Burada psikopatlığı
belirleyen unsur, hatalarını kabul edip etmemek
değildir. Sürekli hata yapma alışkanlığıdır. Daha
vahimi ise, sürekli hata yapabileme alışkanlığını
sürdürebilmek için hatalarını meşrulaştırma
gayretidir. Her hatadan sonra hata yaptığını
söyleyen ama sürekli hata yapmaya ısrarla devam
eden bir kimsenin sağlıklı olduğu düşünülemez.
Öte yandan bir kimsenin hata yapma sıklığını
doğal karşılama haline de psikolojide-psikiyatride
normal insan denilemez. Her gece karısını döven
bir koca düşünün. Sonra pişman olup hata yaptığını
söylesin ve kadın da bunu her gece normal
karşılansın. Sağlıklı bir durum değildir bu. Karşılıklı
bir psikopatlaşma halidir söz konusu olan.

PSİKOPATLAR ANİDEN SALDIRGANLAŞIR!

Meşhur APD listesine göre psikopatlar "aniden
saldırganlaşabilirler". Şu ana kadar en doğru
APD tespiti gibi görünmekle beraber bir de gizli
psikopatlık halini eklemek gerekiyor. Tamam,
**sakin sakın konuşulan herhangi bir toplantıda
aniden höykürmeye başlayarak toplantıyı tek
eden birisine yahut durup dururken önüne
gelene "Ermeni dölü, Yahudi dölü" diyerek
saldıran bir kimseye psikopat demek
kolaydır ama saldırganlığını kapalı
kapılar arkasında önüne gelene tokat
atarak gösterenler ve bu tokatları sır gibi
saklayanlar da vardır.**

Nice insan var. Dışarıda mum gibi
oldukları halde gizli mekanlarda
tam bir canavara dönüşebiliyorlar.
Neticede açık veya gizli ortamlarda saldırganlık hali
psikopatlık göstergesidir. Nihayet APD APD olalı
bir fare yakalamıştır. (Vallahi çok uğraştım ama
bir gedik bulamadım burada dostlarım. Ünemimi
geri alıyorum o yüzden. Doğruya doğru aniden
saldırganlaşıyorlar.)

PSİKOPATLAR DUYGUSAL ROLÜ OYNAR!

APD listesinin 6. maddesi "Hissetmediği halde
duygusallaşmış rolü yapmak". Bu maddeyi bulan
Amerikalı psikiyatristlerin empati yapabileme
kabiliyetleri yokmuş demek ki. Bu durumda kendi
standartlarında Amerikalı psikiyatristlerin psikopat
olma ihtimallerinden söz etmek dahi olası.
Bir kere bütün psikopatlar duygusallaşabilirler.
Duygusallaştıkları zaman rol yapmalarına da gerek
kalmaz. Zaten hissetmediği halde duygusalmış

rolü oynama kabiliyetleri olsaydı psikopat olmazlar
tiyatrocı olurlardı. Her ne kadar tiyatrocular,
oyuncular arasında da psikopatlara rastlama
yüzdesi diğer mesleklerle bakıldığında aynı yüzdeye
tekbül etse de psikopatlığın rol yapmak ile pek
ilgisizdir.

Bir psikopat için en önemli unsurlardan biri yaptığı
kötülüklerden ötürü mümkün olduğu kadar az vicdan
azabı çekmek veya mümkünse hiç çekmemektir.
Genelde hiç çekmemeyi tercih ettikleri için
duygularını idare edebilme yetenekleri gelişmiştir.
Evrimin bir hediyesidir bu. Biz nasıl ki hayatta
kalmak için duygusallaşabiliyorsak
psikopatlar da hayatta kalabilmek
için duygusallaşıyorlar. Hem zaten
hissetmediği halde duygusalmış
rolü oynama bir kimseye 'kandırıkçı'
denir. Bunun da ne psikolojyle ne
psikiyatryle bir alakası vardır. Olsa
olsa ahlakın konusudur.

Kabataş'ta deri kıyafetleri giymiş
yan çıplak bir haydut sürüsünün
tacizine uğrayan başörtülü bacının
halini düşünün. Aslında böyle
bir şey olmadığı bilimsel olarak
ispatlandı. Hayali bir çetenin saldırısına uğradığını
iddia eden ve buna inanan insanlar söz konusuydu.
Üstelik buna gerçekten üzülüyorlardı. Hani olay
olmuş olsa ve buna üzülseler denilebilirdi ki
bunlar rol yapıyorlar. Olmamış bir olay hakkında
dahi üzülebilmek takdir edersiniz ki gerçekten
hissetmekle mümkündür. Psikopatları anlayabilmek
için psikopatlar ile empati yapabilmek gerekir ama
nerde o kabiliyet Amerikan Psikiyatri Derneği'nde?

HOCACIYI TEKKEDE!

APD listesinde yer alan en alengirli madde
hiç şüphesiz budur. "Suç işleyeceği zaman çok
önceden keçice planlar kurarak ekleşmek."

Psikopatların örgütenebildiğini anlatır.
Psikopatların yalnız bir kovboy
olmadığını belirtmiştim. Demek ki
Amerikalı psikiyatristler de bir şekilde
bunu fark etmişler. Gerçekten de
psikopatların en mühim özelliklerinden
bir diğeri teşkilatçı olmalarıdır. Büyük
bir sabırla ve itina ile neredeyse
çocukluklarından başlayarak
ileride yapacakları kötülüklerle
yardımcı olacak herkesi
örgütlerler. Bu örgütlenme bir

mafya teşkilatı örgütlenmesinden farkıdır. Mafya
babasına biat edildiği sürece, boyun eğildiği sürece
herhangi bir sıkıntı yoktur. Ne var ki, tüm bu tür
teşkilatlarda görüldüğü üzere, bir süre sonra işlenen
suçlara bağlı olarak türlü kurbanlar verilir. Sözgelimi,
işlenen suç mali unsurlar içeren bir suçsa pastanın
büyüklüğü neticesinde aynı teşkilat bünyesinde
yer alan psikopatlar arasında iktidar savaşları
yaşanabilir. Bir psikopat diğerinin hırsızlıklarını
belgeleryle ifşa edebilir. Öteki psikopat berikini
mafya yöntemleriyle cezalandırmaya kalkabilir.
Psikopatlar arasında sıkça rastlanan hadiselerdir
bunlar.

APD listeye bunu nasıl olduysa koymayı
başarmış. Böylece psikopatlığın bireysel bir
sorun değil, aslında sosyal bir sorun olduğunu
belirlemişler. Hani birazcık kurcalasak neredeyse

psikopatlığın sınıfsal yanı bile ortaya çıkar bu
özellikten değerli dostlar. Zaten pek çok CEO'nun,
yani şirket yöneticisinin psikopat olduğu da
belirlenmiş. Demek ki **kapitalizm psikopatlar için
bir cennet ortamı yaratıyor.** Bir de şu açıdan
bakmak gerekiyor: Şirket yöneticileri arasında bu
kadar çok psikopat varsa devlet yöneticileri arasında
Allah bilir ne kadar psikopat vardır?

PSİKOPATLAR DOĞA-HAYVAN SEVMEZ

APD listesinin bir diğer sağlam maddesine
göre psikopatlar doğadan hoşlanmaz. Bitkiler ve

hayvanlar onlara göre fazlalıktır. Bu
nedenle fırsat doğar doğmaz onlara
doğrudan veya dolaylı zarar vermek
mubahdır.

Gerçekten de gördüğü her yeşil
alanı ortadan kaldıran, dolayısıyla
oradaki bitkilere ve hayvanlara hem
doğrudan hem dolaylı zarar veren
psikopatların yüzdesinde son yıllarda
ciddi bir artış gözlenmiştir. Eski
klasik psikopatlar kimseler ortada
yokken sokakta gördükleri kedileri,
köpekleri tekmelelerdi. Dallar,

çiçekleri, yaprakları yolarlardı. Ancak şimdilerde
her tarafa güvenlik kameraları konulduğu için bu
türden psikopatlar kolaylıkla yakalanabiliyor. Daha
geçenlerde sokak ortasında bir kediye korkunç
işkenceler uygulayan bir psikopat için neredeyse
bütün twitter seferber oldu. En nihayetinde güvenlik
kameraları sayesinde o psikopat belirlendi. Ne var ki
**yeni psikopatlar bütün dünya medyasının gözü
önünde yeşile, doğaya, bitkilere, hayvanlara
zarar vermekten sapıkça zevk almakta bir
sakınca görmüyorlar.** Hatta yeni psikopatlar
hızlarını alamayıp "hazır yeşile hayvanlara zarar
vermiş insanlara da zarar vereyim" diyecek
kadar da kendilerine güvenebiliyorlar.

Psikopatlar için mühim olan süper egonun
nereye inşa edileceğidir. Bilindiği üzere süper ego;
baba figürünün artçı depresimleri, ata değerlerinin
uyuşturucu etkisi, kültürel örfler ve gelenekler, dinsel
tabular tarafından idare edilen ve
ego ile idare eden veya ettiğini
sanar, terbiye edilmesi en zor
benlik türüdür. Bir psikopat, süper
egosunu terbiye etmek yerine
aklı sıra hayvanları, bitkileri,
doğayı ve dolayısıyla başka
insanları daima süper egosunu
inşa edeceği sahaları işgal eden
işgalciler olarak görür. Bir profesyonel psikopat için
başka insanlar, hayvanlar, bitkiler, kısacası doğanın
tamamı potansiyel bir hafriyat alanıdır ki süper
egosunun gökdelenlerini diksin oralara...

PSİKOPATLAR KİNCİ VE İNTİKAMCIDIR!

APD'nin psikopatlık listesinde yer alan bir diğer
maddeye göre psikopatlar kindar ve intikamcılardır.
Affetmeyi bilmezler. Fırsatını bulur bulmaz yıllarca
içinde beslediği kinin karşılığını kendine hasım
olarak bellediklerine ödetirler.

Doğrusu Amerikalı psikiyatristlerin beni bir kez
daha şaşırttığı bir madde bu dostlarım. Gerçekten
de istisnasız bütün psikopatların son tahlilde
merhametle işi yoktur. Kendisine haksızlık ettiğini
düşündüğü herkes, her birey, her kurum ve hatta

ilgisiz şeyler bile bir psikopatın vadesi dolmuş
kininden nasibini alabilir. Ne var ki çoğu zaman
psikopatları ele veren ve hatta suç işledikleri zaman
yakalanmalarına yol açan en mühim özellik de
budur.

Eninde sonunda her suçta bulaşmış psikopat
açık vermek zorundadır. Psikopatların yumuşak
karşı kindar ve intikamcı olmalarıdır. Çünkü intikam
almaya kalkıştıkları zaman hata yapma riskleri
artmaktadır. Hatta panikleyen psikopatlar bile
mevcuttur. Psikopatların en tehlikeli özelliği gibi
görünse bile misal seri katil olan psikopatların
birçoğu kindarlıkları ve intikam alma şehvetleri
sayesinde yakalanmışlardır. Eninde sonunda
bütün kindar psikopatlar kendi kinlerinin
yarattığı bataklıkta boğulmuşlardır. Yeni psikopatlar da
kurtulamayacaktır.

PSİKOPATLAR KURALCI VE BASKICIDIR!

Son olarak APD listesine göre psikopatlar
"kendilerine göre kurallar oluşturarak çevresinin o
kurallara uyması hususunda baskıcıdır".

Yine doğru bir tespit olarak görünse bile
psikopatların burada başvurduğu yöntem klasik bir
baskıcılıktan çok daha fazlasıdır. Psikopat için baskı
kurmak yeterli değildir. Ona diktatörlük gereklidir.

**İster sadece bir evde, ister bir devlette nerede
olursa olsun psikopatların vazgeçemedikleri en
mühim alışkanlıklardan bir tanesi diktatörlük
inşa etmektir.** Böylece istedikleri gibi kurallar
oluşturup kurallara uymayanları cezalandırabilecek
olmanın huzurunu yaşar psikopat. Ne var ki her
diktatörlük çökmeye mahkumdur. Yeni Türkiye'de
köprüler, yollar, inşaatlar çökerken bir psikopatın
kendi dünyasında kuracağı bir diktatörlüğün
çökmeyeceğini sanmak için herhalde psikopat
olmak gerekir.

PSİKOPATLARI TEDAVİ YÖNTEMİ

Eksiğiyle dediğiyle irdedeğimiz 10 maddeden
sonra aklımıza şu soru gelebilir: Peki ama
psikopatlığın tedavisi nedir? Neticede ben

psikiyatrist-psikolog değilim.
Bu nedenle vereceğim tedavi
yöntemini evde tek başınıza
uygulamanızı tavsiye etmem.
Oluşabilecek zarardan ziyandan
katiben sorumlu değilim.

Psikopatlar kötülük yapabileme
alışkanlıklarına devam
eden bireylerdir. En önemli

motivasyonları ise kendilerine karşı herhangi bir
örgütlü direnişin, kitlesel tepkinin olmayışıdır veya
yetersiz oluşudur. Psikopatlar kendi güçlerinin
sınırlarını gayet iyi bilirler. O sınırları tanımayan,
takmayan insanları gören bütün psikopatlar kötülük
işleme alışkanlıklarını gözden geçirmek zorunda ya
da kötülüğe ara vermek zorunda kalırlar. Kötülük
işleme alışkanlıklarını artık devam ettiremeyeceğini
anlayan tüm suç işleyen psikopatlar ise ya kaçarlara
ya da yakalanırlar.

**Son tahlilde bir psikopat için işlediği
kötülüklerin cezasını öyle veya böyle çekmekten
başka modern bir tedavi henüz yoktur.**
Psikopatları tedavi edecek tek doktor ise örgütlü bir
toplumdur. Bu zavallı insanları kurtarmanın başka
yolu yoktur.

Bugün, adına Türkiye Cumhuriyeti dediğimiz devasa ve kapkaranlık yük asansöründe, bir taşeron inşaat işçisinin mesaisi, 12 saate varan tek plan çalışma sürelerine kadar uzatılabilmektedir. İşçi, olur da köleliği reddederse, büyük olasılıkla yakın zamanda kredi kartı borcu nedeniyle bağımsız yargının emriyle kelepçelenecektir!..

Yerçekimi, asansör ve bazı devrimler

ALPER ÇEVİK

Yönetmen Alfonso Cuarón'a ait 2013 yapımı 7 Oscar'lı bilim-kurgu

Yerçekimi (Gravity), iki NASA astronotunun uzayda başlarına gelen bir kaza sonucu uzay boşluğunda savrulması ve sahip oldukları sınırlı oksijenle hayatta kalma ve dünya anamızın şefkatli kucasına dönme çabasını işleyen bir film. Hikâye izleyiciye kendine özgü, yaratıcı bir teknik ve müthiş bir görsellik sunulmuş. Bu sebeple izleyici, karakterlerin yaşadığı dehşeti anbean paylaşıyor.

Yönetmen koltuğunda malum hanedan mensuplarının oturduğu 2014 yapımı yüksek kârlı Torunlar İnşaat asansör katliamında ise, periyodik bakımı uzun süredir göz ardı edilmiş bir yük asansörüne istiflemiş 10 inşaat işçisinin, yerçekimine karşı 'veremedikleri' mücadelenin acısını paylaştık izleyiciler olarak.

Bilgi akışı, düzen medyasının anahtar uzmanlarınca düzenli olarak sekteye uğratıldığından, kaç canımızın alındığından uzun süre emin olamadık. Zaten neyden ne kadar emin olabileceğimiz, ayrı bir konu... Giderayak, mutlu Haziran günlerinde şöreti yakalamış Vali Mutlu açıkladı ölü sayısını ekranlarda...

Elbirliğiyle, katillerin kamunun algı dünyasında güvenle barınabilmeleri için, artık ezberlediğimiz ama yine de alışamadığımız bildik yöntemleriyle 'yaşam odaları' oluşturdular. Soma katliamının kamuoyuna sunumu sürecinde pekiştirdikleri tecrübeyle izleyiciye müthiş bir görsel şölen sundular. Hemen ardından gelen torba yasa ise, başka, upuzun bir yazının konusu olabilir ancak. Burada hızlı bir küfür edip geçelim şimdilik.

İki devrim

Bilimsel devrim, 1500'lü yıllardan, Nikolas Kopernik'ten başlatılır, hatta sıklıkla *Kopernik Devrimi* diye de anılır. Kopernik, tanrıların iddia ettiği gibi evrenin merkezinde falan olmadığımızı, tam tersine Güneş'in etrafında dönmekte olduğumuzu ilk kez derli toplu bir hipotez haline getiren bilim insanıdır. Bu hipotez Giordano Bruno, Galileo Galilei ve Johannes Kepler'in de aralarında bulunduğu, toplam sayıları iki elin parmaklarını geçmeyen 'gerçek' aşığı bilim insanının cesaret, emek ve zekâsı ile matematiksel bir modele evrilmiş ve doğrulanmıştır. Bu devrimcilerin, tüm hayatlarını çevresinde ıstıraplı daireler çizerek tükettiği ancak bir türlü ulaşamadığı gizemli hayaleti formüle etmek ise bir başkasına, Isaac Newton'a

nasip olmuştur. Bu gizemli hayalet, evreni bir bütün olarak ve hepimizi bir arada tutan görünmez kuvvetin, yerçekiminin ta kendisidir. Yerçekimi fikri, her türden dogmatik inanca tarih boyunca aldıkları en büyük darbeyi vurmuştur. Görünmez formda enerji alanlarının varlığı, Faraday ve Einstein gibi üstün zekâlara ilham vermiş ve günümüzde büyük sorulara büyük cevaplar bulma beklentisiyle gerçekleştirilmekte olan parçacık deneylerine uzanan yolu ayaklarımız altına sermiştir.

AKP'nin yoz devrimi (!) ise 1980 yılında insan düşmanlarınca gerçekleştirilen Kenan Evren darbesiyle başlar. O yıllarda toplumsal muhalefet -her ne kadar kendi kanserlerine çare bulamıyor olsa da- artık 90'lı yıllarda doğmuş kuşağın bile malumu olan '24 Ocak

Kararları'nı hükümetlere uygulamakta, kitle örgütleri, üniversiteler ve işçiler onurla direnmekteydi. Bu direnişi kırmak adına, ABD onayıyla -ve desteğiyle- askeri darbe gerçekleştirilmiş, tüm ilerici ve devrimci güçler ezilmiş, sendikalar ve kitle örgütleri darmadağın edilmiştir. İlerleyen süreçte toplum mühendisliğine büyük yatırımlar yapılmış, özenle seçilmiş maymunlar rol model olarak öne çıkartılarak, 'toplumsallık içinde yaşama' ve 'onurlu birey olma' düşünceleri itibarsızlaştırılmıştır. Oluşturulan ılık ve rutubetli ortam, kapitalist düzen aşığı gerici İslamcıların hızla üremesi için son derece uygun-koşullara sahiptir artık. Düzen güçleri de bu mesajı almış, bugün hesabını kitabını yapıp, bir inşaatın 1 yılda değil de 4 ayda bitmesi adına gözünü

kırpmadan hayatlar sonlandırabilen bu yeni tip firavunluğa uzanan yolu, İslamcı emirlerinin ayakları altına sermiştir.

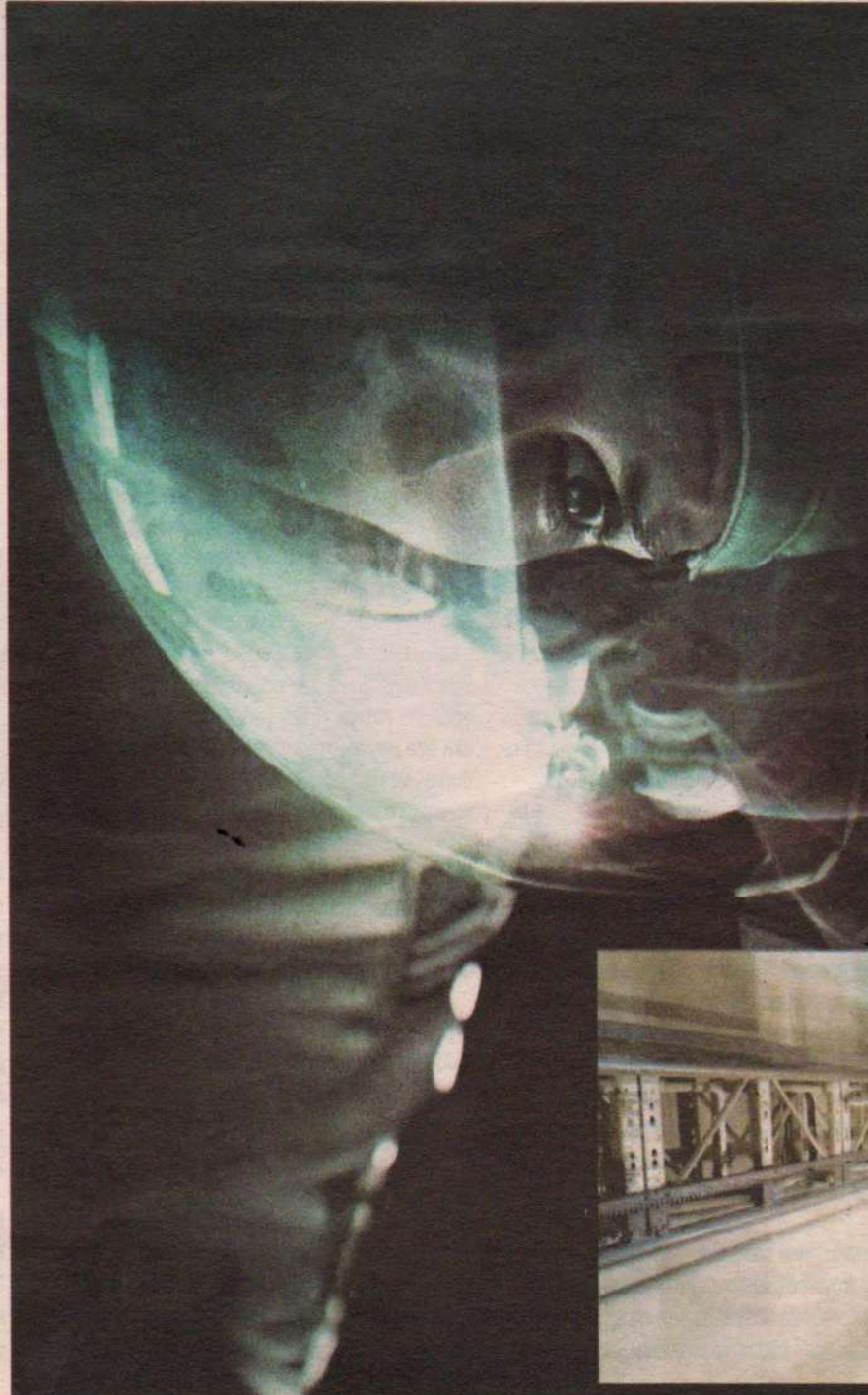
Yeni Türkiye

Cuarón'un filmi, 15 dakika kadar süren tek plan (kesintisiz) bir çekimle başlar ve izleyiciyi kendine kelepçeler. Bugün, adına Türkiye Cumhuriyeti dediğimiz devasa ve kapkaranlık yük asansöründe, bir taşeron inşaat işçisinin mesaisi, 12 saate varan tek plan çalışma sürelerine kadar uzatılabilmektedir. İşçi, olur da köleliği reddederse, büyük olasılıkla yakın zamanda kredi kartı borcu nedeniyle bağımsız yargının emriyle kelepçelenecektir!

Filmde astronotların Dünya'yla iletişimi tümünden kesilmiş durumdadır. Çaresizlik içinde umutlarını kaybetmemeye çalışırlar. 'Yeni Türkiye'de, 32. kattan yere çakılan sınıf arkadaşınızın başörtülü eşiyle sizin tüm iletişim olanaklarınız kesilmiş durumdadır. Öyle uzak hissedersiniz ki kendinizi ona, sanki sizi yalnızca yerçekimi bir arada tutmaktadır. Çaresizliği kanıksamanız, umudunuzu kaybetmeniz çok kolaydır. 'Yeni Türkiye'nin sahiplerinin istikbali tümünden sizin kendinizi yapayalnız ve çaresiz hissetmeniz üzerine kurgulanmıştır. Bu oyuna gelmemek zorundasınız!

Özetle 'Yeni Türkiye'nin sahipleri, abi ve kardeşleriyle, kuzen ve yandaşlarıyla, torun ve torbalarıyla sıraya girmiş; kimisi yanagımızdan bir makas, kimisi boynumuzdan bir ısırtık, kimisi birkaç ünite kanımız, kimisi yaşamsal bir organımız, kimisi bit kadar cüzdanimız için; ama hepsi de illâ ki bizim olandan bir parça daha almak için bekliyorlar. Pis kokulu nefesleri yüzümüzde, çirkin elleri ve kem gözleri ise her yerimizde... Hiçbir şeyden yoksun değil fakat huzursuzlar, fark ediyor. Çünkü bu doymak bilmez çirkinler bir şeyi çok iyi biliyor:

Adalet madenciye gökyüzü kadar uzaksa, devrim inşaat işçisi için yerçekimi kadar gerçektir! Zira kaybettiklerimiz olsa da, film mutlu sonla bitecek...

Müslüman'ın gözünden İslamcı iktidar

SİNAN YILDIRIM

ÖN NOT: Öncelikle belirtmekte fayda var ki, bu yazının amacı işid videoları paylaşarak “Din bu değil diyenlere gelsin” diyen arkadaşları ikna etmek değildir. Bu yazı, sadece dindarlara değil, ezan okunurken müziğin sesini kapatanlara, “Allah yok ama bir enerji var” diyenlere, “Allah da yok bir enerji de yok ama sabah ezanı çok güzel” diyenlere; kısacası şu Ortadoğu mistisizminden zerre nasiplenmiş herkese yazılmıştır. Aynı zamanda, şüphesiz bu yazı bir teşhir yazısıdır ve bir Müslüman tarafından kaleme alınmıştır.

“İnandığımız gibi yaşamazsanız yaşadığınız gibi inanmaya başlarsınız.”
Hz. Ömer

Memleketi bir özelleştirme tesisi ve çeşitli tarikatların müritlerinden mütevellit müteahhitler çetesinin eliyle şantiyeye çeviren AKP hükümeti, İslam soslu piyasacılığın nasıl bir boyuta evrildiğinin 12 yıllık pratiğini gözler önüne seriyor. Bu süreçte, çok dar da kalsa, Müslüman muhalefetinin eleştirilerine tanık oluyoruz. Belki de bu sürecin en hayırlı tarafı, müteyeyyin kesimlerde inceden bir piyasacılık eleştirisinin başladığına tanık olmamızdır. Zira ‘bir lokma bir hırkayla’ başlayan Anadolu Müslümanlığı ‘bir Ferrari bir Porsche’a doğru evrilirken, her vicdanlı Müslümanın bu durumdan hicab duyduğunu umuyoruz.

Bir taraftan da örgütlü-örgütsüz tüm emek güçlerine kuduz köpekler gibi saldıran bir siyasal iktidar söz konusudur. ‘Torunlar’ın katlettiği işçiler daha defnedilmeden, sermayeyi korumak için daha ambulans göndermeden TOMA gönderecek kadar hastalıklı bir ruh hali işte bu dönemin özeti. Ki bu dayıların, her namazdan sonra yüzünüzce şefafta dilendiklerini tahmin ediyorum. Bu kadar inşaatı, emeğin kanı üzerinden yükseltip şefafta dilenmek de bu iktidara has bir oksimoron olsa gerektir. Halbuki hadis ne kadar da açık; “ölmek için dünyaya geliyorsunuz harab olmak için binalar yapıyorsunuz.” (El Münavi, Feyzü’l Kadir’den)

Bu pervasızlığın tarihsel kökenleri de ortadadır. Uzunca anlatmaya gerek yok, siyasal İslamcılığın bu ülkedeki en önemli payandası emek düşmanlığıdır. Soğuk savaşın sürdüğü ve emek temelli bir devrimin ciddi bir olasılık olduğu yıllarda, Teyyip Efendi’nin ağababalarının en önemli misyonu, müteyeyyin yoksulun zihninden emek mücadelesi kavramını topyekûn silmekti. Bunu yaparken de iğrenç demagojilere başvurdular. Mesela Mehmet Şevket Eyyi, ki kendisi 69 ‘Kanlı Pazar’ının baş provokatörüdür, o dönem Amerikan emperyalizminin ‘kötünün iyisi’

İşte bütün servetim bu yüzük.
İstanbul'a hizmete hazırım.
AP adayı Recep Tayyip Erdoğan, resim sergisi açılışında

olduğunu anlatıyor bu günlerde. Bir taraftan, Karaköy kerhaneleri Amerikan askerleri için restore edilirken, anti-emperyalizm şiarıyla eylemliliğe geçmiş gençliğe karşı, namazla gaza getirdiğin lümpenleri saldırtmak!.. Bu işler, arkadaşın kişisel tarihinde çok parlak bir performans olsa gerektir. ‘Tophane Çocukları’nın Geziye saldırısını hatırlayın, bazı şeyler hiç değişmiyor. E tabii o dönem **Lem’alar** isimli kitabında Said-i Nursi “Bolşevik baykuşlarının sesini” işitiyordu, **İncirlik üssünden zerre rahatsızlık duymadan.**

O yıllarda güzel şiir okumaktan başka hiçbir vasfı olmayan, Teyyip efendi de MTTB’de örgütlenmeye başlamıştı. O dönem anti-emperyalist ve anti-kapitalist çizgide söylemleri olan, siyasal İslamcılığın belki de en temiz adamı Metin Yüksel, Fatih Çamii’nin avlusunda faşistlerce öldürülürken, onun yerine yükseltlen arkadaşın ‘cumhur reisi’ olduğu günleri görüyor ve siyasal İslamcılığın çürümüşlüğüne bir kez daha tanıklık ediyoruz.

Önemli bir argüman da, Marksizmin ateist ve materyalist bir ideoloji oluşuydu ve liberalizmin daha tercih edilebilir bir yerde durmasıydı. Sonuç olarak her ikisi de aydınlanma ideolojisidir ve biri teolojik olanı, bölüşümde adalet ve eşitlikle ikame ederken; diğeri kâr hırsını ve yatırıma dönüşmeye müsait sermaye birikimiyle ikame etti. Türkiye İslamcılığı ikinciye tercih etmekte de hiç gecikmemiştir. Halbuki, her Cuma namazında dinlediğimiz **Nahl Suresi**’nin 90. ayeti ne kadar da açık

Örgütlü-örgütsüz tüm emek güçlerine kuduz köpekler gibi saldıran bir siyasal iktidar söz konusudur. ‘Torunlar’ın katlettiği işçiler daha defnedilmeden, sermayeyi korumak için daha ambulans göndermeden TOMA gönderecek kadar hastalıklı bir ruh hali işte bu dönemin özeti. Ki bu dayıların, her namazdan sonra yüzünüzce şefafta dilendiklerini tahmin ediyorum.

değil mi; “Allah sizlere adaletli olmayı emrediyor.”

Kapitalizmin İslami reddiyesi

Mümkün müdür? Anlatıyorum.

Takdir edersiniz ki, kapitalizm, sermaye birikimine ve bu birikim sayesinde üretim araçları üzerindeki bireysel mülkiyete dayanmaktadır. Biriken sermaye yatırıma dönüşür. Üretim sosyalleştikçe üretim araçları üzerindeki mülkiyet bireyselleşir ve bu durum yoksullaşmayı beraberinde getirir. Özellikle talep yetersizliğinden kaynaklı krizler periyodikleşir ve ileri evrede finans kapitalin de ortaya çıkışıyla kırılmalara dönüşür. Engels’in ‘üretim anarşisi’ dediği durumu gösterir.

Peki, Kur’an bu hususa nasıl bakıyor? **Tevbe** suresi 35. Ayet: “O gün o altın ve gümüşler cehennem ateşinde kızdırılarak onların ahlaları, sırtları dağlanacak ve onlara denilecek ki; işte sizin nefisleriniz için yıkdıklarınız. Şimdi tadın onları.” (Suat Yıldırım meali)

Aman yarabbi! Bir bisikletim bile yok ama ben bile bir tırtım şu an! Ahirette sermaye birikimine ilişkin ciddi müeyyidelerin düzenlendiğini görüyoruz. Başka bir ayet **Ali İmran**’ın 180. Ayetidir: “Cimrilik edip vermedikleri malları kıyamet günü boyunlarına dolanacaktır. Halbuki göklerin ve yerin mirası Allahındır.”

Pekala, ‘münafık’ kelimesini nasıl bilirsiniz? Yaygın anlamı ‘Müslüman gibi görünen’dir. Egemen İslam okuması münafığı Müslümanların arasında nifak çıkarmaya çalışan bir ajan gibi gösterir.

Kur’an’da ise **Münafıkun** suresinde münafığın özellikleri şöyle anlatılmıştır: “8. Onlar ‘medineye döndüğümüzde güçlüler zayıfları oradan çıkaracaktır’ derler fakat asıl üstünlük müminlerindir. Münafıklar bunu bilmezler. 9. Ey iman edenler, mallarınız ve evlatlarınız sizi Allah’ı zikretmekten ahkoymasın. 10. Ölüm gelene kadar size rızık olarak verdiğimiz şeylerden Allah yolunda harcayın.” 11 ayetli bu sürede, üç ayette infak meselesine yapılan bu vurgu çok önemlidir. Infak ihtiyaç fazlasından Allah yolunda vazgeçmek demektir. Infak eksikliği nifağı ortaya çıkaracaktır ve infak etmeyen münafıktır. İslami terminolojide mustazaf, yani ezilen ve biriktirecek tek bir çöpü olmayanla; müstekbir, yani biriktirme hırsıyla körleşmiş olan arasındaki bu çatışma temel hareket noktalarından biridir. Bilimsel sosyalizmin, gayet haklı bir şekilde sınıf çatışması dediği duruma, Kur’an mustazaf ve müstekbir arasındaki çatışma nazarıyla bakar. Ve Allah kelamı bu hususta da kimi desteklediğini açıkça ortaya koymuştur: “Biz mustazafı yeryüzünde önderler yapmak istiyorduk.” (Kasas 5)

Bugün finans kapital ve mali oligarşinin egemen olduğu bir iktisadi süreçle karşı karşıyayız. Bu işleyiş içinde, mikro bağlamda fiyatın belirleyiciliği yerini faize bırakır. Para arzıyla talebinin birleşimi faizi belirler. Faizin durumu hane halkının, şirketlerin, bankaların ve hatta devletin ne kadar borç alıp vereceğine karar vermesini sağlayan bir göstergedir. Türkiye’de neoliberalizme entegrasyon sürecinde finans kapital üzerinde denetimi peyderpey azaltma politikaları yeni bir İslami katılım bankacılığı modeli yarattı. ‘faizsiz kazanç’ vaadiyle kurulmuş bu firmalar 90’lı yıllardan itibaren yükselen İslamcı burjuvazinin önemli payandaları haline geldiler. Reel bir iktisadi yatırımları söz konusu değildi aslında ve işleyiş olarak kapitalist bankacılıkla aralarında hiçbir farklılık söz konusu değildi.

Halbuki **Necm** 39’da işaret edildiği üzere, “İnsan için emeğinden fazlası yoktu.” Faiz meselesine de gelirsek eğer, itikadi gerekçelerle faizi reddeden her birey bugünün kapitalizmini de reddetmek durumundadır zira, “Ey iman edenler, faizden kalan geliri terk edin, aksi takdirde Allah ve Resulüne savaş açmış olursunuz.” (Bakara, 278) 2013 verilerine göre 99 milyar doları aşmış bir dış ticaret açığına sahip bir ülkede, iktisadi denge yoğun likit girişle sağlanacaktır ve tek yol borçlanma faizinden medet ummaktır. Şırf bu bile bir Müslüman’ın mevcut işleyiş reddiyesi için yeterlidir.

Sonuç olarak, bunları bir tebliğci sıfatıyla yazmadım. Amaçım bir Müslüman’ın bu meselelere nasıl bakması gerektiğini naçizane anlatmaya çalışırken, aynı zamanda hep beraber bir muhalefetin tesisini nasıl yapacağımız üzerine kafa yormaktır. Vaktimiz az, yolumuz uzun, gazamız mübarek olsun...

Tüket-im...

CEREN KEPENEK

Her şeyin sallantıda olduğu ve bireysel toplumsal kaderimizin tek bir mekanizma tarafından son derece sert bir şekilde tayin edilmeye çalışıldığı bugünlerde toplumun genelinde görülen **aşırı tüketim, öfke ve öğrenilmiş çaresizlik** göze özellikle çarpıyor. Sistem meyvelerini ziyadesiyle veriyor; nefret, fakirlik ve cehalet tohumları nur topu gibi bir linç kültürü, aymazlık, ve atıl bir kabullenişle sonuçlanıyor. Bir şeyi 40 kere söylerseniz gerçek olur derler. RTE'nin taktiği biraz da bu oldu galiba, yeterince söyleyerek normalleştirip gerçek kılmak; adeta **itelemek suretiyle gerçekleştirmek**. Geriye dönüp baktığınızda, ilk duyduğunuzda son derece tuhafınıza giden birçok şeye karşı hassasiyetinizi yitirdiğinizi gözleyebilirsiniz. Her gün yeni bir sorunla cebelleşilen, bir türlü yeterli boğaz tokluğuna dahi ulaşamayan, bireyler-arası statü farklarının giderek açıldığı, okulların ve eğitim sisteminin topyekun kalitesizleştirildiği, insanların bilerek, isteyerek, planlı bir şekilde aptallaştırıldığı coğrafyamızda toplumun bu tepkileri vermesi kadar normal bir şey olamaz tabii. İhtiyaçlar hiyerarsisinin en altında bulunan beslenme, barınma, güvenlik gibi temel ihtiyaçlara doygunluğu azaltarak, kişilerin, üzerine düşündüklerinde içlerinde isyan kıvılcımları uyandırabilecek konulara olan dikkatleri bir bir dağıttı. Üstelik **başka bir dünya** için beslenebilecek, değiştirilebilecek, toplumun genel refahına son derece önemli katkılarda bulunabilecek alanlar da sistemin devamı ve bireylerin köşe dönme hesapları üzerinden alaşağı edilerek geriletildi ve tüm bu olanlar kimi zaman sert, kimi zaman da çok olağan bir biçimde normalleştirildi. Bu durum siyasetin **öznel-üzeri** yapısını açıkça önümüze koyuyor; hayatımızı yönlendiren siyasetin ancak nesnesi sayılacak konumdayız artık. Ve bunu böylece kabullenmiş vaziyetteyiz...

Her yanımızın ekranlarla kaplı olduğu bu aşırı-uyaranlı dünyada bilincimizin gerek altına gerek üstüne eklenen bilgiler, sürekli ekran görmenin getirdiği bir alışkanlık olarak giderek artan bir dikkat dağınıklığı ve aşırı tüketime sebep oldu. Hani TV izlerken yemek yerseniz doyduğunuz anlamazsınız derlerdi, bunun sebebi insan beyninin dikkat gerektiren tek bir işe yoğunlaşabilmesidir. Yani iki şeyi birden -en azından etraflıca ve düzgün biçimde- düşünemezsiniz. Yani **karnınızı nasıl doyuracağınızı, işinizi kaybetmemek için yapmanız gerekenleri veya çocuğunuzu nasıl doyuracağınızı düşünürken aynı anda devletin görevlerini ne kadar yerine getirdiğini veya neyle yükümlü olduğunuzu düşünecek haliniz de aklınız da kalmaz**. Kaldı ki düşünseniz bile yaşamınızı temelde idame ettirmek için yapmanız gerekenleri gerçekleştirmek ideal sistemde tüm vaktinizi aldıgından icraata geçmeniz fazlasıyla zorlaşmaktadır. Devlet kerdi açısından olası sıkıntıları engellemek için gerçekleştirdiği politikaları dayatırken bunların elbette ki bireysel

toplumsal alanda yansımaları da var. Bunun en basit ve gözle görülür örneklerinden biri de tüketim biçimindeki değişiklikler.

Yeterince kazanmanın toplumun çoğunluğu için ziyadesiyle zor olduğu, fakat **zengin olma** veya düzlüğe çıkma umutlarının asla son bulmadığı zamanlarda maddi doyuma ulaşmak için tüm vaktini harcamak zorunda kalanlar manevi ihtiyaç ve doyumları göz ardı etmeye başladılar. İnsanlar **doyumu** artık akıllı telefonlar, süper teknolojik aygıtlar, bedenlerine aldıkları maddeler aracılığıyla elde etmeye çalışıyor. Bunu yaparken de hem maddeyi hem de tini hunharca tüketiyorlar. Zira düşünmeyi, irdelemeyi, yaratmayı hor gören sistem topluma **insani** ihtiyaçlarını unutturdu. Kişiler hem kendilerini hem de çevrelerini tüketerek doyumunu yine çeşitli tüketim biçimlerinde arıyorlar. Bireyler insan olmanın bir gereği ve zekanın bileşenlerinden biri olarak yaratmaya ve üretime açtır. Yaratıcılık toplum ve çevre tarafından beslenebilir veya güçsüzleştirilebilir. Bu güçsüzleştirme kişinin yaratıcılıktan önce gelen temel ihtiyaçlarını baltalamakla elde edilebilir; bu vesileyle **toplumun genelinde fakirleşme, cahilleşme ve aptallaşma görülməsi son derece normaldir**. Bu durum Clarissa Estes'in *Kurtlarla Koşan Kadınlar*'ında da aynen şu cümlelerle anlatılıyor: "Hayatını sürdürmek söz konusu olduğunda şu tartışılmaz: Temel unsurlara -besin ve suya, güvenlik ve barınağa- ne kadar az ulaşabiliyorsa, seçenekler de o kadar azdır. Ve seçenekler ne kadar azsa, yaratıcı hayat da o kadar azdır, çünkü yaratıcılık tüm şeylerin sayısız kombinasyonları üzerinde serpilip gelişir."

Bu yaratıcılığın kendi aleyhine sonuçlanmasından (haklı olarak) korkan **devlet** şüphesiz ki bunu baltalamak için elinden geleni ardına koymamıştır, koymayacaktır. Bunun apaçık biçimde normalleştirilerek yapılmasının en somut örneklerinden biri Erdoğan Bayraktar'ın birkaç ay önce televizyonlara çıkarak Müslüman bir ülke olduğumuz için kafamızın fazla çalışmadığı, yaratıcılığımızın olmadığı, üreticiden ziyade ara eleman yetiştirecek bir yapıya sahip olduğumuzla ve bunun ne kadar doğal ve harika bir durum olduğuyla ilgili sarf ettiği sözlerdir: "Bu ülke Müslüman bir ülke. Yüzde 99'u Müslüman. Tarihten gelen bir yapısı var. Türkiye'nin bulunduğu coğrafya çok zor bir bölge ve Türkiye onun merkezinde bulunuyor. Şimdi Türkiye'nin konumu itibarıyla biz icat yapamıyoruz, buluş yapamıyoruz. Tarım ülkesiyiz biz. Ne yapacağız biz? Ara teknik eleman ülkesiyiz biz. O zaman biz çok daha iyi eğitim almak zorundayız. İnsanlarımızı çok daha iyi yetiştirmek zorundayız. Öyle kalem efendisi değil. Çocuklarımıza, evlatlarımıza sahip çıkacağız. Eğer biz çocuklarımızı iyi yetiştirirsek kalem efendisi değil, ara teknik eleman, üniversiteyi bitiren, teknolojiyi iyi kullanan, bilgisayar bilen ve lisan bilen, dünyadaki bütün bilgileri alıp onları çok iyi kullanan, çok kaliteli gençler olarak yetiştireceğiz."

Türkçesi, **"Robotlar yetiştireceğiz işletim sistemlerini programladığımız, kafaları gerçekten çalışmayan, ancak önlerine**

konan bilgiyi kendilerine öğretildiği biçimde kullanabilecek potansiyel bir işgücüne yönelik. Yerseniz." Toplumca kabul görmemiş, sistemce toplumun dışına itilerek değersizleştirilmiş yaratıcı kimselerden C. Bukowski'nin sözleri durumu en sade biçimiyle ifade etmektedir. "Kölelik kaldırılmadı. Sadece bütün renkleri kapsayacak biçimde genişletildi."

Işıklarını kaybetmiş insanlar

Sistem bunları gerçekleştirdiysen, ben, özellikle de metropolde, birbirine hiçbir şey katmayan, yalnızca birbirini ve kendini tüketmek üzerinden yaşayan insanlarla karşılaşacağım. **Işıklarını kaybetmiş insanlarla**. Aslında her bireyin içinde bulunan bu ışığın cazibesine kapılıyorlar, çünkü maneviyatlarıyla olan bağları unutturulmuş bu kimseler, ışıldayan birini gördükleri an ampule çekilen kelebek misali büyülenip yanında olmak isteseler de besleyici ve yaratıcı ilişki biçimlerine yabancı olduklarından karşılarındakinin ışığı da sönererek onlar için dikkat çekici bir şey kalmayana dek. Ve kendi normları çerçevesinde son derece olağan stabil dikkat dağınıklıkları içerisinde neye, nasıl zarar verdiklerini anlamaksızın hayatlarına devam ediyorlar. İkili ilişkiler birbirini karşılıklı olarak beslemek durumundadır, aksi halde ortada beslenecek bir şey kalmaz ve kişiler ancak birbirlerini ve ilişkilerini tüketirler. İnsanın olaylara, kavramlara, durumlara ve canlılara derinlemesine bakmaması, hayatlarını sürdürürken yaşadıkları dikkat dağınıklıkları her şeyin can sıkıcı bir üstünlükle yaşanmasına neden oluyor. Neyi neden yaptığını bilmeyen bireylerle dolduruldu toplum.

Tüketim çılgınlığının son zamanlarda gelişen bir kolunu da toplumun hiç de azımsanamayacak büyüklükte bir kesiminin **bonzai** isimli son derece zararlı, bir o kadar ucuz maddeyi tüketiş biçiminde görüyorum bugünlerde. Belirsiz sebeplerden hayatını yitiren gencecik insanları, bonzaiye karşı ayaklanan mahalleleri seyrediyoruz televizyonlarda. Hani insan bu hayatın stresini biraz olsun atmak, kafasını uzaklaştırmak için birtakım şeyler içmeyi tercih edebilir. Kimisi çay içer, kimi rakı içer, kimi şarap, kimi esrar, kimi de başka şeyler. Bunlar kafa dağıtma araçları oldukları kadar, dozajında ve raconuyla tüketildiklerinde, muhabbete bahane olmaları terapötik; farklı bilinç durumlarını tattırmalarıyla zihin açıcı; zihinsel yorgunluğu gidererek kişinin anda odaklanmasını sağlayışlarıyla meditatif olabilirler. Lakin tüketim var, tüketim var. İksinin ayırdayna varmak, söz konusu madde olduğunda elzemdir, zira alkolikler de vardır. Alkoliklerin alkolik olmak için çok iyi sebepleri de vardır. Bugünlerde alkolik olmak zor; vergisi vurgusu, kapanışı açılışı derken zahmetli bir olay vesselam. Ama mesela TC'nin dört bir yanında çok ucuza bonzai bağımlısı olabilirsiniz,

dilerseniz. Şarkısını bile yapmışlar, düşünlerde çalıyorlar: "Zulala da zulala da bonzai..." Açıkçası bu maddenin yaratılışını dahi insanlara, insanlığa saygısızlık olarak görüyorum. Bunu yapan adamlar düpedüz şunu demişler: "İnsanlar zaten delirdi, ne tüketeceklerini şaşırıldılar, ne istediklerini de bilmiyorlar, paraları da yok, biz bunlara safi fare zehri de versek çok güzel kafası var, hem de ucuz diye, hiç durmaz bağlanırlar, zaten bunlar keş meş, paraları da olmayan tipler, kimin umurunda, yapalım en ucuzundan (artık deterjanla fare zehrini mi karıştırıyordur, daha mı kompleks bir işlemden geçiyor bonzaicikler ve henüz tanımadığımız niceleri, bilinmez ama maliyeti belli ki yok), hem kafaları da yanar inceden, hepten itibarsızlaşırlar, zaten çok da yaşamazlar."

Evet, bunun yaratıcıları bunu bilerek, isteyerek, kontrol etme gereksinimi dahi duymadan, aynen bu pislik ve vurdumduymazlıkla yaratmış olmalı. Yeri geldi mi karınızdaki bebeği bacağınızın arasından mı çıkaracağınıza yoksa doğrudan karınızdaki mı aldıracağınıza ve bundan kaç tane yapacağınıza, hangi cinsiyetle ne koşullar altında münasebet kurabileceğinize dahi karar verip denetleyebilen devlet baba ise, her nasıl bu bonzaiyi denetleyemedi gitti. Romanya'dan gelen, orali bir arkadaşım geçen sene bana bu bonzai denen maddenin 2-3 sene kadar önce Romanya'da da peyda olarak bir anda yayıldığını, insanların aynen bizde olduğu gibi büyük tepkiler gösterdiklerini ve maddeyi reddederek bu defteri kapattıklarını anlatmıştı. Darısı başımıza diyelim. Bu karmaşada zor ya, neyse.

Artık insanların kafalarını kaldırarak yaşamışlıklarının ve birbirlerinin farkında olabildikleri günleri hasretle, biraz da umutsuzlukla bekliyorum. İnsanın yaşadığı yerin, hayatını paylaştığı insanların, yediklerinin, içtiklerinin, okuduklarının kendisini beslemesi gerekir; yaratıcılık da doğal olarak buradan doğar. Tabii bunları düşünmeye vakti olmuşlar ve doğuştan uyumsuzlar dışında kimseden böyle bir beklentisi de olmamalı insanın. Şimdi burnu havada, tuzu kuru elitler meraklıdır "bizim milletimiz aptal vesselam," konuşmaları yapmaya. Aman diyeyim!..

Taraftarlar futbol maçlarını stadyumlarda izleyebilmek için Çalık Grubu'na ait olan Aktifbank'ın müşterisi olmak zorunda artık. Vurgun milyonları buluyor!

E-bilet buzdağının sadece görünen yüzüdür

BURKAL EFE SAKIZLIOĞLU*

Teorideki adı ile *e-bilet*, pratikteki adıyla *passo-lig* uygulamalarına

kaynaklık eden 6222 sayılı

yasa, 2011 yılının Nisan ayında yürürlüğe girdi. Yasa yürürlüğe girmeden üç ay önce, Galatasaray Tribünleri, Türk Telekom Arena Stadi'nin açılışında Recep Tayyip Erdoğan'ı protesto ediyor; yasa kabul edildikten üç ay sonra da Fenerbahçe, kamuoyunu uzunca bir süre meşgul edecek şike ve teşvik primi iddialarıyla derin bir operasyona maruz kalıyordu. İlgili yasa yedi yıllık görev süresince Abdullah Gül'ün onayına sunulan 886 yasa arasında veto yiyen 4 yasadandır biri olarak tarihe geçiyordu...

Eğer amacınız toplumun tüm katmanlarını kontrol altında tutmak ise, elbette tribünleri de göz önünde bulundurmalısınız. 6222 sayılı yasa öncelikle spor kulüplerini, devamında ise tribünleri kontrol altına almanın hukuki dayanaklarını oluşturmak için yazılmıştı; e-bilet bu yasa tribünlerde uygulamak ve yandaş rant kapısı sağlamak için eklenen bir enstrümandı sadece...

Her şey büyük plana uygun bir şekilde yürütülüyordu. Ta ki Mayıs 2013'e kadar... Gezi Direnişi öngörülen bir hareket değildi. Ülkede büyük bir halk hareketi olacağına ve bu hareketin lokomotifinin taraftarlar olacağına kim inanırdı ki? Olmaz denilen oluyor ve yıllarca sadece şiddet olaylarıyla anılan taraftarlar; sistemin yasal şiddetine karşı 'renklerimiz ayrı, dertlerimiz aynı' diyerek semtlerini, değerlerini müdafaa edebilmek için meydanlarda omuz omuza direnişe katkıda bulunuyorlardı.

Che'nin "Futbol sadece basit bir oyun değildir, futbol devrimin silahıdır" sözünün anlam bulduğu zamanlardı. Yeni sezonun başlamasıyla birlikte taraftarlar protestolarını statlara taşıyordu. Üstelik her hafta milyonların televizyonlardan izlediği bir oyunda, üstüne üstelik ülkenin dört bir yanında...

Bu kabul edilemezdi; tribünlerin örgütlü yapıları bölünmeli, sesleri kesilmeliydi. Acele bir kararla hiçbir teknik altyapısı olmayan e-bilet uygulaması, 14 Nisan 2014 tarihinden itibaren tribünlere girebilmek için zorunlu hale getiriliyordu. Bir devir sona ermiş, yeni bir dönem başlamıştı. **Taraftarlar, futbol maçlarını**

stadyumlarda izleyebilmek için bir bankanın yani Çalık Grubu'na ait olan Aktifbank'ın müşterisi olmak zorundaydı artık. Sistem kazan-kazan mantığıyla işliyordu. Hem taraftarların örgütlü gücüne darbe vurulacak; hem de taraftarlar üzerinden bir rant alanı oluşturulacaktı.

KARTA YÜKLENEN HER BİLET İÇİN İŞLEM BEDELİ 2 TL

Passo-Lig'in uygulanacağı Süperlig ve 1. Lig'de geçen yıl toplam 4 milyon taraftar bilet alarak stadyumlarda maç izlemiş. Bilet başına ilgili firmanın 2 TL işlem ücreti alacağı düşünüldüğünde elde etmeyi planladıkları rakam 8 Milyon TL.

SATIN ALINAN KART BAŞINA 8 TL

Taraftarlardan kart başına 15-25 TL arasında bir ücret alınacak. Bu ücretin 8 TL'si Aktifbank'ın. Yine geçen seneki rakamlara göre, 32 Milyon TL kart satışından kazanılmak isteniyor.

HER KULÜPTEN 1 MİLYON AVRO

Sistem 36 stadyumda kuruldu. Şirket, sistemi kurmak için stat başı 1 milyon eurodan 36 Milyon avro (105 Milyon TL) alacak.

STADYUMDA MAÇ İZLEYECEKSİNİZ DAHA NE İSTİYORSUNUZ?

Türkiye üzerinde sadece 8 tane şubesi olan Aktifbank, bilet ve kart satışından oluşacak pastaya tek başına sahip olmayı, geçen yılki seyirci sayılarına göre de 4 Milyon Banka/Kredi kartı satmayı planlıyor. Taraftarlar e-bilet olarak da kullanılabilen bir banka kartı satın alıyorlar aslında. TFF ile 10 yıllık bir anlaşma imzaladıkları düşünüldüğünde, rantın büyüklüğü ve yapısı ortada. Rantın yapısı sadece bununla sınırlı değil, kartı aldığınızda imzaladığınız sözleşme Aktifbank'ı her türlü sorumluluktan muaf tutuyor. Öyle ki tüm kişisel bilgilerinizin üçüncü kişi ve kurumlara dağıtılacağını, hatta herhangi bir internet saldırısında doğabilecek maddi kayıplardan dahi sorumlu tutulamayacağını deklare ediyor bu sözleşme ile Aktifbank.

TARAFTARLAR HER ŞEYİN FARKINDA

Türkiye Futbol Federasyonu, kendi internet sitesinde geçen hafta 356 bin civarında kart satışı yaptıklarına dair bir haber yayımladı. Aynı haberde BJK'ye 60 bin, GS'ye de 80 bin kart verildiğini açıkladı. Ancak, stadyumlara baktığımızda bu iki takımın son iç saha maçlarındaki

toplam taraftar sayısı 10 bin civarındaydı. Anadolu'da durum daha da içler acısı; stadyumlar boş. Durum öyle vahim ki, Süperlig ve 1. Ligdeki toplam seyirci sayımız, Almanya Bundesliga'nın bir maçındaki seyirci sayısına neredeyse eşit.

Satışlar beklendiği gibi gitmediği için farklı yöntemler de denenmiyor değil hani... Belediyeler passo-lig kartı dağıtmaya başladı, hatta Antalya İl Milli Eğitim Müdürlüğü işi daha da ileri götürerek 2 bin öğrencisine passo-kart vereceğini açıkladı. Öğrencileri dahi sisteme peşkeş çekebilecek kadar gözleri karardı anlayacağınız. Belediyeler ve milli eğitim müdürlükleri dağıttıkları kartlara kaynak olarak ne gösterecek, öğrencilerin kişisel bilgileri hangi hakla kimlere verilecek, sözleşmeyi gencecik çocuklar mı yoksa milli eğitim müdürü mü imzalayacak, milli eğitimin bütün sorunları çözüldü de, bir bankanın virali olmaya mı geldi sıra diye düşünmeden edemiyor insan!..

BUNDAN SONRA NE OLACAK?

Ülkenin her hafta yüzbinlerce kişiyi bir araya getiren ve birer kamusal alan olan stadyumlar, 6222 sayılı yasa ve passo-lig uygulamalarıyla kuşatma altındadır. Taraftar demeklerinin örgütlü yapıları sayesinde; taraftarlar bu hukuksuz, insanlık dışı uygulamayı boykot etme noktasında gerekli olan tepkiyi verebilmiş ve vermeye devam edecektir. Futbol endüstrisinin bacalarının, taraftarlar olmadan tütmesi mümkün değildir. Bu yanı sıra ısrar edildiği sürece, sadece maç gelirlerini değil; taraftarların haklı taleplerine kayıtsız kalan, ilgili uygulamalara kurumsal destek veren tüm kuruluşların da taraftarlar tarafından boykot edileceği günleri yaşayabiliriz. Passo-Lig hakkında Taraftar Hakları Dayanışma Derneği (Taraf-Der) yürüttüğü hukuki mücadeleye ek olarak, farklı şehirlerde açılacak yeni davalara da tanık olabiliriz. **Unutulmaması gereken husus e-biletin buzdağının sadece görünen yüzü olduğudur;** taraftarların ve futbolumuzda söz sahibi olan tüm paydaşların ortak aklıyla, 6222 sayılı kanunun üstü çizilip yeniden yazılana, yeni bir futbol iklimi yarattığımız güne kadar mücadelemiz devam edecek. Son sözümüzü söylemedik henüz...

* Burkal Efe SAKIZLIOĞLU

Taraftar Hakları Derneği Başkanı

Aradığınız tüm kitaplara
indirimli ulaşmak için...

www.kitapvitrini.com

'Demokratik Avrupa'nın kan tacirleri

SERDAR KAZAK

Silah dışsatımının ahlaki boyutu Alman toplumunda özellikle de muhalif kesimlerde zaman zaman tartışılan bir konudur. Alman tarihinin çok özel durumu göze alındığında toplumun bu konuda duyarlı olması normal bir durum. Konuyla ilgili ne zaman bir tartışma açılrsa, savunma sektörü, silah ihracatının kısıtlanması durumunda işsizliğin patlayacağı, kitlesel işsizlik nedeniyle ekonomik durgunluk yaşanacağı türünden tehditler savurur.

Bu gerçekten böyle midir, bir göz atalım.

Güvenlik Ve Savunma Malzemeleri Üreticileri Birliği BDSV'nin verilerine inanırsak, günümüz Almanya'sında bu sektörde toplam 80 bin işçi çalışıyor. BDSV'nin istatistik cambazları -pardon uzmanları!- savunma sanayiine mal satan -örneğin demir-çelik sanayii gibi- yan sektörleri de savunma sanayiine dahil ediyor. Abartı bununla kalmıyor. Bütün bu sektörlerde çalışan işçilere tüketim malları satan esnafı da hesaba dahil ediyorlar ve silah sanayiinin toplam 320 bin kişiye istihdam sağladığı sonucunu çıkarıyorlar. Silah sektöründe çıkacak bir krizde, tank fabrikasında çalışan işçinin ekmek aldığı fırının dahi hemen kapanacağı varsayımına dayanarak hazırlanan bu senaryoya göre silah ihracatının kısıtlanması ya da denetlenmesi Alman ekonomisinin sonu olacaktır.

Bu sektörün en büyüğü, Leopard tanklarını üreten, Krauss-Maffei-Wegmann'da bile toplam 2 bin 900 işçinin çalıştığını

göz önünde bulundurursak, "işsizliğin hissedilecek kadar artması" iddiasının aslında silah sanayicilerinin uydurduğu, sendikaların ve sosyal demokratların da yuttuğu bir hurafe olduğu sonucuna varabiliriz.

İhracatı rekor kırdığı sene 5,9 milyar avroda kalan ve toplam istihdamı 80 bin işçiden oluşan aslında küçük bir sektördür bu.

Bir örnek olarak söylesek, sadece Volkswagen toplam 249 bin işçiye doğrudan istihdam sağlıyor. Bu rakam savunma -ya da saldırı- sanayiinin tamamının sağladığı istihdamın üç katından fazla.

Yine Volkswagen'in sadece merkez fabrikasında, bir çatının altında çalışan işçi sayısı üç vardiya toplamında 47 bin 800'dür.

Alman otomobil sektörünün sadece Rusya'da 2013'te ulaştığı ihracat geliri 7,6

milyar, Çin'e ihracatı ise 11,4 milyar avrodur.

Bütün bu verilere karşın, gerek ana akım medyada gerekse de politikacılar arasında silah sanayiinin 'ekonomik önemi' konusunda bir fikir birliği söz konusu.

Alman emperyalizmi için Kırım'ı Rusya'ya kaptırmanın 'ahlaki yükü', ölüm ihraç etmenin ahlaki yükünden daha ağır gelmiş olmalı ki, otomobil sektörünün bütün üstü kapalı itirazlarına karşın Rusya'ya ambargo kararı alınırken hükümet partilerinden kimse silah ihracatını denetleme konusundaki kadar duyarlı davranma gereği duymadı.

Sonuçta, biraz basite indirgeyerek söylesek, silah sanayii emperyalizmin korkunç yüzünü en açıktan gösterdiği sektördür. Karşılığı acıyla, gözyaşıyla, kanla ve ölümlerle ödenen bir alışveriştir bu.

Teknolojiye sahip olan ve dolayısıyla ihraç eden emperyalistin kelimenin tam anlamıyla **ölümüne ticaret** yaptığı ama aynı zamanda da en gelişkin modeli kendisine sakladığı bir sektördür. Emperyalist devletin, ekonomik açıdan en mantıksız olduğu anda bile silah sanayiine aktif ya da pasif destek vermesi ise onun bir devlet olarak doğasından gelen refleksidir. Bu süreçte "silah ihracatına uygulanan yasal denetim" ise emperyalistin işine gelen ülkeye silah satıp işine gelmeye sarmamasını gerekçelendirdiği bir mekanizmadan başka bir şey değildir.

Bunun aksi olsaydı, yasalarında "insan haklarına saygı göstermeyen ülkelere silah satılamayacağı" yazan bir Almanya'nın Katar'a füze değil, 7,65'lik bir tane tabanca mermisi dahi satmaması gerekirdi!..

Şu 'hafif' silahlar...

Mayıs sayısı için silahlanma istatistikleri üzerinde çalışırken, silah ticaretinin Almanya boyutuna ileride tekrar dönmeyi düşünmüş ancak bir türlü vakit bulamamıştım. Federal Ekonomi Bakanlığı'nın yayınladığı 2013 yılı silah dışsatım istatistikleri bunun için bir gerekçe oldu.

Ekonomi Bakanlığı'nın itiraflarındaki -pardon, raporundaki- rakamlara baktığımızda silah dışsatımının 2013

yılında daha önce hiç olmadığı kadar yükselerek 5,846 milyar avroya ulaştığını görüyoruz. 2004 senesinde bu rakam yaklaşık 3,8 milyar Avro olarak gerçekleşmişti. Buna göre aradan geçen 10 yılda Almanya'nın toplam silah ihracatını yaklaşık 1,5 kat artırmış olduğunu hesaplayabiliyoruz. Dünyadaki toplam silah piyasasının yüzde 7'sine denk düşen bu rakam Almanya'yı dünyanın üçüncü büyük

silah tüccarı haline getiriyor.

Ekonomi Bakanlığı'nın 125 sayfalık itiraflarında gözüme çarpan, belki de en ilginç nokta karmaşık ve pahalı silah sistemlerinin değil hafif silahlar

kategorisine giren, hafif makineli tüfekle roketatar arasında kalan silahların ve bu silahlara ait mühimmatın dışsatımındaki artışın ortalama artışın çok üzerinde olması ve bu silahların esas olarak

NATO ya da AB'ye üye olmayan 'üçüncü' ülkelere satılmış olması.

Soğuk istatistiklere girmeyen bir noktayı da biz belirteyim: Daha çok AB ya da NATO üyesi olmayan ülkelere giden bu 'hafif silahlar' özellikle iç savaşlarda ve yoksul ülkeler arası savaşlarda kullanılır ve bu 'hafif silahlarla' öldürülen insan sayısı örneğin orta menzilli füzelerle öldürülenlerden kat kat daha fazladır.

Katar!

Federal Ekonomi Bakanlığı'nın raporunda dikkatimi çeken bir detay var ki değinmeden geçemeyeceğim...

2013 Senesinde Katar Emirliği'nin Almanya'dan satın aldığı silahlara ödediği para toplam 670 milyon avro. Katar Emirliği zaten ultra modern silahlarla donanmış bir orduya sahip ve tüm nüfusu sadece 2 milyon. Böylesi bir ülkenin bu kadar çok silahı ne için aldığını, bu silahları kimin kullanacağını, bu silahlardan ne kadarının -büyük olasılıkla Türkiye üzerinden- Suriye'ye geçirildiğini, ne kadarının şu anda İŞİD'in elinde bulunduğunu ve Almanya'nın 'sosyal demokrat' Ekonomi Bakanı'nın benim merak ettiğim bu konuları merak edip etmediğini, şahsım adına merak etmeden duramıyorum.

Küçük bir formalite!..

Yaziya sonradan eklem: Hacker grubu Cyber-Berkut'un verdiği -henüz teyit edilmeyen- bir habere göre Ukrayna Ulusal Muhafızları ve Telefunken-Racoms Elektronik firması bir seri silahı satışı konusunda anlaşmış durumdadır. Dışsatımı yapılacak silahların arasında portatif sahra radarları ve termal kameralar da var. Ulusal Muhafızlar'ın bir komutanı ile Telefunken'in bir

yöneticisi arasında geçtiği belirtilen yazışmalarda malzemenin tanıtımını -gerekten eğitimi- Kiev'in 20 kilometre kuzeyindeki Nowi Petriwci kasabasında yapmak konusunda anlaşılıyorlar. İş bununla da bitmiyor. Telefunken yöneticisi olan şahsın bir mailinde bu malzemenin dışsatımı için gereken Bakanlık izninin sadece bir formalite olduğunu da okuyoruz. Almanya'nın silah

dışsatımını düzenleyen yasanın III/4. maddesi iç savaş yaşayan ülkelere silah satılmasını kesinlikle yasaklıyor.

Aynı Almanya'nın dışişleri bakanlığı ise internet sayfasında Ukrayna'da iç savaş olduğunu belirtiyor...

İçimde sanki yine bütün bir makaleyi boşuna yazdım gibi bir his var. Sadece bu eki yazsaydım da yeterli olacaktı!..

Fareli Köyün

1212 baharında başlayan ‘Çocukların Haçlı Seferi’ adlı olay Avrupa tarihinin en tuhaf olaylarından birisidir. Şarlatan bir takım rahiplerin büyük çoğunluğunu çocuklardan ve gençlerden devşirdikleri bir kitle Kudüs’ü geri almak amacı ile sefere başlar. Günümüzün Almanya ve Fransa topraklarından binlerce çocuk -kayıtlara göre 6 ile 19 yaş arası- göğüslerine bir haç çizip çıkarlar yola. Hemen hiçbir silaha sahip olmayan bu kitlenin bir ordu düzeni, hatta harita bilgisi dahi yoktur. Bu nedenle de uzunca bir süre sonra ulaştıkları İtalya’nın Akdeniz’e bakan sahillerinde bir yerlerde dağılırlar.

Bu tuhaf olay hakkında yeterli araştırma olmadığı gibi olayı yaşayanların tuttıkları bir zabıt ya da tarih de olmadığı için bu çocukların yollarda ne yaşadıkları, kendilerini nasıl motive ettikleri ya da o motivasyonlarını nasıl kaybettiklerine ve dağıldıklarına dair pek bir bilgi yoktur. Binlerce çocuktan kaç tanesinin evine geri döndüğü de olayın bilinmeyenleri arasındadır.

Sonraları yapılan cılız araştırmalar bu çocukların hemen tamamının alt sınıflardan gelen gençler oldukları, adına ‘Çocukların Haçlı Seferi’ dense bile aslında çok az sayıda çocuk ve daha çok genç erkeklerden oluştuğu bilinmektedir. Üst sınıflardan gelen ama içinde bulunduğu topluma yabancılaşmış az sayıda gencin de bu kitlenin arasında bulunduğu ben şahsım adına eminim.

Sınıfsal kökeni de olan bu tuhaf ‘haçlı seferi’nden günümüze kalan belki de en renkli kaynak *Fareli Köyün Kavalcısı* adlı masaldır. Masalda Hameln kasabasının sokaklarında kaval çalarak gezen bir adam kaval sesini izleyen fareleri peşi sıra götürür ve bir uçurumdan aşağı yuvarlar. Bu adamın gerçekte kasaba kasaba dolaşıp çocukları ve gençleri haçlı seferine toplayan büyük olasılıkla bir rahip olduğu bugün bilinmektedir.

Avrupa’dan giderek artan sayıda (bilinen son rakam 500 civarında) gencin İŞİD saflarında çarpışmak için Suriye ya da Irak’a doğru yola çıkması bana bu

çocukların haçlı seferini anımsatıyor.

Burada da söz konusu olan hemen sadece alt sınıflardan, büyük çoğunluğu göçmenlerden oluşan bir erkek kitlesi. Büyük çoğunluğu Almanya’da Türk gençlerinden oluşan bir kitle bu. Fransa’da Arapların, İngiltere’de Pakistanlıların belirleyici kitle olduğunu tahmin etmek zor değil. Gidenlerin arasında az sayıda Arnavut, Boşnak vs de mevcut. Aralarında tek tek genç kız ve çok az sayıda Avrupa kökenli genç de var. Bu konuda yeterli araştırma ya da istatistik olmadığı için bu kitlenin tam bir sınıfsal grafiğini çizmek henüz olanaksız. Ancak belirleyici kitlenin

çok düşük bir eğitime sahip olduğu ve ekonomik açıdan en alt kategoriden geldiği biliniyor. Yine ben şahsım adına, aralarında görece üst sınıflardan, iyi eğitim almış, hatta belki ciddi ciddi burjuva sınıfa dahil birilerinin bulunduğundan da eminim.

Eğitim düzeyi abartılı düşük olan bu kitlenin içinde önemli

bir kısmının ilköğrenimi bile tamamlamamış, okuma yazma dahi bilmediği de bilinenler arasında.

Büyük çoğunluğunu Alman, Fransız ve İngiliz vatandaşı göçmenlerin oluşturduğu bu kitle Avrupa’nın göçmen kitleyi topluma entegre etmek konusundaki beceriksizliğini kanıtlamaktadır. Üçüncü ya da dördüncü nesilden olduğu halde toplumun hiç bir kesimine dahil olamayan bir kitle vardır ortada ve kapitalistler açısından bu kitlenin bir şekilde imha edilmesi -çöpe ya da savaşa atılması- sorunun en ucuz çözümüdür.

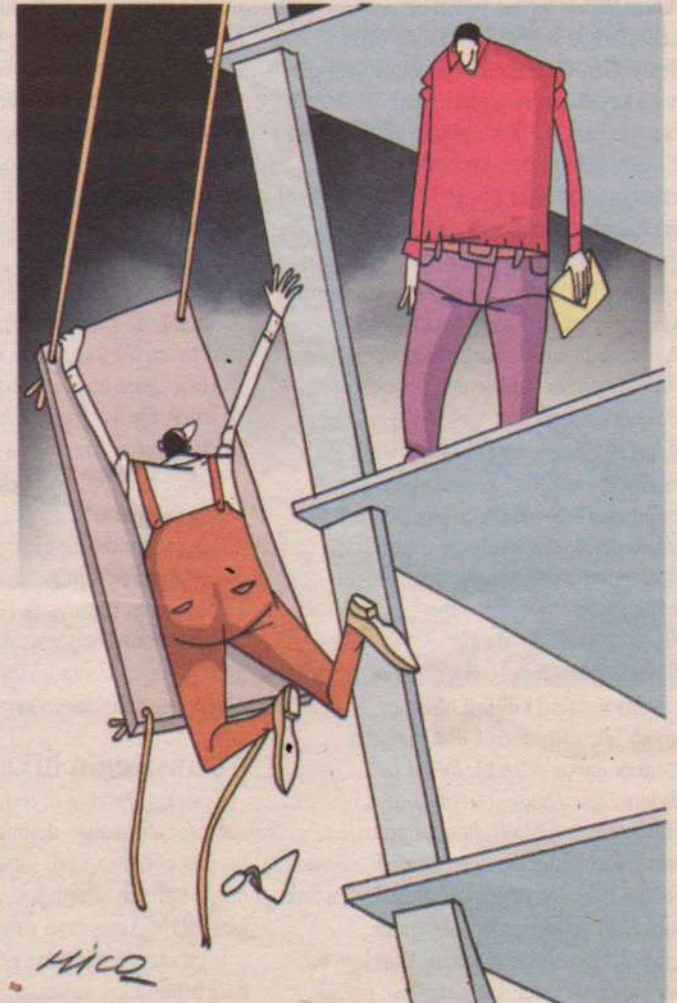
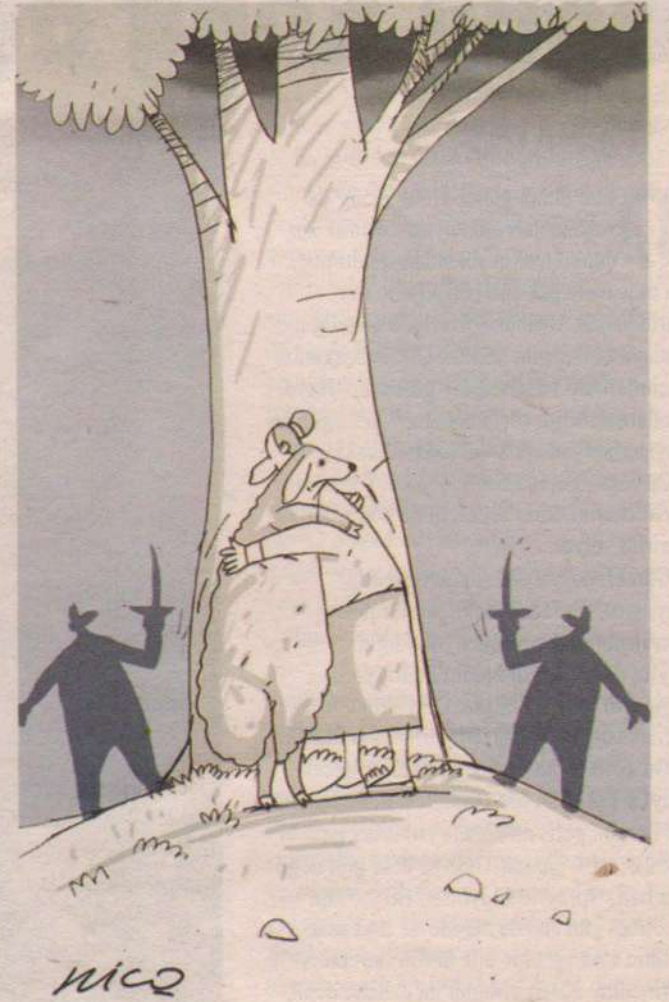
Bu arada belirtelim, savaşa giden bu 500 kişi geniş bir buz dağının en uç noktasıdır. Sosyalist solun somut bir alternatif sunamaması toplumsal ilişkilere yabancılaşmış geniş bir kitlenin İŞİD’a gitmesini olanaklı kılmaktadır.

Facebook ‘fare’ toplamaya çalışan kavalcılarla dolu. Sosyalist sol gereğinde askeri yönü de olan bir çözüm önerisinde bulunamadığı sürece çocukların bu kavalcılarının ardı sıra uçuruma doğru yürütmesine engel olmak zor...

(S. Kazak)

ŞEY+AN+IRNAĞI

HİCABİ DEMİRCİ

Yaşlı bir kadınla sohbetimiz enteresandı, sordum, "Bu yaşında burada ne yapıyorsun?" diye. "Öğrencilere destek vermek için geldim, onlar bizim geleceğimiz. Ben zaten 70 yaşındayım, polis beni alsa ne yapacak? Ama kalabalık görünmek için buradayım" dedi. Halk öğrencilere hakikaten kıymet veriyor...

Hong Kong demokrasi için sokakta

MEHMET ŞAHİN - HONG KONG

Dilim döndüğünce Hong Kong'da yaşananları anlatayım... İşimiz zor çünkü halkın sokakları doldurduğu bu mücadele pek çok çelişkiyi içinde barındırıyor. Birincisi, özellikle gençliğin patlayan öfkesinin nedeni, Çin'in başkanlık seçimlerinde 10 tane aday gösterip, "Haydi bunlardan birini seçin bakalım" demesinden kaynaklanıyor. Halk da, haklı olarak, "Kardeşim burada ben yaşıyorum, benim memleketim, kimi seçeceğime ben karar veririm" diyor.

Sürekli doğruluğu şüpheli haberler yayılıyor. Mesela önceki gün bir polis, Çin'in sınırı 3 bin asker yolladığını söylüyordu. Doğru mudur bilemiyoruz. Ama Çin'in derdi başka. Olayların Çin'e sıçramasından endişe ediyorlar esas olarak.

Bir çeşit isyan olarak tanımlanabilecek olaylar Eylül'ün son cumartesi günü başladı. İlk iki gün polis müdahale etti biber gazı sıkıldılar, tabii burada Türkiye'deki gibi değil gaz hali, 'sprey'le sıkıyorlar. Bu yazının yazıldığı gün alanda neredeyse dört saat kaldım ama bir tane bile üniformalı polis görmedim. Zaten insanlar da eyleme değil pikniğe gelmiş gibiydi. Halısını, yastığını, kilimini kapamış yolun ortasına, arkadaşlarıyla sohbetler. Güllüyorlar, eğleniyorlar, Gezi Parkı'nın çadırlı hali gibi bayağı keyifli geçiyor vakit yani.

Burada halk iki farklı yönde düşünüyor: Bir kısmı gösterilerin ekonomiye zarar verdiği gerekçesiyle gösterilere karşı çıkıyor, diğer kısmı ise "Geleceğimiz tehlike altında, yaşam standartları değiştirilmek isteniyor. Bu sadece başlangıç, adaptasyon süresinin başlangıcı olacak" diye tepki gösteriyor.

Açıkçası bu nasıl yazılır bilmiyorum ama Hong Konglular Çinlilerden hoşlanmıyor. Ciddi bir kültürel fark var. Şöyle anlatayım, ben hayatımda burası kadar temiz bir şehir görmedim. Ne kimse çöpünü yere atar, ne yolda tükürür, ne de en basiti kırmızı ışıktaki geçer. Zaten bunları yaptığın anda 1500 Hong Kong doları cezası var. Çin'den gelenlerin hepsi bunları yapıyor, çok küçük şeyler gibi görünüyorsa ama insanlar çok ciddiye alıyor bunu. Hong Kong'da ciddi bir 'şehir yaşamı' kültürü oluşmuş; kavga ederken bile birbirlerine dokunmadan, bağırarak kavga eden bir millet bu!..

Eylem önce *Occupy Central* diye bir örgütlenmeyle başladı. Sonra öğrenciler okulu boykot edip derslere girmede, sonra da bütün halk sokaklara döküldü. Eylemlere hakim olan çelişkilerden söz etmek önemlidir diye düşünüyorum. Hareket, bir tepki hareketi. Özellikle gençlerin politik

Arkadaşımız Mehmet Şahin, Hong Kong'da eylemlerin içindeydi. Demokrasi talebiyle sokaklara dökülen öğrencileri halkın çeşitli kesimleri de izledi. İktidarı sokaktaki eylemcilerin dağılması için süre verirken, sokaklarda direniş konusunda bir kararlılık var...

düzeyi geri. Gençler arasında İngiltere, Kore Japonya hayranlığı yaygın. Bu üç ülkenin, deyim yerindeyse, amatör kümedeki yedek oyuncularına kadar biliyorlar ama Ukrayna'da ne oluyor ya da Suriye'deki gelişmeler nedir diye sorun, gençlerin önemli bir kısmı oralarda ne olduğunu bırak, bu ülkelerin nerede olduğundan bile haberleri yok. Hatta şunu belirteyim, eğitimini İngiltere'de tamamladıysan buraya döndüğünde Tanrı'dan hiç farkın yok. En iyi şirkette en üst kademede ise başlayabilirsin.

Ama yaşını başını almış kuşak farkında olanlar başka tabii. Daha politik bakabiliyorlar. Demokrasiyi önemsiyorlar.

Yaşlı bir kadınla sohbetimiz enteresandı, sordum, "Bu yaşında burada ne yapıyorsun?" diye. "Öğrencilere destek vermek için geldim, onlar bizim geleceğimiz. Ben zaten 70 yaşındayım, polis beni alsa ne yapacak? Ama kalabalık görünmek için buradayım" dedi. Halk öğrencilere hakikaten kıymet veriyor.

Şemsiyenin hikmeti

Şemsiye Devrimi diyorlar bu gösteriler sürecine; 'şemsiye' denmesinin sebebi, ilk iki gün polis sıkıttığı biber gazı spreylere karşı, kitlenin ellerindeki şemsiyelerle kendilerini korumaya çalışmasıydı.

İnsanların taleplerine gelince... Daha önce belirttiğim gibi, sokaklarda demokrasi talebi

var. Ne yazık ki devrimci sol Hong Kong'da etkisi sınırlı. Hareket, demokrasinin yanı sıra, yaşam standartlarını koruma kaygısıyla da şekilleniyor. Çin'in bugüne kadar alıştıkları yaşam tarzına müdahale ettiğini düşünüyorlar.

Evet, Hong Kong Çin'in geri kalanıyla karşılaştırıldığında oldukça zengin bir bölge. İnsanlar çok çalışıyor ama iyi de para kazanıyorlar. Ayrıcalıklı bir toplum olduğu söylenebilir. Bu arada, unutmadan belirteyim, hükümet Hong Kong kimlik kartı olan 7'den 70'e herkese senede bir kere 6000 dolar para veriyor. "Devlet gelirini vatandaşla paylaşıyoruz" türünden bir demagojiye fırsat sağlıyor bu.

Bu yazı yazıldığı sırada, protestocuların Başkan Çun-Ying'e verdiği süre dolmuştu ama Çun-Ying istifa etmedi. Bunun üzerine şu anda hükümet binası kuşatılmış durumda. Ve böyle giderse, eylemciler hükümete ait bütün binaları işgal edeceklerini açıkladılar.

Polis ise hükümet binasına emniyet şeridi çekti; bu şeridin aşılması veya göstericilerin dağılması durumunda güç kullanacaklarını açıkladılar.

Öte taraftan kitle dağılacak gibi görünmüyor. Yazıya bu eki yaptığımız sırada hükümet protestocular arasından üç kişi seçilmesini ve görüşme ayarlanmasını talep istedi. Bekleyiş sürüyor, iki taraf da geri adım atmıyor şimdilik. Alanda beklemeye

devam ediyoruz.

Yeni bir ek: Polis açıklama yaptı. Emniyet şeridi aşılmazsa müdahale edilmeyecek. Ancak emniyet şeridi aşılsa polisin plastik mermileri hazırladığı yönünde bilgiler var. Onun dışında eylemin sözcüleri de kitleden sakın olmalarını istedi; hükümetin en kısa zamanda kendileriyle görüşeceğini söyleyip, herkesin yanındakilere mukayyet olmasını istediler.

Mafya da sahnede

Yeni bir ek: 3 Eylül Cuma günü itibarıyla hükümetin bazı mafya gruplarını eylem alanına yönlendirdiği iddiaları ortaya atıldı. Gerçekten de eylem alanına sızan acayip bazı tipler kavga çıkarıyor ve polis müdahalesine zemin hazırlıyor. Bıçaklı ve silahlı adamların dolaştığını görüyoruz.

Genel kitle mafyadan korktuğu için gösterilere katılımın düştüğü görülüyor.

Son ek: Hükümet eylemlerin 6 Eylül Pazartesi bitirilmesini istedi ve aksi takdirde şiddet kullanılacağı tehdidinde bulundu. Dergi baskıya gireceği için burada bitirmek durumundayız ama bu günlerin son derece kritik olduğunu belirtmek gerekir. Hareketin ana gövdesini oluşturan öğrencilere işçi sınıfının, özellikle de öğretmenler sendikasının destek vermesi halinde hükümetin geri adım atabileceği düşünülüyor...

Avrupa'da ayrılık rüzgarları

Eski sosyal yapıların dağılmasının sonucu olarak emperyalizm tarafından yürütülen derin değişiklikler yüzünden İskoçya ve Katalonya'da olduğu gibi Avrupa'nın pek çok bölgesinde ulusal sorun güçlü bir biçimde ortaya çıkıyor.

Geçen ay İskoçya'nın bağımsızlık referandumuna tanık olduk, görünüşe göre yakın bir zamanda Katalonya için benzer bir durum söz konusu olacak. 'Benzer' kelimesini özellikle vurguluyoruz, çünkü her iki ülkenin bağımsızlık talepleri ardında yatan gerçekler aynı olmadığı gibi bağlı bulundukları devletlerin bu taleplere verdikleri karşılık bir o kadar farklı. Elbette burada İngiliz demokrasisi güzellemesi yapacak değiliz ancak Katalanların talebine sert bir dille karşı çıkmaya ve engellenmeye çalışıldığı bir gerçek.

İskoçya 'Freedoom!' demedi

Önce olmuş bitmişinden başlayalım: Referandumun tarihi yaklaşık iki sene önce, yani 15 Ekim 2012'de belirlenmişti. İskoçya 'birinci bakanı' ve İskoç Ulusal Partisi (SNP) lideri Alex Salmond, Tayyip Erdoğan'ın 2023 saplantısında olduğu gibi, İskoçların İngilizlere karşı kazandığı en önemli savaş olan Bannockburn Savaşı'nın 700. yılına denk geldiği için bu tarihi istemişti. Bu sayede milliyetçi duyguları öne çıkarmayı hedefliyordu.

Ekonomik açıdan bakılacak olursa, mevcut ekonomik kriz, refah devletinin sonu, güvencesiz çalışmanın yükselişi ve en kötü çalışma koşullarıyla Thatcher döneminin saldırıları, İskoçya'nın bağımsız bir devlet olarak daha iyi olacağı hissini güçlendiriyordu. Öte yandan artık üvey evlat muamelesi görmemek, kendi kaderini tayin etmek istemek gibi milliyetçi söylemler de söz konusu. Ancak bu milliyetçiliğin altını kazıdığımız zaman, aslında ne kadar boş olduğunu rahatlıkla görebiliyoruz -gerçi, milliyetçiliğin altı ne zaman dolu oldu ki!

SNP ve lideri Alex Salmond etrafında daha ziyade küçük ve orta ölçekli işletmeler, bilhassa şirketleri yurtiçi pazarda etkili olanlar örgütleniyordu. Ekonomik kriz ve Londra'nın finansal merkezliliği tarafından yönlendirilen bu işletmeler İskoçya'daki zenginlikten daha büyük bir pay sahibi olmak için ekonomiyi yeniden örgütlemeye çalışıyorlar.

Daha fazla kâr payı ve yüksek devlet finans ödeneği için yarışıyorlar. SNP, şu an dahi Londra'nın 'İskoç ulusu' çıkarı adına, yani İskoç kapitalizmi çıkarları adına izin verdiği bağımsız İskoçya'da işletmecilerin ceplerine daha fazla para aktaracak şekilde işletme vergisini yüzde 3'e indirme vaadi veriyordu.

Öte yandan 130 İskoç sanayi kapitalisti açıkça bağımsızlığa muhalefet ediyordu. Bunlar HSBC gibi büyük spekülörleri

Uluslararası İşçi Birliği - Dördüncü Enternasyonal'in İspanya örgütü Kızıl Hareket, Katalonya'nın kendi kaderini tayin hakkını ve özgür bir İber Cumhuriyetleri Birliği'ni savunuyor.

ve büyük İskoç şirketlerini temsil ediyor. Londra'daki büyük partiler tarafından siyasi olarak temsil ediliyorlar ve 'HAYIR' kampanyasının aktif bir parçası oldular. İskoçya'da, Londra'daki merkezleşmiş finansal pazarın temsilcisi olarak görülen Cameron, Muhafazakâr Parti ve Liberal Demokratlardan nefret edildiği için, Avrupa Birliği ve finans kapital adına bu işi yapmak üzere 'İşçi' Partisi'nin desteğine ihtiyaçları vardı. İşçi Partisi lideri Miliband da bunu zevkle yapıyordu.

Ancak esas olarak hepsi kimin daha fazla kâr elde etmesi gerektiği savaşındaydı. Finansal piyasa spekülörleri hiçbir engel olmadan kârlarını artırmak istiyorken küçük ve orta ölçekli İskoç şirketleri de paylarını büyütme istiyordu. Hiçbiri işçi sınıfının çıkarına değildi.

SNP'nin bağımsızlık talebi ile ilgili diğer önemli sorunları şöyle sıralayabiliriz:

1. 'Bağımsızlık' olursa, Sterlin'e devam edileceği vaadi.
 2. Kraliçe'nin himayesi altında kalmaya devam etmek istemesi.
 3. Salmond'un bağımsızlık olduğu takdirde AB ve NATO üyeliğini istemesi.
- Sterlin'e devam edilmesine her ne kadar Londra tarafından tehdit amaçlı karşı çıkılsa da, İskoçya'nın ekonomik özerkliğini sınırlandıracak bir durumdu bu. Öte yandan Kraliçe'den vazgeçememeleri İskoç toprak sahibi aristokrasisinin Kraliçe'ye duydukları güçlü bağlılık alakalı. İskoçya'nın yarısından fazlasının sadece 500 kadar 'lord'a ait olduğunu göz önünde bulundurursak, bunun ne kadar belirleyici olduğu ortada. Neticede ise, böyle bir durum Lordlar Kamarası'nın İskoçya üzerindeki gücünü koruması ve İskoçların kendi devlet başkanını seçememeleri anlamına geliyordu. Sonuncu maddeyi açıklamaya gerek var mı bilmiyorum; AB ve NATO üyeliği ile ne kadar bağımsız kalılabileceği ortada. Ne bağımsızlık ama!

Nihayetinde İskoç halkı bağımsızlığa 'hayır' dedi. Ne bir şey kazandı, ne de kaybetti. Önlerinde sosyalist bir

seçenek olmadığı müddetçe hiçbir şey kazanamayacaklar da. Gerçek Cesur Yüreklere, bir süre daha "Freedom!" diye bağırarak için beklemek zorunda.

Katalanlar sokaklarda

İspanya'da patlak veren ekonomik krizden bu yana Katalanların ayrılma isteği tekrardan su yüzüne çıkıyor. Ulusal günleri olan 11 Eylül'de (yine ilginç bir tesadüf: bu günün ulusal gün olmasının sebebi 11 Eylül 1714'te, yani 11 Eylül 2014'ten tam 400 yıl önce verilmiş bağımsızlık mücadelesi ile ilintilidir) 1 milyon 800 bin civarında bir yığın Katalan 9 Kasım'da Katalonya'nın geleceği için oylama yapmak istediklerini bildirmek üzere sokaklara döküldü.

Öte yandan büyük İspanyol bankaları ve şirketleri (Katalan finans kapitali dahil) Rajoy hükümetini destekliyor. Büyük

İspanyol medya grupları git gide Katalan karşıtı bir kampanyanın destekçiliğini yapıyor. AB ve Angela Merkel doğrudan Avrupa ve Alman sermayesi adına hareket ediyor, bir o kadar da Rajoy'la sıkı fıkırlar ve İspanya'nın zoraki birliğinin, büyük Alman ve Avrupa bankalarına borçlarının kapanması için en iyi garanti olduğu konusunda hemfikirler.

Rajoy hükümeti ise referandumu engellemek için elinden geleni yaptı: Her ne kadar Katalonya Başkanı Artur Mas, yapılması istenen referandumun sadece Katalanların ne istediğini anlamak amaçlı olacağını, referandumdan sonra bağımsızlık ilan edilmeyeceğini belirtse de Rajoy, bunun anayasaya aykırı olduğunu ve anayasadan öte bir demokrasi olmadığını söyleyerek engellenmesini sağladı. Anayasa Mahkemesi beş ay içinde nihai kararını verecek.

Bununla birlikte Artur Mas oldukça zor bir durumda. Partisinin eski lideri Pujol'un yolsuzluk skandalı onun elini zorlaştırıyor: Bir düzen partisi olan CDC (Convergencia Democratica de Catalunya) esasen bağımsızlık fikrine çok da yakın değil. Anayasal sınırlamalarla karşı karşıya kalmaktan korkuyorlar. Mas, bunun büyük ve kontrol edilemez bir kurumsal krize yol açacağını ve sadece onu ve partisini değil, aynı zamanda *status quo*'yu da parçalayacak bir kitle hareketinin doğuşuyla sonlanabileceğini düşünüyor ve bu da onu hasta ediyor. Öte yandan yasağı kabul ederse nefret edilen bir işbirlikçi ve Pujol'un kirli işleriyle ilişkili biri olarak görülmeye başlayacak...

İstikbal -havada karada- grevdedir!

Air France'ın düşük fiyatlı havayolu şirketleriyle rekabet edebilmek adına giriştiği Transavia projesi, 15 Eylül'de Air France pilotlarının greviyle karşılaştı. Bu proje sonucunda pilotlar sahip oldukları hakları kaybedecek ve düşük maliyetle çalışacaktı. Grevle birlikte Air France günde 15 milyon avro civarında zarar etti ve projeyi askıya almak zorunda kaldı. Projenin durdurulmasında şirkette yüzde 16 hissesi olan Ulaştırma Bakanlığı'nın da etkisi var. Pilotlar Transavia projesinin, Air France emekçilerine karşı saldırıları daha uygun bir zamana koymak için bir taktikten ibaret olduğunu kavrarak grevi sürdürdüler. Ancak iktidarın projeyi geri çekmek zorunda kalması büyük bir siyasi krize işaret ediyor. Yeni Antikapitalist Parti gibi sahte sol partiler ve sendikal bürokrasilerin desteği ile ayakta duran Hollande

hükümetine karşı kemer sıkma politikaları üzerinden bir tepki oluşmuştu, bu grev de bu tepkinin bir yansıması. Başlangıçta bu grev, nispeten tuzu kurula'nın bir grevi olarak görülmüyordu, ancak grevin farklı toplumsal hareketler biçiminde yayılmasından duyulan korku, bu süreçte etkili oldu.

Öte yandan Türkiye'de 'Üçüncü Havalimanı' projesini çekemediği için Gezi eylemlerini başlattığı iddia edilen 'Faiz Lobisi'nin önde gelen ismi 'Emekçi Lobisi' Lufthansa'da hain emellerini gerçekleştirmek için yine iş başında. Lufthansa yönetimiyle toplu sözleşme görüşmelerinde anlaşmazlık yaşayan pilotlar, nisan'dan bu yana pek çok kez iş bırakma eylemi düzenlemişti. Eylül ayının son sabahı 15 saatliğine greve gitmiş pilotların isteği ise Lufthansa'nın emeklilikle ilgili 2013'e dek geçerli olan kuralları sonlandırmasını engellemek. 30 Eylül itibarıyla 56, yıl içinde ise toplam 4 bin 300 uçuş iptal edilmiş durumda.

'Sence buna göre kılıf var mıdır?'

CEM KAÇAR

Asıl sebep ne olursa olsun işten kovulma gerekçem her zaman 'performans düşüklüğü' olmuştur. Defalarca işten kovulmama rağmen hep aynı yalanı duymuşumdur.

Toplantı yapılır ve toplantının ana konusu esnek çalışmadır. Vardiya amiri, üretim müdürü ve sendika temsilcisi sırayla söz alarak -kendi aralarında önceden sözleştikleri gibi- esnek çalışmanın zaruri olduğunu anlatmaya ve söylediklerini destekleyeceklerine inandıkları eski işçilere "sen bu konuda ne düşünüyorsun" diye sorup çoğunluğun desteğini aldıkları o anda sinirime yenilip ağzıma geleni söylemişimdir. Sendika için sarı, temsilci için ağa demişimdir. Lakin bu sözlerime arkamda duran arkadaşımın yediğim tekmeyle saymazsak eğer, hiç birisi itiraz etmemiştir. Susturulmadan konuşmuşumdur.

Aradan beş gün geçer ve biri gelip yanıma, insan kaynakları sorumlusu seni çağırıyor, der. Giderim, girerim odaya. Otur! Otururum. "Firmamıza verdiğiniz emeklerden dolayı teşekkür ediyorum. Lakin performans düşüklüğü sebebi ile üzülerek işinize son veriyorum. Şimdi lütfen şu kağıtları imzalayın" der. İmzayı basar, çıkar giderim.

Servis aracındayızdır. Mevzu siyasi meselelere kayar. Kendimi tutamayıp konuşurum. Ağzımdan çıkanlar iğne gibidir. Batar birilerinin bi tarafına. Yukarı haber uçurulur ve en fazla iki gün sonra hoop performans düşüklüğü. Bana yine sepet havası çalar.

Koca bi çarşafa bulaşmış sperm lekesi olur ya. Yahut kaynağı yeni yapılan bi makine parçasının keskiyle temizlenmesi gereken çapağı. Hani tencerenin dibine yapışmış yemek artığı olur ya. İşte beni bunlar gibi değilse bile acı veren bir nasır gibi kesip atarlar.

Hurda kağıtları arabaya doldurup prese götürdüm. Ustabasının "tartıp bana kilosunu söyle" demesine ve benim ona "tamam abi tartarım" dememe rağmen tartmadım. Zaten hurda kağıtları fabrikada kim tartıyor ki. Kimsenin tarttığı falan da yok. Bi enayi benim sanki. Hurda kağıtları prese bastım. Arabayı peşimden sürüklerken kafadan bi kilo tahmini yapıp uzantısı olduğum makinaya döndüğüm an Elif yanıma geldi. Yine sırtıyordu. Ne istediğini bildiğim için çakmağı çıkarıp verdim. Sırf gaz otlaklığı yapmasın diye Elif'e bugüne kadar on tane çakmak hediye etmişimdir ama gelip hala utanmadan çakmak istiyor. Lanet olsun. Kızın çakmak taşıma alışkanlığı yok ki. Çakmak mevzusu ayrı bir sorunken, sigara molasında karşılaşmış olmamız daha büyük bir sorun. Beni görür görmez telefonunu çıkarır ve "ya beni çeksene" der. Sigaram ziyan olur. Saçını toplayıp yana atar. Bi poz

öyle. Saç modelini tekrar değiştirir. Bi poz da öyle. Sigarasını eline alır, çek. Sigarasını yakar, çek. Sonra sigarasını ağzına alıp gözlerini kısarak uzaklara bakar. Bakar, bakar ama baktığı yer karşımızdaki peynir fabrikasıdır. Son iki pozunu ise kendisine farklı bir hava kattığını söylediği siyah çerçeveli gözlüğüyle verir. İçeri girer. Bir saat kadar sonra elinde telefon, yanıma gelir. "Ya baksana. Bak Allah aşkına ya. Kaç kişi beğenmiş fotoğraflarımı" der. Çok iyi çektiğimi söyleyip teşekkür eder. Ben de aslında benim iyi çekmek nedir bilmediğimi, ama kendisinin güzel olduğu için fotoğraflarda da bu yüzden güzel çıktığını söyler, havaya sokarım. Seke seke uzaklaşır yanımdan.

Elif çakmağı verip gittikten yarım saat sonra yine yanıma geldi. Bu defa sırtıtmıyordu. Çakmağı çıkarmaktan vazgeçtim. "Hayırdır ne oldu?" dediğimde İnsan Kaynakları sorumlusunun beni çağırdığını söyledi.

'İnsan' kaynakları...

Odaya girdiğimde telefonda'ydı. Telefonu iş icabı olmadığı 'canım' ılı sözlerinden belliydi. Gözleriyle "Ooo kimler gelmiş efendim. Hoş geldiniz, sefalar getiriniz. Buyrun. Buyrun oturun lütfen. Ne alırdınız? Çay, kahve, Tekila?" dedi. Demedi aslında. O an gözleri "seni aşağılık işçi. Üstün başın leş gibi. Üstelik kış gibi kokuyorsun. Şuraya geç de fazla yayılmadan otur" dedi. Masasının önündeki tekli koltuğa fazla yayılmadan oturdum. Telefonu kapatıp masaya bıraktı. Eline aldığı kalemle ajandasına yazı yazmaya başladı. Çakmağı çıkarıp elimde çevirmeye başladım. "Sen" dedi. Başımı kaldırdığımda bana bakıyordu. "Evet ben" dedim. Tekrar "Sen" dedi. "Nasıl yani" dedim. Cevap vermedi.

Telefonunu eline alıp çevirmeye başladı.

Telefonunu yeni doğmuş bi bebeğin poposunu silermiş gibi şefkat göstererek silip tozunu aldıktan sonra tekrar önüne bıraktı. "Yeni galiba" dediğimde gülümsedi. Kocasının hediyesiymiş. Telefonu bana uzattı. İlgiliymiş gibi bakıp tekrar geri uzattım... Parmağıyla telefonunu işaret ederek, "Sence buna göre kılıf var mıdır?" diye sordu. "Kılıf mı?"

Masaya bıraktı. "Şu kutuyu uzatır mısın" dedi. Masanın ucundaki ıslak mendil paketini işaret ediyordu. "Bu mu?" dedim. Başı ve bakışıyla "Evet o! Seni salak herif, hemen o kutuyu ver bana" dedi. Kutudan mendil çekmiyordu da kınından kılıcını çekiyordu sanki. Kızgın gibiydi. Yoksa normal hali mi böyleydi.

Telefonunu yeni doğmuş bi bebeğin poposunu silermiş gibi şefkat göstererek silip tozunu aldıktan sonra tekrar önüne bıraktı. "Yeni galiba" dediğimde gülümsedi. Kocasının hediyesiymiş. Telefonu bana uzattı. İlgiliymiş gibi bakıp tekrar geri uzattım.

Parmağıyla telefonunu işaret ederek "Sence buna göre kılıf var mıdır?" dedi. "Kılıf mı?" "Evet kılıf. Şaşırmış gibisin." "Ne yalan söyleyeyim biraz şaşırdım. Yani siz beni buraya sırf kılıf sormak için mi çağırdınız."

"Yoo hayır. Tabi ki bunun için çağırmadım. Ama baktım da sende baya kılıfçı tipi var. Bu yüzden sordum."

"Kılıfçı mı?" "Latife ediyorum. Bakıyorum da mizah anlayışın eksi sıfır! Ha ha!"

Çağırılma sebebimi hala anlayamadım. Ruba hanımın beni çağırdığını öğrendiğimden beri aklıma gelen tek şey performans düşüklüğü palavrası. Yaklaşık bir saatten beri bu odadayım ama hala performansla ilgili herhangi bir şey konuşmadık. Alakalı alakasız onca şey konuştuk ama ortada kovulmalık bir vaziyet de yok ki. Bu yüzden sıkıntı falan pek kalmadı.

Ruba hanımın fabrika içerisindeki bazı kuytu yerlere koydurduğu şikayet kutularından en çok benim adım çıkmış. Aslında o şikayet kutularından ben çıkacağıma, geç ödenen maaşlar çıkmalıydı.

Ya da ne bileyim yediğimiz berbat yemekler çıkmalıydı. Yahut başka şeyler çıkmalıydı ama ben çıkmamalıydım. Ruba hanım bütün şikayetleri üşenmeden ajandasına geçirmiş. Şikayetlerin bir kısmı isimli, bir kısmı isimsizmiş. Ajandasını çevirip bana uzattı. Okumaya başladım. Bütün şikayetleri numaralandırmış. Hatta bazı şikayetlerin yanına yıldız bile koymuş. Neden acaba.

1. Pis kokuyor. Rahatsız oluyoruz.

2. Kafama sürekli leblebi atıp beni rahatsız ediyor. Allah belasını versin. - Cihan Caymaz -

3. Aşırı solcu bir dergide ileri geri yazılar yazıyor ****

4. İnsana hiç saygısı yok. Ben oruçluysen o sığır gibi yemek yedi. **

5. Adam hem atayız hem de sataniz. ***

6. Çiğdem Hanım'a saygısızlık yaptı. Koskoca iş güvenliği ve kalite sorumlusuna ismiyle hitap etti. Üstelik haklıymış gibi tartışmaya bile girdi.

7. Biz eşek gibi çalışırken o makinaya dayanıp yazı yazıyor.

8. O varken bize huzur yok.

9. Çok arazi oluyor. Geçen hafta rampanın altına girip uyumuş. Herkes biliyor.

Okumayı yarıda kesip ajandayı Ruba hanıma geri uzattım. Ya ben bu insanlara ne yaptım anlamıyorum. Okumaya devam etseydim en az on madde daha okuyacaktım. Zaten içim de kaldırmazdı. Ruba hanım ıslak mendil paketini uzatıp "terledin. Alınını sil de konumuza dönelim" dedi.

"Hakkındaki şikayetleri okuyunca eski çalıştığın bazı fabrikalarla iletişim kurmak zorunda kaldım. Hak verirsın ki sonuçta ben de senin gibi maaşlı çalışan biriyim. Yaptığımız işin tanımı farklı da olsa işçiyiz yani hepimiz. Eski çalıştığın fabrikanın birinde basit yaralamadan dolayı işine son verilmiş. Lakin onca ısrarına rağmen detaya inmediler. Ben de mecburen dosyanı açıp tekrar bakmaya başladım. Adli sicil kaydın temiz. Hayret ettim. Yani nedir bu durumun gerçeği."

"Sizin, yani onların size söylemiş olduğu basit yaralama olayı aslında iş kazasıydı. Ben o zamanlar, yani o olayın olduğu zaman forklift kullanıyordum. Alüminyum fabrikasıydı. Biliyorsunuz sanırım. Kazanın olduğu sabah vardiya amirinin emri ile yanıma aldığım beş arkadaşla bahçeye çıkmıştık. Şoförle birbirimize yürüyüp vardığımızda elindeki siyah poşeti bana uzatmıştı. Açık bakımı....."

"Bi saniye.. Buyrun Mustafa bey. Hmm. Tamam. Tamam Mustafa bey. Beş dakikaya kadar geliyorum."

Konuştugu genel müdürdü. Sanırım toplantıya gidecekti ki bana "benim hemen çıkmam gerekiyor. Sen şimdi makinanın başına dön, yarın tekrar çağırıyorum ben seni" dedi. Çıktım odadan. Arkadan dolaşıp rampanın altına girdim yine. Uzanıp bi sigara yaktım. Oh be...

İbrahim'e, İsmail'e ve Cebrail'e huzurlarınızda meydan okuyorum gözleri yiyorsa onlar da buzlasınlar kendilerini diyerek kafasından aşağı buz, su, yanık motor yağı, bayrak gibi giderek tuhaflaşan nesneler dökenlerin şaklabanlıklarını bilinci yerinde bir ALS hastasına izletsinler bakalım...

Sizi gidi zavallı fakirler! Seyredin!

SITKI DEMİRKAN

Hadiseye neden NET adı verildiğinin sebebi hikmeti artık çözülmüş bulunmaktadır herhalde. Sayıca ifade edilemeyecek kadar çok kimseyi içine çekip, o nefret edilesi trollerin yaptığı gibi derya dibinde gezdirmesinin başka açıklaması olamaz. İsim tarn manasıyla cuk oturmuştur: AĞ!

Bir balık bir tarafa doğru kuyruk kırmaya görsün peşinden öyle kalabalık bir sürü o yana doğru meylediyor ki hayret ifadesi yetersiz kalıyor. Nihayetinde de hep birden o bahsi geçen ağa düşüp, balık hafızalarıyla ne yaptıklarını beş saniye sonra unutarak sürü psikolojisinin hakkını veriyorlar.

Millet; öngörüsüne şapka çıkartılsı Andy Warhol'un tezini harfiyen hayata geçirmeyi görev edinmiş sanki. "Biz de kendi çeyrek saatimizi eda edelim bari" diyen telefonunun kaydet düğmesine basıp çekiyor kendisini en ilgi uyandıracak halinde. Gerçi rahmetli Warhol işin içerisinde teknolojinin bu kadar yer alacağını tahmin etmiş midir bilemeyiz ama gelinen nokta insanı tekamülünden soğutuyor.

Bir de öyle hızla unutuluyor ki olup biten, daha sen bir tanesinin ne olduğunu anlamaya çalışırken başka bir şeyin etrafında di dünya muhabbet dönmeye başlıyor.

Teslim olmayız!

Şu son birkaç ay şöyle bir hatırlansa ne demek istendiği anlaşılır galiba. Evvela bir hanım kızımızı; feministlerin sadece ademoğullarına değil nisa taifesinden kimilerine de ayar olması gerektiği gerçeğini kanıtlayacak şekilde bir şarkı icra etti ağ aleminde. Ziyadesiyle amiyane ifadelerle, artık kime ayar oldu ve kimi hedef aldı bilinmez, son derece gizli bir özneye hemen hepimizin anlayacağı manada teslim olmayacağını -"Vermicem!"- deklare etti.

Tabii binlerce kişi tarafından izlendi söz konusu sanat eseri. Önce paylaşılan görüntünün altına yorumlar yazıldı yeni yeni oturan adetlerin olmazsa olmazı olarak. Sonrasında tabii ki yepyeni mizah anlayışına uyacak şekilde karşı videolar patlatıldı. Kemal Sunal'dan, Kadir İnanır'a kadar birçok meşhurun görüntülerinin montajlandığı videolar mı ararsınız, karakaşlı yağız abilerin yine trafikte çektiği cevabi şarkılar mı istersiniz, siz beğenin... Nereden baksanız bir hafta on gün bu mevzu

etrafında şekillendi sanal muhabbetler.

Hemen akabinde bir diğer hanım evladımız büyük ihtimalle kendisinden habersiz gezintiye çıktığı babasının ultralüks arabasından seslendi kitlelere. Gayreti yukarıda bahsettiğimiz onbeş dakikalık şöhrete kavuşmaktan başka bir şey olmayan kızcağzın arada sarf ettiği bir cümleden yola çıkıp fırtınalar kopartıldı. Sınıfları öyle böyle değil çok basamaklarla atlayan kimselerin bilinçaltını söze döktüğünü iddia edenler, yoksulluğa düşman kimselerin varlığından bahsedenler vesaire vesaire... Öyle bir gürültü yarattı ki çocukcağzın o, "Fakirler ölsün demiyorum ama..." sözleri koca koca yazarlar için sosyo-psikolojik yönünden bakarak köşe bile yazdılar. Görsel yankı o denli büyük oldu ki galiba babası arabasının araklanmış olmasına duyduğu öfkenin dahi üzerine çıkan bir hiddetle bu evlada bayağı bir ceza verdi. Evlat da ne yapsın neye uğradığını bilemez bir vaziyette bir de kısık sesle tane tane konuşarak iyice sıvıdığı bir savunma videosunu vizyona sürdü. Arada gene bu görüntüleri yayanlara "Hani aramızda kalcaktı" sitemini ettiği bu nefsi müdafaa görseli mizahi açıdan daha üst düzeydeydi oysa.

Sonrasında buzlu su muhabbeti geldi. Bir de meydan okuma diye bir acayiplik eşliğinde. Burada bir de kamusal duyarlılık sergilendiği iddia edildi kovaları başlarından aşağı boca edenler tarafından. Neymiş efendim ALS hastalığına dikkat çekilmek isteniyormuş. Lakin olayın çıkış noktası hakkında kimsenin fikri yok. Bilenlerin bildiği üzere bu soytarlığa dönüşen buz testi ALS'nin teşhisi için yapılan tıbbi bir ölçümdür. Söz konusu rahatsızlığın şüphe aşamasında bu buz şoku uygulanır. Eğer tepki verebiliyorsa kişi başka bir sağlık problemi vardır. Yok eğer tepkisiz kalıyorsa ALS tanısı konur ve o doğrultuda tedavi aşamasına geçilir.

Böyle; İbrahim'e, İsmail'e ve Cebrail'e huzurlarınızda meydan okuyorum gözleri yiyorsa onlar da buzlasınlar kendilerini diyerek kafasından aşağı buz, su, yanık motor yağı, bayrak gibi giderek tuhaflaşan nesneler dökenlerin şaklabanlıklarını bilinci yerinde bir ALS hastasına izletsinler bakalım. O sergilenen kakara kikiri yedi cedit kapsayan ağır sövgülere sebebiyet veriyor mu vermiyor mu o zaman görülsün.

Bilindiği gibi; bir süre sonra olay hastalık, destek, o olguya dikkat çekmekten

Hayır, konu o değil, arabada video çekeceğim diye yayaaları telef edecek bu kardeşlerimiz...

Aslında hanım kızımızın temennilerine hiç gerek yoktu, fakirler zaten ölüyor öyle durduk yerde...

öyle bir uzaklaştı ki naylon leğeni kapan kendini işin eğlencesine kaptırıp üç beş tanışının ismini zikrederek kahkahalarla noktalandığı görüntüler insanı "Ulan Allah muhafaza bizim de adımızın geçtiği bişey çeken çıkmasın şimdi" tedirginliğine dahi sürükledi.

Üç numaraya vurdurma!

Şimdi yeni bir dalga geliyor herkes hazırlıklı olsun. Yine bir hanım ablamız önce başındaki örtüyle sahneyi açıyor. Sonra lafı lösemiye getiriyor. Biraz ajitasyondan sonra hop çıkıyor örtünün altından tavşanı. Kızımız kafasını kazıtmış kendi iddiasına göre. Lakin işin erbabı olanın gözünden kaçmayacak ayrıntı o kafanın kazınmamış üç numaraya vurdurulmuş olması. Bittabii gerekçe yine benzer: Lösemi'ye ve lösemi hastalığına dikkat çekmek, destek vermek.

Şimdiden gayrı seyredilsin ne acayiplikler canlandırılacak. Kaç kişi saçlarını telef edip oturacak kameranın karşısına. Hatta "Yakup, Yusuf, Harun ve diğer onbir kardeşime de hodri meydan diyorum; delikanlıysanız cavlatırsınız kendinizi" şeklinde galeyan yaratma çabasına dahi tanık olabiliriz, şaşırmayın!..

Uzaktan bir militan ölür...

Uluslararası İşçi Birliği -
Dördüncü Enternasyonal'in
sendikal alandaki lider
kadrolarından Dirceu
'Didi' Travesso, arkasında
mücadele dolu bir yaşam
bırakarak aramızdan ayrıldı.
Onun için mücadele alanı
bütün bir dünyaydı...

CANAN SAĞAR

Tanıdığım birini ilk
kaybettiğimde 13
yaşındaydım ve bir
hafta ağlamıştım, annem
üzüntümü dindirmek için ne yapacağını
şaşırmıştı. Bu duygusallığım hiç değişmedi
ama daha çabuk atlatır oldum.

Ne var ki bu defa öyle hissetmiyorum.
Tam dört gün oldu öldüğünü öğreneli
ve hâlâ kalbim sızlıyor, aklıma geldikçe
ağlamak istiyorum. Her ölüm erkendir
derler ya, bu söz en çok onun için söylenmiş
gibi... Didi...

Esas adı Dirceu Travesso imiş. Biz onu
hep 'Didi' olarak bildik...

Didi'yle ilk kez 2011'de karşılaştık. O
zamanlar İngiltere'deki ISL (Enternasyonal
Sosyalist Birlik) üyeleri ile yeni
tanıştık. Toplantılara, eylemlere
birlikte katılıyorduk. Bu defa Brezilya'dan
da iki yoldaş gelmişti ve onları konuk
etmek bana düştü. Didi ve Altino. Didi'nin
İngilizcesi iyi olduğu için, ki o bunu kabul
etmezdi ve her toplantıda "Şimdi İngilizceyi
katledeceğim" diye konuşmaya başlardı,
daha çok sohbet edebiliştik. Zaman azdı
ve benim sormak istediğim çok soru vardı;
bu yüzden her fırsatta атаға geçiyordum.
Hiç yorgunluk bilmiyor ve her soruyu
cevaplıyordu.

Üç gün vaktimiz vardı. Yapacak çok iş,
Didi'nin katılacağı çok fazla toplantı ve
ziyaret edeceği eylem yerleri...

Binlerce kişilik toplantı ve eylemlere
katılan Didi için sayının hiç önemi yoktu.
Latin Amerikalı temizlik işçileriyle yapılan
toplantıda 20 kişi vardı ama o işçilerin her
biri onun için çok önemliydi. Çocuklarıyla
gelen aileler söylediklerini can kulağıyla
dinliyordu; konuşurken dimdik gözlerimizin
içine bakan bu samimi insana herkes hemen
güveniyordu. Temasa geçtiğimiz işçi sayısı
çoğalıyor ve Enternasyonal'in inşası için
yeni adımlar atıyorduk.

Yoğun bir günün akşamında eve dönüp
yemek yedikten sonra koyu bir sohbet

başladı. Henüz Uluslararası İşçi Birliği
– Dördüncü Enternasyonal'in Britanya
örgütü ISL'ye üye değildim. Didi söze
girdi ve örgütlü mücadelenin öneminden
dem vurdu. Uluslararası devrimci
önderliğin inşası her zamankinden çok
daha büyük önem taşıyordu bugün. Ve
nihayet Enternasyonal'e katılmamı önerdi.
Düşünmek bile geçmedi aklımdan. Yalan
değil, İngiliz yoldaşlarla kurduğum
dostluğun ötesinde, "Bu büyük adamın
olduğu yola girilir" diye geçirdim
aklımdan, hiç duraksamadan kabul ettim.
Artık yoldaştık, yoldaşlığımızı kutladık.
Bugün daha iyi anlıyorum, onun önerisiyle
uluslararası devrimci harekete katılmanın ne
büyük onur olduğunu...

Bir ömür boyu mücadele...

Didi beş sene önce Brezilya'da bir
Pazar günü yapılan genel toplantıda
rahatsızlanmış ve hastaneye kaldırılmıştı.
İlk o zaman anlaşıldı hastalığı.
Kanseri ama başından beri hastalığa
yenilmeyeceğini, hastalığın gücünü
eksiltmeyeceğini, aksine çoğaltacağını
göstermişti. O gerçek bir savaşıydı;
sınıf mücadelesi için yüreğini ve ömrünü
verenlendendi.

Didi, 1977'de, 18 yaşındayken, askeri
diktatörlüğe karşı mücadelelerde bir gençlik
lideri haline gelmişti. Enternasyonal'in
yeraltı örgütüne katılması da o döneme
rastlıyordu. Didi'yi o zamandan tanıyanlar,
"Kocaman bir adamdı ama çocuksu bir
yüzü vardı" diye hatırlıyor; ben de onunla
tanıştığımda aynı duyguya kapılmıştım,
"Kocaman adam ama yüzü hâlâ güleç ve
çocuksu..."

Didi 1978'de ilk kez hapishaneyle tanıştı.
Kısa süre sonra büyük işçi mücadeleleri
patlak verecek ve Didi hapisten çıkıp
metal işçileriyle öğrenci dayanışmasını
örgütleyecekti. Mücadele yoğunlaşınca
mühendislik okumayı bıraktı, onun için
işçi hareketi her şeyin önünde geliyordu.
Özel bir bankada çalışmaya başladı ve
diktatörlüğe karşı yüzbinlerle birlikte

mücadele etti. Yine en önlereydi. Çalıştığı
üç ayrı bankadan da kovuldu ve kara
listelere alındı. Bu süreçte, birleşik kitlesel
bir partiye olan ihtiyacı dillendirenler
arasında yer aldı ve Brezilya İşçi Partisi'nin
(PT) kuruluşuna örgütü *Covergencia
Socialista* ile birlikte katıldı.

Ağır inşaat işinde CSN'de çalıştı,
1988'de fabrika greve gitti ve askeri polisin
saldırısına karşı direnişi örgütleyen yine
Didi oldu. Brezilya İşçi Partisi (PT) iktidara
yürürken, bir zamanlar kendisi de işçi olan
Lula sosyalist soldan kurtulmayı kafasına
koymuştu. Bu süreçte Didi ve yoldaşları
PT'den koparak Birleşik Sosyalist İşçi
Partisi'ni (PSTU) kurdular. PT seçimleri
kazanıp Lula devlet başkanlığına seçildikten
sonra, PT'nin hakim olduğu sendikal
konfederasyon CUT'u da yozlaştırıp
iktidara bağlamıştı. İşçi sınıfının yeni bir
mücadele örgütüne ihtiyacı vardı. Didi,
Brezilya'nın en mücadelecisi sendikal
konfederasyonu olan *CSP Conlutas*'ın
kurucuları arasında yer aldı ve hatırlıyorum
bana ilk hediye ettiği *Conlutas* tişört ve
şapkasıydı. Hatta daha sonra yeni tişörtler
basılacakken Türkçe ve Kürtçe çeviri
yapmamı istemişti. Mesajlaşıırken bile hep
gülerek...

Son yıllarını Enternasyonal Sendika
Birliği Ağlarına adamıştı; enternasyonal
çalışmaların hızlanmasını savunuyordu.
Nitekim, İngiltere genelinde ISL ile
birlikte kurduğu bağlar Brezilya'da yapılan
kongreye bir çok sendikacının katılmasını
sağlamıştı. Didi'yi bu, nereye gitse kendini
hem sevdiren hem de herkes ona hemen
güveniyordu. En son İngiltere'ye gelişi
Haziran'daydı, Dünya Kupası zamanında
metro işçilerinin ve bir çok sektörden
emekçinin mücadelelerini anlattığı bir
toplantı düzenlemiştik. Bu toplantıdan önce
demiryolu işçileriyle görüşmüştü. Her iki
toplantı çok iyi geçti. 10 saatlik bir yolculuk
yapmıştı fakat toplantıların hemen ardından
Paris'e geçti, orada da toplantılar ve tekrar
Brezilya...

Hastalığı gitgide onu eritiyordu ama

o bunun sözünü hiç etmiyordu. Sorulan
soruları hep gülümseyerek, iyi olduğunu
söylerey geçiştiriyordu. Adımları
ağırlaşırsa da yerinde durmaya niyeti yoktu.
Öyle ki, 'gitmeden önce' katabileceklerinin
tümünü mücadeleye katmak isteyen bir telaş
içindeydi sanki; ülke ülke dolaşması, bir
toplantıdan bir greve, direnişe koşturması
bundandı.

Ve insani yanı hiç elden bırakmıyordu.
Didi'nin müthiş bir espiri kültürü vardı ve
geniş yüreğiyle bir çok durumda insanları
güldürmeyi başarıyordu. İlk tanıştığımız
günlerde sürekli birlikte vakit geçirirken
bunu farketmiştik; Didi'nin siyasi tarafının
dışında insani yanının da çok güçlü
olduğunu görmüştüm. Londra'da Türkiyeli
arkadaşlarla bir toplantı düzenlemiştik.
Arkadaşlarımızdan birinin denge sorunu
vardı ve sürekli rahatsızlık yaşıyordu. Didi
Brezilya'ya döndükten sonra yazıştık;
arkadaşın sağlık sorunu ile ilgili bilgi
edinmiş, bana yollamıştı.

Evet, Didi mütevazılığı ve kocaman
yüreğiyle hayranlık uyandırıyor.
Devrimciliğin içi boş bir sertlik olmadığını,
tam aksine her şeye karşı geniş bir yüreğe
sahip olmaktan geçtiğini gösteriyordu.
Bizim tek düşmanımız vardı, onun dışında
her şeye karşı anlayışlı bir tavır içinde
mücadele etmek gerekiyordu.

Didi, yaşamının son anına kadar hiç
durmadı. Kanserle boğuştuğu beş yıl
boyunca akıl almaz bir militanlıkla çalıştı.
Şimdi dünyanın dört bir yanında onu
tanıyan yoldaşları ve emekçiler, hepimiz
yastayız. Binlerce militanın güvenini
kazanan, işçileri sürekli bir araya getiren,
oradan oraya Enternasyonal'in inşası
ve devrimin örgütlenmesi için koşturan
yoldaşımızı kaybettik.

Hayatlarımızdan geçtiği için herkes hem
mutlu, hem de büyük üzüntü yaşıyoruz.

Benim de hayatıma değdiği için var ol
yoldaş, mücadelemizde hep yaşayacaksınız
ve o güzel gülüşün en zor anlarımızda
hatırlayacağımız umudumuz olacak.

Hasta siempre camarada! Beijos.

Biz bu çarkı Türkçe, Kürtçe, Arapça, Farsça reddediyoruz ve kızıl rengi çok seviyoruz!

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://t.me/ygq>